

BIBΛΙΟΚΡΙΣΙΑΙ

Vasilka Turkova - Zaïmova, Byzance et les Balkans à partir du VI^e siècle. Les mouvements ethniques et les états, Variorum Reprints, London 1979.

Ἐναδημοσιεύονται 33 μικραὶ μελέται τῆς γνωστῆς βουλγαρίδος ἱστορικῆς συγγραφῆς Βασίλκας Τούπκοβα-Ζαΐμοβας, δημοσιευθεῖσαι μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1959 καὶ 1978 εἰς διάφορα ἐπιστημονικὰ περιοδικὰ ἀναφερόμενα εἰς τὸν πίνακα περιεχομένων, ἐκ τῶν ὁποίων μία εἶναι εἰς ρωσικὴν (III), μία εἰς ἑλληνικὴν (VII), μία εἰς γερμανικὴν (VIII) καὶ αἱ ὑπόλοιποι εἰς γαλλικὴν γλῶσσαν.

Ἐο τόμος δὲν ἔχει ἰδικὴν του σελίδωσιν, ἀλλ' ἐκάστη μελέτη διατηρεῖ τὴν σελίδωσιν τῆς πρώτης δημοσιεύσεώς της εἰς τὸ ἐκάστοτε περιοδικόν, οὕτως ὥστε ἡ παραπομπὴ εἰς τὸν τόμον δὲν ἔμπορεῖ νὰ γίνῃ ἀπλῶς μὲ ἀριθμὸν σελίδος, ἀλλὰ χρειάζεται ὁ αὖξων λατινικὸς ἀριθμὸς τῆς σχετικῆς μελέτης.

Ἐνταῦθα παρουσιάζοντες τὸν τόμον θὰ δώσωμεν σύντομον περίληψιν τοῦ περιεχομένου ἐκάστης μελέτης προβαίνοντες ἐνίοτε καὶ εἰς σχετικὰ παρατηρήσεις, ὅταν πρόκειται περὶ ἱστορικῆς ἀνακριβείας ἢ περὶ σκοπίμου ἢ μὴ διαστρεβλώσεως τῆς ἱστορικῆς ἀληθείας, χωρὶς βεβαίως πολλάς παραπομπάς εἰς πηγὰς καὶ βιβλιογραφίαν, ἀφοῦ πρόκειται περὶ ἀπλῆς παρουσιάσεως ἔργου καὶ ὄχι περὶ ἐκτενοῦς βιβλιοκρισίας.

I, 223-230: La compétence des sources byzantins sur la survivance de l'ethnie Thrace.

Ἐποστηρίζεται ὅτι εἰς τὰς μέχρι τοῦ 7ου αἰῶνος βυζαντινὰς πηγὰς τὰ ὀνόματα βαρβαρικῶν ἐθνῶν (Ἰλλυριοί, Θράκες κ.ἄ.) εἰς πολλάς περιπτώσεις δὲν σημαίνουν φυλετικὴν ἐπιβίωσιν, ἀλλὰ τοπικὴν καταγωγὴν. Τοῦτο συμβαίνει συμφώνως πρὸς παλαιότεραν παράδοσιν, ἢ ὅποια κατὰ τὸν 4ον καὶ 5ον αἰῶνα ἀνεμείγνυε φυλετικὴν καὶ τοπικὴν καταγωγὴν. Συνιστᾶται λοιπὸν προσοχὴ εἰς τὴν χρησιμοποίησιν τῶν σχετικῶν πηγῶν.

Ἐσ. δὲν ἐλέγχει ὁμως τὰς ἐπὶ τῶν πηγῶν αὐτῶν στηριχθεῖσας παλαιότερας ἐργασίας ἐρευνητῶν καὶ δὲν ἐρευνᾷ ἢ ἰδίᾳ τὸν χρόνον, τὸν τόπον καὶ τὸν βαθμὸν τῆς φυλετικῆς ἐπιβιώσεως τῶν ἐν λόγῳ βαρβαρικῶν ἐθνῶν, ὡς π.χ. τῶν Θρακῶν.

II, 31-46: La politique de Byzance dans ses rapports avec les «Barbares».

Ἐσ. ἐπανερχεται (τὸ 1965) εἰς τὸ θέμα τῆς βυζαντινῆς διπλωματίας, τὸ ὅποιον ἐξετάσθη εἰς τὸ XII Διεθνὲς Συνέδριον Βυζαντινῶν Σπουδῶν εἰς τὴν Ἀχρίδα τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1961. Ἐναφέρει μάλιστα τὴν κυρίαν ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου ἀνακοίνωσιν τοῦ D. Obolensky (The principles and methods of byzantine diplomacy). Ἐπισκοποῦσα ἐκ νέου τὰς μεθόδους τοῦ Βυζαντινοῦ Κράτους πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν Βαρβάρων (ἐξαγορὰν διὰ χρημάτων, διέγερσιν κατ' ἀλλήλων, εἰσοδὸν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Κράτους ἐναντι ἀδείας ἐγκαταστάσεως καὶ χορηγιῶν, ἀπονομὴν τίτλων καὶ ἀξιωμάτων εἰς ἀρχηγούς κ.τ.τ.) τοπικῶς εἰς τὸ μέτωπον τοῦ Δουνάβεως καὶ χρονικῶς μέχρι τῶν Σταυροφοριῶν, ἐπιμένει περισσότερον εἰς τὴν μέθοδον τῆς ἐγκαταστάσεως Βαρβάρων εἰς ἐθνικὰ ἐδάφη πρὸς φρούρησιν τῶν συνόρων.

502 Βιβλιοκρισία (Vasilka Turkova-Zaimova, Byzance et les Balkans à partir du VI^e s.)

Πιστεύει όμως τυφλῶς εἰς ὠρισμένα παραδείγματα της εἰς τὰς ὑπερβολὰς μερικῶν πηγῶν (ὅπως π.χ. τοῦ Προκοπίου εἰς τὰ Ἐκκδοτά του), περιορίζει πολὺ τοπικῶς τὸ θέμα της, παραλείπουσα τὰ σπουδαῖα μέτωπα τοῦ Κανκάσου καὶ τῆς Κριμαίας, καὶ δὲν ἀναφέρει τὸν ἐκχριστιανισμὸν τῶν Βαρβάρων καὶ τὰς τιμητικὰς ἐπιγαμίας τῶν ἀρχηγῶν των μὲ ἐγγενεῖς βυζαντινὰς γυναῖκας ὡς σπουδαίας μεθόδους ἀντιμετώπισεως τῆς ἐξ αὐτῶν ἀπειλῆς.

III, 3-7: Napadenija «varvaron» na okrestnosti soluni v pervoj polovine VIV. (= Ἐπιθέσεις «Βαρβάρων» εἰς τὰ περίχωρα τῆς Θεσσαλονίκης κατὰ τὸ πρῶτον ἡμισυ τοῦ βου αἰῶνος).

Ἡ σ. ἀσχολεῖται πρῶτον γενικῶς μὲ τὰς βαρβαρικὰς ἐπιδρομὰς εἰς τὰς νοτίως τοῦ Δουνάβεως βυζαντινὰς χώρας (Μοισίαν, Θράκην καὶ Δυτικὸν Ἰλλυρικὸν) ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ Α', τὰς ὁποίας ἀναφέρει ὁ Προκόπιος εἰς τὰ Ἐκκδοτά του καὶ εἰς τὰς Ἱστορίας του, ὡς καὶ ἄλλαι πηγαὶ τῆς ἐποχῆς (Μαρκελλῖνος, Μαλάλας, Θεοφάνης), παραπέμπουσα εἰς σλαβικὰς περὶ αὐτῶν λεπτομερεστέρας μελέτας. Πρόκειται περὶ ἐπιδρομῶν Βαρβάρων τοῦ α' ἡμίσεος τοῦ βου αἰῶνος, ἦτοι τῶν ἐτῶν 530, 538, 540, 547/8, 549 καὶ 550, εἰς τὰς ἀνωτέρω ἀναφερθεῖσας περιοχάς, ὅχι ὅμως εἰς τὴν Μακεδονίαν.

Κατόπιν ἡ σ. ὑποστηρίζει εἰδικώτερον ὅτι εἰς τὰ ἐνδιάμεσα τῶν ἀνωτέρω ἐπιδρομῶν ἐμεσολάβει, ἐκτὸς τῶν ἐπισήμως ἀναγεγραμμένων, καὶ ἀριθμὸς ἄλλων ὀλιγότερον σημαντικῶν ἐπιδρομῶν, ἀφοῦ ὁ Προκόπιος λέγει ὅτι αὐταὶ συνέβαινον «κατ' ἔτος» καὶ ὅτι οἱ Σκλαβηνοὶ ἐσκόπευον ἀπὸ τῆς Ναισσοῦ καὶ τῆς Σόφιας νὰ κατευθυνθοῦν πρὸς Θεσσαλονίκην, ἀλλὰ παρητήθησαν τοῦ σχεδίου τούτου. (Πῶς τὸ γνωρίζει;). Οὕτω συνέβη, λέγει ἡ σ., οἱ ἱστορικοὶ σήμερον νὰ συμφωνοῦν, «δυστυχῶς» κατὰ τὴν σ., ὅτι αἱ σλαβικαὶ ἐπιδρομαὶ τῶν Θαυμάτων τοῦ Ἁγίου Δημητρίου συνέβησαν ὅλαι ἀπὸ τοῦ β' ἡμίσεος τοῦ βου αἰῶνος καὶ ἐξῆς, ἀφοῦ καὶ ἡ προσπάθεια τοῦ Α. Βυρμον νὰ ὑποστηρίξη τοιαύτας ἐπιδρομὰς κατὰ τὸ α' ἡμισυ τοῦ βου αἰῶνος ἐστηρίχθη δυστυχῶς εἰς πληροφορίαν πηγῆς (Ἰωάννου τοῦ ἐξ Ἐφέσου), ἀναφερομένην εἰς τὰ ἔτη τῆς βασιλείας τοῦ Τιβερίου (578-582), πάλιν λοιπὸν εἰς τὸ β' ἡμισυ τοῦ βου αἰῶνος.

Ἡ σ. πιστεύει ὅτι εὔρε μαρτυρίαν πηγῆς περὶ βαρβαρικῶν ἐπιδρομῶν εἰς τὰ περίχωρα τῆς Θεσσαλονίκης κατὰ τὸ α' ἡμισυ τοῦ βου αἰῶνος. Αὐτὴ εἶναι ἡ θαυμαστὴ ἱστορία τοῦ ἐξω τῆς Θεσσαλονίκης ἀσκητεύσαντος Δαβίδ, τοῦ ὁποίου τὴν καλύβην ἐβλεπον λάμπουσαν ὡς καιομένην κατὰ τὰς νύκτας οἱ φρουροῦντες τὰ τεῖχη τῆς πόλεως ἀπὸ ἐπιδρομὰς περιπλανωμένων Βαρβάρων, καὶ ἡ θαυμαστὴ ἱστορία τοῦ διαδεχθέντος τὸν Δαβὶδ ἀσκητοῦ Ἀδόλου, τὸν ὁποῖον ἐπιχειρήσας νὰ φονεῦσῃ Βάρβαρος παρέλυσεν κατὰ τὴν χεῖρα. Αἱ ἱστορίαι ἐγράφησαν κατὰ τὸ τέλος τοῦ βου αἰῶνος ἀπὸ τὸν ἡγούμενον Παλλάδιον καὶ περιέχονται εἰς τὴν συλλογὴν ἱστοριῶν περιφήμων ἀναχωρητῶν «Λειμωνάριον» τοῦ ζήσαντος ἐπὶ Τιβερίου καὶ Μαυρικίου (582-602) Ἰωάννου Μόσχου (P. Gr. 87, 2920A-2921B, 2924A).

Ἐξ αὐτῶν ἡ σ. συνάγει τὰ ἐξῆς συμπεράσματα: 1) Δεδομένου ὅτι ὁ Δαβὶδ ἀπέθανεν ἐβδομηκοντούτης τὸ 535, αἱ βαρβαρικαὶ ἐπιδρομαὶ εἰς τὰ περὶ τῆς Θεσσαλονίκης, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἐφρούρουσαν οἱ φρουροὶ τὴν πόλιν, πρέπει νὰ ἐλάμβανον χώραν πρὸ τοῦ 535 καὶ νὰ ἐσυνεχίζοντο καὶ μετὰ τὸ 535, ὅπως δεικνύει ἡ ἱστορία τοῦ διαδεχθέντος τὸν Δαβὶδ Ἀδόλου. 2) Δεδομένου ὅτι αἱ σλαβικαὶ ἐπιδρομαὶ τῶν Θαυμάτων τοῦ Ἁγίου Δημητρίου εἶναι πράγματι μικραὶ τοπικαὶ βαρβαρικαὶ ἐπιδρομαὶ, μεγαλοποιημένοι ὑπὸ τοῦ ἁγιογράφου, καὶ δὲν εἶναι μόνον ὅσαι ἀναφέρονται, δὲν ἠμποροῦμε νὰ ἀμφιβάλλωμεν «ὅτι οἱ μνημονευόμενοι Βάρβαροι ἦσαν Σκλαβηνοὶ, μὴ ἀρνούμενοι καθόλου ὅτι μετὰ τῶν Σκλαβηνῶν ἠμποροῦσαν νὰ εὐρίσκονται ἀκόμη καὶ ἄλλοι Βάρβαροι, ὅπως π.χ. οἱ Πρωτοβούλγαροι, ἀφοῦ κατὰ τὰ ἔτη ταῦτα καὶ οἱ Σκλαβηνοὶ καὶ οἱ Πρωτοβούλγαροι ἔκαμον συχνὰ τὰς ἐπιδρομὰς των ταυτοχρόνως».

Οὕτω πιστεύει ἡ σ. ὅτι ἀπέδειξεν: 1) "Ὅτι ὑπῆρξαν βαρβαρικά ἐπιδρομαὶ καὶ εἰς τὸ ἀΐμῳ τοῦ βου αἰῶνος εἰς τὰ πέριξ τῆς Θεσσαλονίκης. 2) "Ὅτι αἱ βαρβαρικά αὐταὶ ἐπιδρομαὶ ἐγένοντο ὑπὸ Σκλαβηρῶν καὶ Πρωτοβουλγάρων καὶ 3) ὅτι κατὰ συνέπειαν ἡ περιγραφὴ εἰς τὸ Α΄ Βιβλίον τῶν Θαναμάτων τοῦ Ἁγίου Δημητρίου (κεφ. XII καὶ XIV) σλαβικὴ ἐπιδρομὴ κατὰ τῆς Θεσσαλονίκης τοῦ β΄ ἡμίσεος τοῦ βου αἰῶνος δὲν εἶναι ἡ πρώτη, ὅπως πιστεύεται. Δὲν φαίνεται ὅμως νὰ ἀπέδειξε τίποτε, ἀλλὰ νὰ ὑπέθεσε πολλά. "Ἄλλωστε δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν 1) ὅτι ὁ γράφων κατὰ τὸ τέλος τοῦ βου αἰῶνος ἠγούμενος Παλλάδιος εἶναι φυσικὸν νὰ ἐγνώρισε σλαβικὰς ἐπιδρομὰς τῆς ἐποχῆς του, ἴτοι τοῦ β΄ ἡμίσεος τοῦ βου αἰῶνος, τὰς ὁποίας μεταφέρει ἀναχρονιστικῶς ὀπίσω εἰς τὰς ἱστορίας τοῦ Δαβὶδ καὶ τοῦ Ἀδὸλον, καὶ ὅχι ἐπιδρομὰς πρὸ τοῦ 535, ὅποτε δὲν εἶχε γεννηθῆ, καὶ μάλιστα χαρακτηριστικῶς διὰ θανατογράφον ἀδιαφοροῦντα διὰ ἱστορικὴν ἀκρίβειαν δὲν καθορίζει τὴν ἐθνικότητα τῶν Βαρβάρων τῶν ἱστοριῶν του, καὶ 2) ὅτι καμμία πηγὴ, οὔτε ἱστορικὴ οὔτε ἀγιογραφικὴ, δὲν ἀναφέρει ἐντὸς τοῦ βου αἰῶνος Πρωτοβουλγάρους.

(Βεβαίως, ἐνῶ ὁ μὲν Μαρκελλίνος ὁμιλεῖ περὶ Γετῶν καὶ Σκυθῶν, αἱ δὲ ἄλλαι ἀναφερθεῖσαι πηγαὶ ὁμιλοῦν περὶ Οὐννων, Σκλαβηρῶν καὶ Ἀντῶν, ἡ σ. μας ὁμιλεῖ περὶ Πρωτοβουλγάρων, εἰς τοὺς ὁποίους συμμετεῖχον καὶ Σκλαβηροὶ ἢ περὶ Σκλαβηρῶν καὶ Οὐννοβουλγάρων. Πότε ὅμως ἀπεδείχθη ὅτι οἱ Οὐννοι ἢ μέρος αὐτῶν ἦσαν Πρωτοβούλγαροι; Καὶ πῶς συμβαίνει: τὸ ὄνομα Βούλγαροι νὰ μὴν εἶναι γνωστὸν εἰς καμμίαν ἀπὸ τὰς ἀναφερθεῖσας πηγὰς;)

IV, 67-78: Sur les rapports entre la population indigène des régions balkaniques et les «Barbares» au VI^e - VII^e siècles.

Ἄνατρέπει βάσει τῶν πηγῶν μὲ κριτικὸν πνεῦμα τοὺς ἰσχυρισμοὺς Βουλγάρων ἱστορικῶν, ὅτι κατὰ τὰς εἰσβολὰς τῶν Βαρβάρων τοῦ βου καὶ 7ου αἰῶνος ὁ καταπιεσμένος πληθυσμὸς τῆς ὑπαίθρου ὑπέδεχτο τοὺς βαρβάρους εἰσβολεῖς ὡς ἐλευθερωτὰς καὶ μόνον οἱ φεοδάρχαι κτηματῖαι τῆς ὑπαίθρου καὶ οἱ πλούσιοι ἄρχοντες τῶν πόλεων ὑπέφερον ἐξ αὐτῶν.

V, 111-123: Sur quelques aspects de la colonisation slave en Macédoine et Grèce.

Παρακολουθεῖ τὴν βαθμιαίαν ἀνά τοὺς αἰῶνας ἐξέλιξιν τῶν σχέσεων μεταξὺ τῶν εἰς τὴν Μακεδονίαν καὶ ἀλλαχοῦ εἰς τὴν Κάτω Ἑλλάδα ἐγκατασταθέντων εἰσβολέων Σλάβων καὶ τοῦ Βυζαντινοῦ Κράτους. (Ἁφ' ἑνὸς Σλάβοι κατ' ἀρχὰς αὐτόνομοι καὶ ἔπειτα ὑποκείμενοι ἢ ὑπήκοοι - Ἁφ' ἑτέρου Σλάβοι φεδεράτοι ἢ σύμμαχοι).

Ἐποστηρίζει, μετὰ τινος σωβινισμοῦ, ὅτι δὲν ἠμπορεῖ νὰ γίνῃ λόγος περὶ τελικῆς ἀφομοιώσεως ὑπὸ τῆς ἐλληνικῆς ἰδιοφυΐας» τῶν Σλάβων τῆς Ἑλλάδος, περὶ μεταμορφώσεως αὐτῶν δηλαδὴ εἰς ἀνώνυμον πλῆθος, ἀλλ' ὅτι οἱ Σλάβοι ἐγένοντο καὶ αὐτοὶ φορεῖς τοῦ βυζαντινοῦ πολιτισμοῦ, ὅπως π.χ. μεταξὺ τῶν Σλάβων τῆς Μακεδονίας ἐγεννήθησαν ὁ Κύριλλος καὶ ὁ Μεθόδιος, οἱ ἀπόστολοι τῶν Σλάβων! (Παλαιὸ βουλγαρικὸ τραγούδι. Δὲν τραγουδιέται πλέον).

VI, 355-362: La ville de Salonique et son hinterland slave (jusqu'au X^e siècle).

Καὶ πάλιν, ὡς καὶ προηγουμένως, πρόκειται περὶ τῶν σχέσεων τῶν σλαβικῶν φύλων. Αὐτὴν τὴν φορὰν ὅμως μόνον περὶ τῶν σλαβικῶν φύλων τῆς Μακεδονίας καὶ μάλιστα περὶ τῶν σχέσεων τῶν πρὸς δύο φορεῖς ἐξουσίας, τὴν Κυβέρνησιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἢ ὁποία συνήθως ἀδιαφοροῦσε διὰ τὴν ἐπαρχίαν, καὶ τὴν πόλιν τῆς Θεσσαλονίκης, ἢ ὁποία ἐπροστάτευε τὰ συμφέροντά της.

Καί πάλιν σημειούνται τὰ αὐτὰ στάδια ἐξελίξεως τῶν σχέσεων τῶν κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνας τῆς ἐγκαταστάσεως των ἀβαπτίστων ἀκόμη καὶ ὑπὸ ἰδίου ἀρχηγούς τελούντων Σλάβων αὐτῶν: Κατ' ἀρχάς αὐτόνομοι καθίστανται δι' ἐπανειλημμένων ἐκστρατειῶν βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων «ὀπόφοροι», ὑπόχρεοι δηλαδή φορολογίας καὶ ἄλλων ὑπηρεσιῶν, ἢ «σύμμαχοι», φρουροὶ δηλαδή συνοριακῶν περιοχῶν, μέχρι τῆς τελείας ἐξαφανίσεως των ὡς χωριστῶν φύλων δι' ἐκχριστιανισμοῦ καὶ ἐξελληνισμοῦ κατὰ τὸν 9ον αἰῶνα.

Εἰς τὰς ἐπὶ μέρους περιπτώσεις ὑπάρχουν βεβαίως ἱστορικαὶ ἀνακριβείαι καὶ ἄγνοια, μὲ τὰς ὁποίας μόνον μία λεπτομερὴς βιβλιοκρισία θὰ ἠμποροῦσε νὰ ἀσχοληθῇ, ὅπως π.χ. εἰς τὴν περίπτωσιν τῶν Σμολεάνων Σλάβων ἀγνοεῖται ὅτι εἶναι οἱ αὐτοί, οἱ ἐγκατασταθέντες ὑπὸ τοῦ Ἰουστινιανοῦ Β' τὸ 688 ὡς φρουροὶ εἰς τὴν Κλεισοῦραν τοῦ Στρουμόνος καὶ μετακινήθεντες κατόπιν ὑπὸ τῶν γεγονότων βορειότερον.

VII, 61-96: Ζητήματά τινα περὶ τῶν ἐθνολογικῶν μεταβολῶν εἰς τὰ Βαλκάνια κατὰ τὸν 6ον-7ον αἰῶνα. (Ἐπὶ τῶν βουλγαρικῶν κυρίως ἐδαφῶν).

Μακρὸν ἄρθρον, τὸ ὁποῖον ἐπισκοπεῖ τὴν ἐθνολογικὴν κατάστασιν εἰς τὴν βόρειον Βαλκανικὴν α) πρὸ τῶν σλαβικῶν ἐπιδρομῶν καὶ ἐγκαταστάσεων, β) κατὰ τὰς εἰσβολὰς Σλάβων καὶ Ἀβαροσλάβων καὶ ἐγκαταστάσεις Σλάβων, ὡς καὶ τοὺς τρόπους διεισδύσεως καὶ τὰς τύχας τῶν ἐγκαταστάσεων αὐτῶν.

Ἐκτὸς τῶν ἱστορικῶν ἀνακριβειῶν (π.χ. Σαρακηνοὶ εἰς τὴν Θράκην κατὰ τὰ τέλη τοῦ 3ου αἰῶνος, σ. 64, πρὸ τῆς ἐμφανίσεως τῶν Ἀράβων κατὰ τὸν 7ον αἰῶνα), τὸ ἄρθρον πάσχει ἐκ τοῦ γνωστοῦ «πρωτοβουλγαρικοῦ συνδρόμου» καὶ βλέπει ἤδη ἀπὸ τοῦ πρώτου ἡμίσεος τοῦ 6ου αἰῶνος Πρωτοβουλγάρους εἰς τὰ οὐννικὰ φύλα (εἰς τοὺς Κουτριγούρους π.χ.), ἀκόμη καὶ εἰς τὸν λαὸν τοῦ Κοῦβερ, σ. 76/7, ὃ ὁποῖος κατὰ τὸ πλεῖστον ἀποτελεῖται ἀπὸ βυζαντινοὺς αἰχμαλώτους. Ὁμολογεῖ ἐντούτοις ὅτι «γενικῶς δύναται νὰ λεχθῇ, ὅτι ἔτι Πρωτοβουλγάρων δὲν ὑπάρχουν διὰ τὴν πρὸ τῆς ὀριστικῆς αὐτῶν ἐγκαταστάσεως εἰς τὰ Βαλκάνια περίοδον, ἥτοι πρὸ τῶν ἐτῶν 680-681» (σ. 93). Ἐπίσης, βλέπει Σλάβους κατὰ τὸ πρῶτον ἡμισιοῦ τοῦ 6ου αἰῶνος εἰς τὰς «ἐπιδρομὰς βαρβάρων» εἰς τὰ περὶ τῆς Θεσσαλονίκης, τὰς ἀναφερομένας εἰς τὸ Λειμωνάριον τοῦ Ἰωάννου Μόσχου, καὶ θεωρεῖ «ἐσφαλμένον τὸν ἰσχυρισμόν, ὅτι ἡ μόνιμος ἐγκατάστασις τῶν Σλάβων ἀρχίζει κυρίως κατὰ τὸν 7ον αἰῶνα» (σ. 79). Ταῦτα πάντα παρὰ τὰς ἀντιθέτους μαρτυρίας τῶν βυζαντινῶν πηγῶν. Βλ. τὰ λεγόμενα εἰς ἀριθμ. III.

VIII, 66-72: Ethnische Schichten auf dem Balkan und die byzantinische Macht im 7. Jahrhundert.

Τὸ κενὸν τῶν πληροφοριῶν τῶν πηγῶν διὰ τὰ συμβαίνοντα εἰς τὸ σύνορον τοῦ Δουναβέως καὶ ἐπέκεινα μετὰ τὸν Φωκᾶν καὶ τὴν ἤτταν τῶν Ἀβάρων τοῦ 626 προσπαθεῖ ἡ σ. νὰ πληρώσῃ δι' ὑποθέσεων, περισσότερον ἢ ὀλιγώτερον ἀληθοφανῶν. Ἀναφερόμεν μερικὰς: Αἱ «ἐπὶ σλαβικαὶ φυλαὶ» τῆς Μοισίας εἶναι μετακινήθεντες Σλάβοι τῆς Δακίας. Ὁ διαμελισμὸς τοῦ Κράτους τῶν Ἀβάρων ὀφείλεται τάχα εἰς διείσδυσιν ἐντὸς τοῦ χώρου του καὶ ἄλλων ἐθνοτήτων, ὡς π.χ. Πρωτοβουλγάρων. Εἰς τὰς ἀνέκαθεν ὑπὸ φεδεράτων προστατευόμενας μεθοριακὰς περιοχὰς ὑπῆρξε διαδοχὴ καὶ ὄχι ἀνάμειξις βαρβαρικῶν ἐθνοτήτων καὶ οἱ Βούλγαροι τοῦ Ἀσπαρούχ δὲν εὔρον Γότθους εἰς τὴν Μοισίαν οὔτε Ἀβάρους (οὔτε Ἑλληνας;), ἀλλὰ περιπλανωμένας σλαβικὰς ομάδας. Μετὰ τὴν καταστροφὴν πόλεων τοῦ ἐσωτερικοῦ ὑπὸ τῶν Βαρβάρων τὸ Βυζάντιον ἀπὸ τῶν μέσων τοῦ 7ου αἰῶνος ἐγκατέλειπε τὰς παλαιὰς μεθόδους ἀντιμετωπίσεως τῶν Βαρβάρων καὶ ἀνέλαβεν ἐνοπλον ἀγῶνα κατὰ τῶν «Σκλαβηνίων», διὰ νὰ καταλήξῃ εἰς τὸ σύστημα τῶν Θεμάτων πρὸς προστασίαν τῶν ἐδαφῶν του.

Σιωπηρῶς ἐννοεῖται, ὅτι ὁ Ἀσπαρούχ τοῦ 680 δὲν συνῆψε πλέον συμφωνίαν φεδεράτον διὰ τὴν ἐγκατάστασιν τῶν Βουλγάρων του, ὅπως πράγματι συνέβη, ἀλλὰ ἴδρυσεν βιαίως εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὸ πρῶτον βουλγαρικὸν Κράτος. Ὁ,περ ἀμφισβητεῖται, βλ. τὰ λεγόμενα εἰς ἀριθμ. XVIII.

IX, 400-405: Quelques remarques sur les noms ethniques chez les auteurs byzantins.

Ἰποστηρίζεται ὅτι οἱ βυζαντινοὶ συγγραφεῖς δίδουν ἀρχαῖα ὀνόματα εἰς βαρβαρικά φύλα τῆς ἐποχῆς τῶν ὄχι μόνον λόγῳ τῆς γνωστῆς ἀρχαϊζούσης τάσεως τοῦ ὕφους τῶν, ἀλλὰ πολλάκις ἐκ πραγματικῆς ἀγνοίας τῆς ἐθνικότητος τῶν διαφόρων βαρβαρικῶν φύλων. Ὅθεν, ὑποδεικνύεται εἰς ὀρισμένας περιπτώσεις ἐπιφυλακτικότης καὶ ἔλεγχος διὰ παραλλήλων πηγῶν.

Ὁ συνήθως ἀκριβολόγος, λοιπόν, Προκόπιος δὲν διευκρινίζει ποῖα φύλα ὀνομάζει γενικῶς Οὐννους, διότι κατὰ τὴν ἐποχὴν του δὲν ἦσαν γνωστὰ τὰ βαρβαρικά φύλα τῆς βορείας παραλίας τοῦ Εὐξείνου.

Κατὰ τὴν σ. ὑπάρχουν ἐνδείξεις ὅτι αὐτὰ ἦσαν Πρωτοβούλγαροι. Ὁ,περ, ὅμως, ἔδει ἀποδείξει καὶ ὄχι ἀπλῶς ἐνδείξει. Εὐκόλος εἶναι ὁ ἰσχυρισμὸς περὶ ἐπιθυμωμένων.

X, 61-69: Les Slaves de Salonique et l'origine de Cyrille et Méthode.

Συζητεῖται τὸ μὴ συζητούμενον πλέον ὑπὸ σοβαρῶν ἐπιστημόνων θέμα τῆς δῆθεν σλαβικῆς καταγωγῆς τῶν Θεσσαλονικέων ἀδελφῶν καὶ ἀποστόλων τῶν Σλάβων Κυρίλλου καὶ Μεθοδίου. Πρὸς τοῦτο ὑποδεικνύεται ὅτι μετὰ τὴν βραδεῖαν ἀφομοίωσιν τῶν εἰς τὴν Μακεδονίαν καὶ ἀλλαχοῦ κατ' ἀρχὰς βιαιῶς ἐγκατασταθέντων Σλάβων ἐμφανίζονται κατὰ περιόδους μερικοὶ βυζαντινοὶ ἀξιωματοῦχοι σλαβικῆς καταγωγῆς.

Τὸ ὅτι αὐτοὶ εἶναι ἐλάχιστοι, ἐμφανίζονται μᾶλλον ἀργὰ καὶ εἰς μερικὰς περιπτώσεις ἀμφισβητοῦνται, τοῦτο δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

Ἀξιωματοῦχον, λοιπόν, σλαβικῆς καταγωγῆς, ἐκ τῶν Σλάβων τῆς Μακεδονίας, πρέπει νὰ θεωρήσωμεν κατὰ τὴν σ. (μὲ ὀλίγην καλὴν θέλησιν, βεβαίως) καὶ τὸν πατέρα τοῦ Κυρίλλου καὶ Μεθοδίου, τὸν Λέοντα τὸν δρουγγάριον, μόνον καὶ μόνον ἐπειδὴ εἰς τὸν αἶῶνα του ὑπῆρξαν καὶ μερικοὶ ἄλλοι παρόμοιοι.

Ἀναλογικὸς συλλογισμὸς ἀπατηλῆς ἐπιστημονικῆς σκέψεως!.

Ἐπὶ πλέον, ὑποστηρίζεται ὅτι κατὰ τὰς βυζαντινὰς ἱεραποστολὰς ἐξελέγοντο (δῆθεν πρόσωπα τῆς αὐτῆς ἐθνικῆς καταγωγῆς, ὡς ἦσαν οἱ λαοί, εἰς τοὺς ὁποίους οἱ ἱεραπόστολοι αὐτοὶ ἐπρόκειτο νὰ κηρύξουν. Ἄρα καὶ οἱ ἐκλεγέντες διὰ νὰ κηρύξουν εἰς τοὺς Σλάβους τῆς Μοραβίας ἱεραπόστολοι Κύριλλος καὶ Μεθόδιος πρέπει νὰ ἦσαν κατὰ τὴν σ. σλαβικῆς καταγωγῆς.

Δησιμονεῖται ὅμως, πολὺ βολικῶς, ὅτι ὁ Κύριλλος καὶ Μεθόδιος εἶχον ἀποσταλῆ προηγουμένως καὶ εἰς τοὺς Ἀραβας καὶ εἰς τοὺς Χαζάρους, χωρὶς νὰ εἶναι οἱ ἴδιοι οὔτε ἀραβικῆς οὔτε χαζαρικῆς καταγωγῆς.

Συνεχίζονται αἱ ἀντιφάσεις τῆς συγγραφῆς: Ἄνκαι ὀμολογεῖται ὅτι αἱ μόναι ἀξιόπιστοι πηγαὶ περὶ Κυρίλλου καὶ Μεθοδίου εἶναι οἱ ἀρχαιότατοι Βίοι τῶν καμμία ἄλλη μεταγενεστέρα πηγῆ, ὅπως ἐπίσης ὅτι οἱ βυζαντινοὶ συγγραφεῖς, ἀπησχολημένοι μὲ τὰ γεγονότα τῆς πρωτευούσης, δὲν ἠσχολήθησαν μὲ τὴν περιφερειακὴν δραστηριότητα τοῦ Κυρίλλου καὶ Μεθοδίου, ἐν τούτοις ἀποτολμᾶται παρὰ πᾶσαν λογικὴν τὸ ἐπιχειρήμα, ὅτι οὐδεμία βυζαντινὴ ἢ δυτικὴ πηγὴ ὀνόμασε ποτὲ τὸν Κύριλλον καὶ Μεθόδιον «Ἑλληνας», ἐνῶ μεταγενεστέραι πηγαὶ (ἀξιόπιστοι τώρα;) ὀνομάζουν αὐτοὺς Σλάβους ἢ Βουλγάρους. Ἄρα ἦσαν Σλάβοι! (Προσάγεται βεβαίως, παρὰ τὰ ἀνωτέρω, δυτικὴ πηγὴ, παραχωμένη

είς ύποσημείωσιν, ἡ ὁποία ὀνομάζει αὐτοὺς Ἑλληνας, ἀλλ' ἡ μαρτυρία αὐτὴ ἀνατρέπεται προδοτικῶς εἰς μεταγενέστερον παράρτημα τῆς αὐτῆς πηγῆς).

Ἐπισημειωθήσεται ἡ ἀναγνώστῃ νὰ παραστῇ εἰς τὸν ἐνταφιασμὸν τῶν ἀντιεπιστημονικῶν ἀδελφῶν ἀπόψεων ἀναγινώσκων μετὰ τὸν Dvornik τὴν νεωτέραν ἐργασίαν τοῦ Α. - Α. Ταχιάου, Ἡ ἐθνικότης Κυρίλλου καὶ Μεθοδίου κατὰ τὰς σλαβικὰς ἱστορικὰς πηγὰς καὶ μαρτυρίας, εἰς τὸν Ἑόρτιον Τόμον Κυρίλλου καὶ Μεθοδίου, Θεσσαλονίκη 1968, II, 85-132, γνωστὴν εἰς τὴν σ. . ἀλλὰ παρασιωπωμένην.

XI, 5-13: La mission de Cyrille et Méthode dans le carde de l'ère que.

Τοποθετεῖται κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ὀρθῶς (ἀδικεῖται μόνον ὁ Μιχαήλ Γ' παρὰ τὴν μελέτην τοῦ Grégoire καὶ τὰς ἐπιγραφὰς τῆς Ἀγκύρας) τὸ ἀποστολικὸν ἔργον τοῦ Κυρίλλου καὶ Μεθοδίου εἰς τὸ γνωστὸν ἱστορικὸν πλαίσιον τῆς ἐποχῆς των, ἀλλ' ὑποστηρίζεται, παρὰ τὰς ἐξενεχθείσας διαφορητικὰς γνώμας ἐρευνητῶν (Ταχιάου, Georgiev), ὅτι ἡ πρό τῆς ἀναχωρήσεώς των διὰ Μοραβίαν ἐτοιμος μεταφραστικὴ προπαρασκευὴ των προωρίζετο ἀποκλειστικῶς δι' αὐτὴν καὶ δι' εὐδὲνα ἄλλων λαόν.

Τὴν ἀρχικὴν σοβαρότητα τῆς ἐργασίας καταστρέφει ὁμοῦ περαιτέρω ἡ ἐμμονὸς βουλγαρικῆς ἰδέας, ὅτι οἱ δύο ἀδελφοὶ ἦσαν Σλάβοι. Ἐκ τούτου συνάγεται τὸ ἀστήρικτον συμπέρασμα, ὅτι τὸ ἰδιόμορφον γλωσσικὸν σλαβικὸν ἰδίωμα τῶν μεταφράσεων των ἦτο τὸ ὀμιλούμενον ὑπὸ τῶν Σλάβων τῆς Θεσσαλονίκης! Καὶ ἐκ τούτου πάλιν παλινδρομικῶς συνάγεται τὸ ἀρχικὸν ἀναπόδεικτον συμπέρασμα, ὅτι οἱ μεταφρασταὶ ἦσαν Σλάβοι τῆς Θεσσαλονίκης!

Μὲ τοιοῦτου εἶδους ὁμοῦ σοφίσματα δὲν γίνεται ἐπιστήμη. Ἐνῶ τὸ λογικῶς ἀποδεκτὸν ὑπὸ τῶν ἐρευνητῶν εἶναι, ὅτι οἱ ἀδελφοὶ κατεσκεύασαν νέον σλαβικὸν ἰδίωμα, μὴ ὀμιλούμενον ὑπὸ οὐδενὸς Σλάβου, λόγῳ τῶν νέων θρησκευτικῶν ἐννοιῶν τῶν μεταφράσεων, ἀλλὰ βασικῶς κατανοούμενων ἀπὸ ὅλους τοὺς Σλάβους, λόγῳ τῶν κοινῶν εἰς ὅλα τὰ σλαβικὰ ἰδιώματα βασικῶν ἐννοιῶν.

Ἐποστηρίζονται κατόπιν καὶ ἄλλα παράδοξα: Ὅτι π.χ. οἱ ἀδελφοὶ ἀγνοοῦμενοι ὑπὸ τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ καταπολεμούμενοι ὑπὸ τῶν ἐγκαθῆτων τῆς Ρώμης ἐσυνέχισαν τὸν ἀγῶνα των ἀπὸ «σλαβικὸν πατριωτισμόν». Καὶ ὅτι οἱ μαθηταὶ των προσκληθέντες σκοπίμως εἰς Βουλγαρίαν μετὰ τὴν ἐκδίωξίν των ἐκ Μοραβίας ἐχρησιμοποίηθησαν ὑπὸ τοῦ Βόριδος πρὸς καταπολέμησιν τοῦ «βυζαντινισμοῦ» εἰς τὴν χώραν του.

XII, 113-118: Les frontières occidentales des territoires conquis par Tzimiskès.

Μὲ βάσιν τὸ Τακτικὸν τοῦ Ἑσχοριάλ τῆς ἐποχῆς τοῦ Τσιμισκῆ, τὸ δημοσιευθὲν ὑπὸ τοῦ Ν. Οἰκονομίδου, τὸ ὁποῖον ἐμφανίζει πολλὰς στρατιωτικὰς διοικήσεις εἰς τὰς δυτικὰς βουλγαρικὰς ἐπαρχίας, τὸ ἄρθρον ἐνισχύει μὲ διαφόρους ὀρθὰς παρατηρήσεις τὴν κατὰ τὸ πλείστον παραδεκτὴν μέχρι τοῦδε ἄποψιν, ὅτι ὁ Τσιμισκῆς νικήσας τοὺς Βουλγάρους δὲν προσήρτησεν ὀλόκληρον τὴν Βουλγαρίαν ὡς ἐπαρχίαν τοῦ Βυζαντινοῦ Κράτους, ἀλλ' ἄφησε τὸ δυτικὸν τμήμα τῆς εἰς τὴν διοίκησιν τοῦ κόμητος Νικολάου καὶ τῶν υἱῶν του Κομιτοπούλων ἐνισχύσας τὴν ἀσφάλειάν του μὲ πολλὰς στρατιωτικὰς φρουράς ὡς ἐχθρικής χώρας. Αἱ βουλγαρικαὶ λοιπὸν χῶραι, αἱ ὁποῖαι ἀπὸ τοῦ 963, ἀπὸ τῆς πρώτης δηλαδὴ ἐξεγέρσεως τῶν Κομιτοπούλων κατὰ τῆς βυζαντινοφίλου πολιτικῆς τῆς βουλγαρικῆς Κυβερνήσεως, εὐρίσκοντο ὑπὸ τὴν διοίκησιν τοῦ κόμητος Νικολάου καὶ τῶν υἱῶν του Κομιτοπούλων, οὐδέποτε ἀπετέλεσαν μέρος τῶν ὑπὸ τοῦ Τσιμισκῆ προσαρτηθειῶν χωρῶν. Διὰ τοῦτο, ὅταν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Τσιμισκῆ τὸ 976 καὶ τὴν ἐναρξίν τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ Σκληροῦ ἀπεσύρθησαν αἱ στρατιωτικαὶ φρουραὶ, εἰς τὰς δυτικὰς αὐτὰς ἐπαρχίας ἐξέσπασεν ἡ ἐπανάστασις τοῦ 976 κατὰ τῆς βυζαντινῆς κυριαρχίας.

Μόνον, ὅτι ὁ Βόρις Β' καὶ ὁ ἀδελφός του Ρωμανὸς δὲν ἐδραπέτευσαν, διὰ τὰ ἐνωθοῦν μὲ τοὺς ἐπαναστάτας κατὰ τοῦ Βυζαντίου, ὡς πιστεύει ἡ σ., ἀλλὰ μᾶλλον ἀρέθησαν νὰ δραπέτευσουν, διὰ τὰ ὑπερασπίσων τὸν θρόνον τοῦ πατρὸς των Πέτρου ὑπὲρ τοῦ Βυζαντίου, ὡς πιστεύουν οἱ ἱστορικοί.

XIII, 237-239: Autour de la penetration du tzar bulgare Samuel dans les régions de la Grèce proprement dite.

Ἐάνθυμος ἐπιστολή, ἐκδοθεῖσα ὑπὸ τοῦ J. Darrouzes καὶ χρονολογούμενη περὶ τὸ 975, ἡ ὁποία ὀμιλεῖ περὶ ἐπιφανῶν βυζαντινῶν ἐπαναστατῶν ἠττηθέντων καὶ φευγόντων πρὸς Ἐξερὸν, δίδει ἀφορμὴν εἰς τὴν σ. νὰ διατυπώσῃ ἐξυπηρετικὰς τοῦ τελικοῦ συμπεράσματός της ὑποθέσεις, ὅπως π.χ. ὅτι πρόκειται περὶ τῆς Ἐξεροῦ τῆς Θεσσαλίας, ὅτι ἡ φεουδαλικὴ αὐτὴ ἐπανάστασις συμπίπτει χρονικῶς μὲ τὰς ἐπιδρομὰς τοῦ Σαμουήλ εἰς τὴν κεντρικὴν Ἑλλάδα. Ὅλα αὐτὰ, διὰ τὰ καταλήξῃ εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι ὑπῆρχον ἐπαναστατικαὶ διαθέσεις εἰς μέρη τῆς κεντρικῆς Ἑλλάδος διευκολύνουσαι τὰς ἐπιδρομὰς τοῦ Σαμουήλ, ὅπως δῆθεν δεικνύει τὸ παράδειγμα τοῦ διοικητοῦ τῆς Λαρίσης Κεκαυμένου.

Ὁδτος ὅμως συνειργάσθη πρὸς καιρὸν μετὰ τοῦ Σαμουήλ, διὰ τὰ δώσῃ καιρὸν εἰς τοὺς κατοίκους τῆς πόλεως νὰ συλλέξων ἐκ τῆς ὑπαίθρου τὴν συγκομιδὴν. Ἡ μακρὰ κατόπιν ἀντίστασις του διαφεύδει τὴν συγγραφέα.

XIV, 79-86: Quelques observations sur la domination byzantine aux bouches du Danube- Le sport de Lykostomion et des quelques autres villes côtières.

Ἐποστηρίζεται ὅτι, ἐνῶ αἱ μεγάλαι πόλεις-λιμένες τῆς δυτικῆς παραλίας τοῦ Εὐξεινου (Ἀγχιάλος, Μεσημβρία, Βάρνα) παρέμεινον πάντοτε, παρὰ τὰς πολεμικὰς περιπετείας των, εἰς βυζαντινὰς χεῖρας, βορειότερον τὸ Δέλτα τῶν ἐκβολῶν τοῦ Δουνάβεως καὶ ἡ Δοβρουτσὰ περιῆλθον πολὺ ἔνωρις εἰς βουλγαρικὰς χεῖρας καὶ ἀπωλέσθησαν διὰ τὸ Βυζάντιον ἀπὸ τοῦ 8ου-11ου αἰῶνος. Τοῦτο μαρτυροῦν τὰ ἑξῆς: Ἡ προσέγγισις «εἰς στόμιν», τοῦ Δέλτα κατὰ τὴν σ., τὸ 705 τοῦ ἀπὸ τὴν Κριμαίαν ἐρχομένου διὰ βουλγαρικὴν βοήθειαν Ἰουστινιανοῦ Β', ἐπομένως εἰς ἔδαφος μὴ βυζαντινόν. Ἡ ἀντίστασις, τὴν ὁποίαν εὗρεν εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Δουνάβεως ὑπὸ τοῦ Βουλγάρου κόμιστος τῆς περιοχῆς ὁ βυζαντινὸς στόλος ἐρχόμενος νὰ παραλάβῃ τοὺς ἐπιστρέφοντας αἰχμαλώτους τοῦ Κρούμου ἐπὶ Βόριδος-Μιχαήλ.

Ὁ στόλος ὅμως εἰσέρχεται ἐλευθέρως εἰς τὸν Λούναβιν καὶ ὁ Βούλγαρος ἀνθίσταται μετὰ Ὀγγρων συμμάχων βορείως τοῦ Δέλτα.

Ἡ περιγραφή τοῦ παράπλου τῆς δυτικῆς παραλίας τοῦ Εὐξεινου ὑπὸ τῶν ρωσικῶν μοναζύλων ὑπὸ τοῦ Πορφυρογεννήτου, ὁ ὁποῖος ὀνομάζει τὴν ἀκτὴν ἀπὸ τοῦ βραχίονος τοῦ Δέλτα Sulina μέχρι τῆς Βάρνας πρὸς νότον «βουλγαρικὴν χώραν».

Ἀντιθέτους μαρτυρίας καὶ γνώμας, τὰς ὁποίας παραθέτει ἡ Ahgweiler εἰς τὸ βιβλίον της Byzance et la Mer, καταπολεμεῖ ἡ συγγραφεύς. Αἱ μαρτυρίαί εἶναι: Ἡ ὑπαρξις κατὰ τὸν 9ον αἰῶνα βυζαντινοῦ λιμένος Ἐλκοστόμιον εἰς τὸ Δέλτα τοῦ Δουνάβεως, τοῦ ὁποίου «ἄρχοντα καὶ πρωτοσπαθάριον Θωμᾶν» ἀναφέρουν χειρόγραφα τοῦ Λεξικοῦ τοῦ Φωτίου. Ἡ ὑπαρξις μολυβδοβούλλου «ἄρχοντος Βουλγαρίας Μιχαήλ», ὁ ὁποῖος εἶναι βυζαντινὸς ἄρχων. Αἱ γνώμαι εἶναι: Ὅτι ὑπῆρχε κατὰ τὸν 9ον αἰῶνα βυζαντινὴ ναυτικὴ διοίκησις τῆς παραλίας τοῦ Εὐξεινου καὶ αὐτῆς ἄρχων (τοῦ πλωῖμου) ἦτο ὁ Μιχαήλ. Ὅτι αὐτὴν ἔννοεῖ ὁ Πορφυρογεννήτος ὡς «χώραν Βουλγαρίας» τοπολετῶν αὐτὴν γεωγραφικῶς. Ὅτι κατὰ τὸν 10ον αἰῶνα μετεφέρθη ἡ ἔδρα τῆς ναυτικῆς αὐτῆς διοικήσεως ἀπὸ τὸ Ἐλκοστόμιον εἰς τὴν Δεβελτόν. Ἡ σ. δὲν δέχεται ὅτι τὸ Ἐλκοστόμιον τοῦ Δέλτα τοῦ Δουνάβεως, γνωστὸν κατὰ τὸν 14ον αἰῶνα, ὑπῆρχεν ὡς βυζαντινὸς λιμὴν ἤδη κατὰ τὸν 9ον αἰῶνα, ἀφοῦ οὐδαμῶ ἀναφέρεται τοιοῦτος λιμὴν καὶ ὑπάρχουν καὶ ἄλλα τοπωνύμια Ἐλκοστόμιον. Δὲν δέ-

χεται ότι συγχρόνως με τον «(Βόριδα)-Μιχαήλ ἄρχοντα Βουλγαρίας» του Βουλγαρικού Κράτους ἤμποροῦσε νά ὑπάρχη καί ἄλλος «Μιχαήλ ἄρχων Βουλγαρίας» μιάς βυζαντινῆς διοικήσεως ἐπί βουλγαρικοῦ ἐδάφους. Δέν δέχεται τήν ταύτισιν τοῦ Schlumberger τῆς Δεβελτοῦ πρός τόν σημερινόν λιμένα τοῦ Πύργου (Burgas) τῆς Βουλγαρίας, θεωροῦσα τήν Δεβελτόν μεσογειακὴν πόλιν οὐδέποτε ἀναφερομένην εἰς ναυτικές ἐπιχειρήσεις, τῆς ὁποίας ἐρείπια εὐρίσκει μακρὰν τοῦ Πύργου.

Τὸ θέμα εἶναι λίαν ἐνδιαφέρον καί ἡ διαπραγματεύσεις του ὑπὸ τῆς σ. σοβαρά, ἀλλὰ χρήζει περαιτέρω ἐρεῦνης.

XV, 615-619: Les μισοβάρβαροι et la situation politique et ethnique au Bas-Danube pendant la seconde moitié du XI^e siècle.

Εἰς τὴν ἀνακοίνωσιν τῆς αὐτῆν πρός τὸ 14ον Διεθνὲς Βυζαντινολογικὸν Συνέδριον τοῦ Βουκουρεστίου τοῦ 1971 ἡ σ. διορθώνει παρερμηνείας τοῦ ὅρου «μισοβάρβαροι», τὸν ὁποῖον χρησιμοποιοῦν, ἀρχαίζουσαι, βυζαντιναὶ πηγαὶ διὰ τοὺς βαρβαρικοὺς πληθυσμοὺς τοῦ Κάτω Δουνάβεως κατὰ τὸν 11ον αἰῶνα καί ὁ ὁποῖος δέν σημαίνει πλέον ἀνάμειξιν Ἑλλήνων καὶ Βαρβάρων, ἀλλὰ διαφόρων βαρβαρικῶν φυλῶν μεταξύ των. Ἐπισκοποῦσα κατόπιν τὴν ἔθνολογικὴν κατάστασιν εἰς τὰς παραδουναβίους χώρας μετὰ τὴν ἔλευσιν τῶν Πετсенέγων καὶ τῶν Οὐζων κατὰ τὸν 11ον αἰῶνα, διαπιστώνει ὅτι δέν πρόκειται περὶ νέας καταστάσεως οὔτε περὶ ἰδρύσεως νέων βαρβαρικῶν κρατῶν εἰς τὰς ἀνέκαθεν μεθοριακὰς ζώνας φεδεράτων. Ἐπαναλαμβάνεται μόνον τὸ γνωστὸν σενάριον, ὅπου βάρβαροι ἐπιδρομεῖς ἐγκαθίστανται κατόπιν ἀναγκαστικῆς ἀνοχῆς τοῦ Βυζαντινοῦ Κράτους καὶ συμβιοῦν μετὰ τοῦ ἐντοπίου πληθυσμοῦ. Τὸ ἴδιον φαινόμενον ἐπαναλαμβάνεται μὲ νέους Βορβάρους ἐπιδρομεῖς καὶ οὕτω νέοι Βάρβαροι καὶ παλαιότεροι Ἡμιβάρβαροι ἀναμειγνύονται μετὰ τὸν παλαιὸν ἐντόπιον βουλγαρικὸν πληθυσμόν. Οὕτως εἰς τὰς ἐπανακτηθείσας ὑπὸ τοῦ Τσιμισκῆ τὸ 971 καὶ ὑπὸ τοῦ Βασιλείου Β' τὸ 1014 παραδουναβίους βουλγαρικὰς χώρας ἐσχηματίσθη μείγμα Πετсенέγων, Οὐζων, Βλάχων καὶ Βουλγάρων κατὰ τὸν 11ον αἰῶνα, τὸ ὁποῖον καθώρισε τὰς περαιτέρω τύχας τῶν ἀσταθῶν αὐτῶν μεθοριακῶν περιοχῶν κατὰ τὸν αἰῶνα τοῦτον.

XVI, 667-674: Quelques particularités dans l'organisation militaire des régions du Bas-Danube et la politique byzantine aux XI^e - XII^e siècles.

Κατὰ τὴν λιτὴν ἔκφρασιν τῆς σ. εἰς τὸ ἄρθρον διατυποῦνται «μόνον μερικαὶ ἀπόψεις ἐπὶ τῶν δυνατοτήτων, τὰς ὁποίας διέθετε τὸ Βυζάντιον διὰ νά ἐξασφαλίσῃ τὴν ἀμυναν τῶν χωρῶν, τῶν καταληφθεισῶν εἰς τὸν Κάτω Δούναβιν ὑπὸ τοῦ Τσιμισκῆ πρῶτον καὶ ὑπὸ τοῦ Βασιλείου Β' κατόπιν, ὡς καὶ τοῦ σχηματισθέντος ἐκεῖ Θέματος Παρίστριον». Ἴδου ἐν συντόμῳ μερικαὶ ἐξ αὐτῶν:

Ἐνῶ κατ' ἀρχὰς τὰς διοικητικὰς θέσεις τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τῶν μεγάλων πόλεων (Πρεσθλάβα, Πλίσκα κ.ἄ.) τοῦ Θέματος Παρίστριον κατέλαβον ὀνομαστοὶ βυζαντινοὶ στρατηγοὶ καὶ τὴν φρούρησιν ἀνέλαβον βυζαντινὰ «τάγματα» ἔθνικοῦ στρατοῦ, ταῦτα ἀντικατεστάθησαν βαθμηδὸν διὰ «ἐταιρειῶν» μισθοφόρων καὶ ἐπὶ πλέον ἡ βόρειος Βουλγαρία καὶ ἡ μικρὰ Μοισία ἐγένοντο ἑνωρὶς ἔδρα βαρβαρικῶν ὀρδῶν, ἰδίως Πετсенέγων, ἐγκαθισταμένων κατὰ τὰς ἀνάγκας τῶν περιστάσεων ὡς συνοριακῶν φρουρῶν ἔναντι γαιῶν καὶ χορηγῶν κατὰ τὸ καθιερωμένον βυζαντινὸν σύστημα ἀντιμετωπίσεως τῶν Βαρβάρων. Οὕτως ἡ εἰρήνη εἰς τὸ σύνορον τοῦ Δουνάβεως τοῦ Βασιλείου Β' διετηρήθη μόνον ὅσον ἐξήσεν ἐκεῖνος, ἀρξαμένων μετὰ τὸν θάνατόν του ἀπὸ τοῦ 1026 τῶν ἐπανειλημμένων ἐπιδρομῶν τῶν Πετсенέγων, αἱ ὁποῖαι ἀπαριθμοῦνται ὑπὸ τῆς συγγραφῆς, καὶ ἡ κατάστασις ἐπανήλθεν ἀπὸ τῶν πρώτων δεκαετιῶν τοῦ 11ου αἰῶνος ὀπίσω εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν ἀγώνων τοῦ Βυζαντίου κατὰ βαρβαρικῶν εἰσβολῶν, ὅταν βόρειον σύνορόν του ἦτο ὁ Δούναβις.

ἐνῶ ἡ ὕπαρξις τοῦ Βουλγαρικοῦ Κράτους κατόπιν ἐξησφάλιζεν εἰρήνην ἐπὶ αἰῶνας εἰς τὸ σύνορον τοῦτο.

*Ἡ σ. δὲν θέλει νὰ ἐνθυμηθῇ ὅτι τὸ Βυζάντιον ἐδεινοπάθησε περισσότερο καὶ ἐκινδύνευσε περισσότερο ὑπὸ τοῦ φρουροῦ αὐτοῦ τῆς εἰρήνης εἰς τὸ σύνορον τοῦ Δουνάβεως, τοῦ Βουλγαρικοῦ Κράτους δηλονότι, παρ' ὅσον ἐδεινοπάθησε καὶ ἐκινδύνευσε ὑπὸ οἰασθήποτε εἰσβολῆς Βαρβάρων ἐκεῖθεν. Ἐπὶ πλέον τολμᾷ νὰ ὀνομάσῃ τὸν Βασίλειον Β', ὁ ὁποῖος διεξήγαγεν ἀγῶνα ζωῆς ἢ θανάτου μὲ τοὺς Βουλγάρους τοῦ Σαμουήλ, «φιλόδοξον» — *grâce aux campagnes victorieuses de l'ambitieux Basile*, σ. 669.*

Κατόπιν ἡ σ. ἐπανερχεται πάλιν εἰς τὰς ἐπιδρομὰς τῶν Πετσενέγων τοῦ Κεγένη κα τῶν Πετσενέγων τοῦ Τούραχ τοῦ 1048 κ.έ., διὰ νὰ τονίσῃ ὅτι αὐταὶ ἦσαν προϊόντα τῆς συνεχίσεως τοῦ παλαιοῦ συστήματος τοῦ Βυζαντίου νὰ ἐγκαθιστᾷ Βαρβάρους φρουροὺς εἰς τὰ σύνορα καὶ εἶχον ὡς ἀποτέλεσμα ἢ ἄμυνα τῶν χωρῶν τοῦ Κάτω Δουνάβεως νὰ εἶναι κατὰ τὰ μέσα τοῦ 11ου αἰῶνος εἰς χεῖρας ἀρχηγῶν Βαρβάρων, πιστῶν ἢ ἀπίστων κατὰ τὰς περιστάσεις, ὅπερ ἀπετέλει τὴν αἰτίαν μεγάλων ἀναταραχῶν.

Τὸ Βυζάντιον ὅμως ἐθεώρει, ὡς γνωστόν, τὴν ζημίαν ἐξ ἐπανειλημμένων εἰσβολῶν διαφόρων βαρβαρικῶν φύλων εἰς τὰς δυσφρουρήτους ἀπεράντους συνοριακὰς περιοχὰς τοῦ πολὺ μεγαλυτέραν ἀπὸ τὴν παραχώρησιν γαιῶν καὶ τὴν καταβολὴν χορηγιῶν εἰς ἓνα μόνον βαρβαρικὸν λαὸν-φρουρόν, ἔστω καὶ κατὰ καιροὺς ἄπιστον, καὶ ὀρθῶς, ὡς ἀπέδειξεν ἡ ἐπιβίωσις του.

Ἀποτέλεσμα τοῦ συστήματος, συνεχίζει ἡ σ., ἦτο ἡ δημιουργία βαρβαρικοῦ πληθυσμοῦ ἐν μέρει ἀγροτικοῦ καὶ ἐν μέρει στρατιωτικοῦ (τῶν «στρατιωτῶν») ὑπὸ ἰδίους ἀρχηγοὺς καὶ ἡ ἐμφάνισις «μιξοβαρβάρων» εἰς τὰς πόλεις καὶ χωρία, μείγματος δηλαδὴ παλαιῶν ἐγκατεστημένων Βαρβάρων μετὰ τοῦ ἐντοπίου πληθυσμοῦ (κατὰ τὸ πλεῖστον βουλγαρικοῦ), ἀνανεουμένου διὰ νέων ἐπηλύδων, μέχρις ὅτου καὶ διοικητῆς τοῦ Θέματος κατήντησε νὰ εἶναι μὴ Βυζαντινὸς (ὁ Νέστωρ).

Ἡ κατάστασις κατὰ τὴν σ. δὲν ἠλλαξε, παρ' ὅλον ὅτι ἡ βυζαντινὴ ἰσχυρὰ διοίκησις ἀποκατεστάθη πρὸς καιρὸν μὲ βυζαντινοὺς διοικητὰς (Λέων Νικηρῆτης, Δημήτριος Κατακαλῶν) καὶ παρ' ὅλον ὅτι ὁ Ἰωάννης Β' ἐξωλόθρευσε εἰς τὸ Λεβούνιον τὸ 1122 τοὺς Πετσενέγους, ἀφοῦ αὐτοὺς διεδέχθησαν οἱ Κουμάνοι καὶ τὸ σύνορον τοῦ Δουνάβεως κατὰ τὰ μέσα τοῦ 12ου αἰῶνος δὲν ἐφρουρεῖτο καλύτερον.

Τὸ συμπέρασμα τῆς σ. εἶναι, ὅτι εἰς αὐτὴν τὴν μεθοριακὴν περιοχὴν, ἡ ὁποία δὲν ἀπετέλει στερεὰν ἐπικράτειαν τοῦ Βυζαντίου καὶ ἡ ὁποία προωρίζετο κάποτε νὰ ἀποσπασθῇ ἐξ αὐτοῦ, ἦτο φυσικὸν νὰ γεννηθῇ ἡ ἐπανάστασις τῶν Ἀσσανιδῶν κατὰ τῆς βυζαντινῆς κυριαρχίας καὶ νὰ γεννηθῇ τὸ δεύτερον Βουλγαρικὸν Κράτος τῶν Ἀσσανιδῶν.

Μὲ τὴν ἄποψιν αὐτὴν δὲν συμφωνοῦν οἱ ἱστορικοί, ἐνθυμούμενοι καὶ ἄλλας βουλγαρικὰς ἐπανάστασεις, ὡς τοῦ Δελεάνου τὸ 1041 π.χ.

XVII, 90-112: L'administration byzantine du Bas-Danube. (Fin du X^e - XI^e siècles).

Μελέτη ἀρκετῶν σελίδων, ἡ ὁποία ἐπιχειρεῖ μὲ πλουσίαν γνώσιν πραγμάτων καὶ ἀπόψεων ἐρευνητῶν νὰ ἀναπαραστήσῃ βάσει νεωτέρων ἀρχαιολογικῶν καὶ νομισματικῶν εὐρημάτων τὴν ἱστορίαν τῆς ὀργανώσεως καὶ ἐξελιξέως τοῦ βυζαντινοῦ διοικητικοῦ συστήματος εἰς τὰς χώρας τοῦ Κάτω Δουνάβεως ἀπὸ τῆς καταλήψεώς των πρῶτον ὑπὸ τοῦ Τσιμισκῆ καὶ κατόπιν ὑπὸ τοῦ Βασιλείου Β' μέχρι τῆς ἰδρύσεως τοῦ Β' Βουλγαρικοῦ Κράτους.

Ἐπειδὴ συζητῶνται πολλὰ καὶ διάφορα ζητήματα, ὅπως τὸ ζήτημα τῶν εὐρεθεισῶν εἰς τὴν περιοχὴν σφραγίδων βυζαντινῶν διοικητῶν, τὸ ζήτημα τῆς διοικητικῆς εἰκόνας

510 Βιβλιοκρισία (Vasilka Turčkova-Zaimova, Byzance et les Balkans à partir du VI^e s.)

της περιοχής εις τὸ ὑπὸ Ν. Οἰκονομίδου δημοσιευθὲν Τακτικὸν τοῦ Ἑσκοριάλ, τὸ ζήτημα τοῦ εἰς χειρόγραφα τοῦ Λεξικοῦ τοῦ Φωτίου ἀναφερομένου βυζαντινοῦ λιμένος Λυκοστόμιον, τὸ ζήτημα τῆς εὐρεθείσης σφραγίδος τοῦ «Μιχαὴλ ἄρχοντας Βουλγαρίας», τὸ ζήτημα τοῦ Κατεπανάτου τῆς λεγομένης «Μεσοποταμίας τῆς Δύσεως», τὸ ζήτημα τῶν ἀποσπασμάτων τοῦ λεγομένου «Τοπάρχου τῆς Γοθθίας», τὸ ζήτημα τοῦ χρόνου τῆς ἰδρύσεως τοῦ Θέματος «Παρίστριον» κ.ά., καὶ κρίνονται ὑπὸ τῆς σ. αἰ ἐπ' αὐτῶν γνῶμαι διαφόρων ἐρευνητῶν, δὲν εἶναι δυνατόν εἰς μίαν παρουσίασιν τῆς μελέτης νὰ ἐκτεθοῦν αἱ σχετικαὶ συζητήσεις καὶ νὰ κριθοῦν αἱ ἀπόψεις τῆς συγγραφέως. Διὰ τοῦτο θὰ περιορισθῶμεν εἰς τὰ γενικὰ συμπεράσματα αὐτῆς:

Τὸ Τακτικὸν Οἰκονομίδου δίδει πράγματι εἰκόνα τῶν διοικητικῶν μεταρρυθμίσεων τοῦ Τσιμισκῆ εἰς τὰς ὑπ' αὐτοῦ κατακτηθείσας χώρας τοῦ Δουνάβεως. Ἦτσι: Συνένωσις τῆς βορείου Βουλγαρίας μετὰ τοῦ Θέματος Θράκης ὑπὸ ἐνιαίαν διοίκησιν. Ἰδρύσις ἑδουκάτων (κατεπανάτων) καὶ ἑστρατηγιῶν εἰς τὰ προσαρτηθέντα ἐδάφη. Ἡ ἑστρατηγία, ἡ λεγομένη ἑμεσοποταμία τῆς Δύσεως, εἶναι πραγματικότης καὶ πρέπει νὰ δεχθῶμεν τὴν τοποθέτησίν της εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Δουνάβεως, ἐνῶ περὶ ὁμωνύμου ἑκατεπανάτου οὐδὲν δύναται νὰ λεχθῆ μετὰ βεβαιότητος.

Αἱ περὶ τὸ ἔτος 1000 κατακτηθεῖσαι ὑπὸ τοῦ Βασιλείου Β' παραδουνάβιαι χῶραι ὠργανώθησαν διοικητικῶς ἐντὸς τοῦ πλαισίου τῆς διοικητικῆς ὀργανώσεως τοῦ ὅλου κατακτηθέντος Βουλγαρικοῦ Κράτους. Τὸ Θέμα Παρίστριον πρέπει νὰ ἰδρῦθῃ κατὰ τὰ ἔτη 1019/1020 καὶ ὡς συνοριακὸν Θέμα ὑφιστάμενον ἐπιδρομὰς Βαρβάρων ἐκ Βορρᾶ πρέπει νὰ ἐγνώρισε διοικητικὰς τροποποιήσεις, αἱ ὁποῖαι μᾶς διαφεύγουν, ἡμπορεῖ π.χ. πρὸς καιρὸν νὰ ἠνώθη μετὰ τοῦ Θέματος Θράκης ἢ νὰ ἐπεξετάθῃ δυτικῶς μέχρι τοῦ Βελιγραδίου ὄχι ὁμως καὶ νοτίως μέχρι τῆς Σαρδικῆς τοῦ Θέματος Βουλγαρίας, ὅπως μᾶς διαφεύγουν καὶ τυχὸν ἀλλαγαὶ εἰς τοὺς τίτλους τῶν διοικητῶν του.

Τὸ μόνον βέβαιον εἰς τὴν ἐξέλιξίν του εἶναι, ὅτι ἀπὸ τοῦ τελευταίου τετάρτου τοῦ ΙΙου αἰῶνος οἱ γνήσιοι ἀντιπρόσωποι τῆς αὐτοκρατορικῆς ἐξουσίας παραχωροῦν βαθμιαίως τὴν θέσιν τῶν εἰς τοπικοὺς διοικητὰς, Βουλγάρους ἢ Μιζοβαρβάρους. Οὕτω διὰ λόγους γενικῆς πολιτικῆς ἢ στρατιωτικῆς ἢ τοπικῆς ἢ κατάστασις ἐπανερχεται εἰς ἐκείνην πρὸ τῆς ὑπάρξεως τοῦ Βουλγαρικοῦ Κράτους, ἀφοῦ αἱ ἀμυντικαὶ δυνάμεις δὲν ἀποτελοῦνται παρὰ ἀπὸ ἑφεδράτους, Βαρβάρους συμμάχους ὑπὸ ἰδίους ἀρχηγούς. Μέχρις οὗτου, ὅπως τότε καὶ τώρα, τὸ Βυζαντινὸν Κράτος παραιτεῖται ἐν τέλει τῆς μεγάλης αὐτῆς μεθοριακῆς ζώνης, τὴν ὁποίαν οὐδέποτε ὑπελόγισεν ὡς πραγματικὸν ἔθνικὸν ἔδαφος.

Εἰς τὸ αὐτὸ συμπέρασμα κατέληξεν ὁμως ἡ σ. καὶ εἰς τὴν προηγουμένην ἐργασίαν της καὶ γενῶ τὴν ὑποψίαν, ὅτι αὐτὸ ἀποτελεῖ ἐπανερχομένην προκατελιημμένην θέσιν της, ἡ ὁποία τότε πρέπει νὰ ἐπιρῆσσε καὶ τὴν ἱστορικὴν κρίσιν της εἰς τὴν ἀνωτέρω μελέτην της. Ἄλλωστε εἶναι γνωστὸν, ὅτι ἐκουσία παραίτησις ἀπὸ ἔθνικα ἐδάφη ἦτο διὰ τὸ Βυζάντιον ἀδιανοήτος. Τὸ Βυζάντιον ἔζησε μὲ τὸ ὄνειρον τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας, τῆς ὁποίας κληρονόμον θεώρει τὸν ἑαυτὸν του, καὶ ἠγωνίσθη ἐπὶ χίλια ἔτη διὰ νὰ διατηρήσῃ ἢ νὰ ἀποκαταστήσῃ τὰ ρωμαϊκά του σύνορα, τὴν ἰδεατὴν ὀριακὴν γραμμὴν τοῦ Κράτους. Ὅπου ἐκ τῶν πραγμάτων ἔχανεν ἔθνικα ἐδάφη, τοῦτο θεώρει προσωρινὸν καὶ τὴν νέαν ὀριακὴν γραμμὴν συμβολικὴν. Δὲν ἡμπορεῖ λοιπὸν ἡ συγγραφεὺς, βυζαντινολόγος ἱστορικός, νὰ ὁμιλῇ περὶ παραίτησεως τοῦ Βυζαντίου ἀπὸ τὴν μεγάλην συνοριακὴν λωρῖδα τοῦ Δουνάβεως, ὅταν μάλιστα ἡ ἰδία εἰς τὸ ἐπόμενον ἄθρον τῆς (XVIII) τονίζει τὴν οἰκουμηνικότητα τῆς πολιτικῆς βυζαντινῆς ἰδεολογίας, παραθέτουσα μάλιστα καὶ ἄφθονον εὐρωπαϊκὴν αὐτὴν τὴν φορὰ βιβλιογραφίαν εἰς τὰς ὑποσημειώσεις της.

XVIII, 291-298: L'idée byzantine de l'unité du monde et l'état bulgare.

Ἡ σ. παρακολουθεῖ τὴν βασικὴν πολιτικὴν ἰδέαν τοῦ Βυζαντίου ὡς κληρονόμου τῆς

Ρώμης, ότι δηλαδή αυτό είναι το μοναδικόν κράτος τῆς Οἰκουμένης καὶ ὁ αὐτοκράτωρ ὁ ἐκ Θεοῦ κυρίαρχος αὐτῆς, καὶ τὰς τύχας τῆς ἰδέας αὐτῆς εἰς τὴν ἱστορικὴν διαδρομὴν τοῦ Βυζαντινοῦ Κράτους.

Ἐπισημαίνει ὅτι πρῶτος διεκδικητὴς τῆς οἰκουμενικότητος αὐτῆς καὶ ἀντίπαλος τοῦ αὐτοκράτορος ἐνεφανίσθη τὸ ἱδρυθὲν «κατόπιν συνθήκης» εἰς τὴν Μοισίαν τὸ 681 Βουλγαρικὸν Κράτος τοῦ Ἀσπαρούχ, τοῦ ὁποίου ὄλοι οἱ κατόπιν ἄρχοντες ἀπὸ τοῦ Κρούμου μέχρι τῶν Ἀσσανιδῶν διεξεδίκουν μόνοι αὐτοὶ διὰ τὸν ἑαυτῶν τῶν καὶ διὰ τὸ κράτος τῶν τὸν τίτλον τοῦ «βασιλέως τῶν Ρωμαίων» καὶ τὸν θρόνον τοῦ κυριάρχου τῆς Οἰκουμένης, μέχρις ὅτου ἱδρῦθη τὸ Κράτος τῶν Σέρβων κατὰ τὸν 14ον αἰῶνα μὲ τὰς αὐτὰς διεκδικήσεις.

Ἐπισημαίνει ὅτι ἡ βαθμιαία ἀντικατάστασις τοῦ ὄρου Ρωμαῖοι διὰ τοῦ ὄρου Ἑλληνας μετὰ τὴν Φραγκοκρατίαν τοῦ 1204 σημαίνει ἐγκατάλειψιν τῆς ρωμαϊκῆς πολιτικῆς ἰδέας καὶ τοῦ ὀνείρου τοῦ οἰκουμενικοῦ κράτους καὶ θεωρεῖ τὸν τίτλον τοῦ «βασιλέως τῶν Ρωμαίων» τῶν ἀποκατασταθέντων τὸ 1261 Παλαιολόγων αὐτοκρατόρων ὡς ἀπλῆν ἐπιβίωσιν παραδόσεως, ἄνευ τῆς ἄλλοτε μαγικῆς τούτου δυνάμεως.

Ἐὰν τὸ 681 ἐδέχθησαν οἱ Βυζαντινοί, παρὰ τὴν ἔντονον πολιτικὴν ἰδέαν τῶν τῆς οἰκουμενικότητος τῆς ρωμαϊκῆς τῶν αὐτοκρατορίας, τὴν ἰδρῦσιν «διὰ συνθήκης» Βουλγαρικοῦ Κράτους ἐπὶ τοῦ ἐθνικοῦ ἐδάφους τῶν καὶ ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς αὐτοκρατορίας τῶν ἢ ἐπρόκειτο ἀπλῶς περὶ «πάκτου» φεδεράτων καὶ ἐγκαταστάσεώς τῶν ὡς φρουρῶν τῶν συνόρων ἐναντι χορηγιῶν, τοῦτο ἠμπορεῖ νὰ ἰδῆ κανεὶς εἰς τὴν ἐργασίαν: E. K. Chrysos, Zur Gründung des ersten Bulgarischen Staates, «Cyrillo-Methodianum». II, Thessalonique 1972-1973, σ. 7-13.

Κατὰ πόσον ὁ ἡγεμὼν τῶν Βουλγάρων καὶ Βλάχων Καλογιάννης, ὁ ἐπονομαζόμενος ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων Σκυλογιάννης, διεξεδίκε τὸ 1204/6, πέραν τῶν λεηλασιῶν καὶ καταστροφῶν του, τὸν θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἢ ὅποια μάλιστα κατεῖχετο ἀπὸ τοὺς Φράγκους, ἠμπορεῖ νὰ παρακολουθήσῃ κανεὶς εἰς τὴν μελέτην: Ἀ λ ε ξ ἄ ν δ ρ α ς Κ ρ α ν τ ο ν ε λ λ η, Ἡ κατὰ τῶν Λατίνων ἑλληνοβουλγαρικὴ σύμπραξις ἐν Θράκῃ, 1204-1206. Ἀθήναι 1964. (Διδακτ. Διατρ.).

XIX, 289-295: L'idée imperiale à Byzance et la tradition étatique Bulgare.

Εἰς τὸ ἄρθρον αὐτὸ τοῦ 1971 ἡ σ. ἐπανερχεται εἰς τὸ θέμα τοῦ προηγουμένου τῆς ἄρθρου (XVIII) τοῦ 1969, διὰ νὰ ἐξετάσῃ τὸ θέμα, ὡς λέγει, ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τοῦ Βυζαντίου, ἀλλὰ πράγματι τὸ ἐξετάζει περισσότερο ἀπὸ βουλγαρικῆς πλευρᾶς. Τοιοῦτοτρόπως δὲν ἠμπορεῖ νὰ γίνῃ παρουσίαις αὐτοῦ μὲ τυχόν μερικὸν σχολιασμὸν καὶ νὰ ἐμφανίζωνται αἱ ἀπόψεις τῆς ὡς ἀποδεκταί, ἀλλὰ τὸ περιεχόμενον του χρήζει σχολιασμοῦ βῆμα πρὸς βῆμα.

Ἐπαναλαμβάνει ὡς δεδομένον, ὅτι ἡ ἱδρυσις τοῦ Βουλγαρικοῦ Κράτους τὸ 681 εἰς τὴν βορειοανατολικὴν γωνίαν τῆς Βαλκανικῆς ἀνεγνωρίσθη κατ' ἀνάγκην ὑπὸ τοῦ Βυζαντίου «διὰ συνθήκης», (ὅπερ, ὡς ἐλέχθη προηγουμένως, ἀμφισβητεῖται σοβαρῶς), καὶ διαπιστώνει ὅτι ἔκτοτε οἱ εἰδωλολάτραι ἄρχοντες τοῦ βουλγαρικοῦ τούτου Κράτους, μιμούμενοι τοὺς τίτλους τῶν Βυζαντινῶν, διεφιλόνικουν τὴν παντοδυναμίαν τοῦ Βυζαντινοῦ Αὐτοκράτορος.

Παρασιωπᾷ ὁμως τὸ γεγονός, ὅτι ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τοῦ δῆθεν βουλγαρικοῦ Κράτους τὸ 681 μέχρι τῆς ἐνάξεως τῶν βουλγαρικῶν πολέμων ἐπὶ Κωνσταντίνου Ε', 741-775, ἐπὶ ἑκατὸν περίπου ἔτη δηλαδή, οὐδεμία τοιαύτη διεκδικησις ὑπάρχει ἐκ μέρους τῶν εἰρηρηνικῶς μετὰ τοῦ Βυζαντίου ζώντων φίλων φεδεράτων Βουλγάρων καὶ δὲν ὑπάρχει τοιαύτη πολιτικὴ ἰδέα εἰς τοὺς εἰδωλολάτραις Βουλγάρους ἐκείνης τῆς ἐποχῆς.

Ἡ ὁμιλήσασα περὶ ἀναγνωρίσεως «διὰ συνθήκης» τοῦ Κράτους τῶν Βουλγάρων συγγραφεὺς ἀναγκάζεται ὑπὸ τῶν πηγῶν νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι τὸ Βυζάντιον δὲν ἔπαυσε νὰ θεωρῆ τὸ ἔδαφος τοῦ Κράτους τῶν Βουλγάρων, ἀντιθέτως πρὸς πᾶσαν τυχὸν ὑποχρέωσιν ἀπορρέουσιν ἐκ δῆθεν «συνθήκης», ὡς αὐθαιρέτως σφετερισμένον καὶ ἀνακτητέον. (Ἐπιστολαὶ Ρωμανοῦ Λακαπηνοῦ πρὸς Συμεὼν Βουλγαρίας). Τοῦτο ἐπέτυχεν ἀργότερον διὰ τοῦ Βασιλείου Β' τοῦ Βουλγαροκτόνου, ὅπως εἶχεν ἐπιτύχει ἐν τῷ μεταξὺ τὸ ὀλιγώτερον, ὑποταγὴν τῶν Βουλγάρων καὶ τὴν ἔνταξιν αὐτῶν εἰς τὴν «οἰκογένειαν τῶν ἔθνων» τῆς βυζαντινῆς Οἰκουμένης διὰ τοῦ χριστιανικοῦ βαπτίσματος τοῦ ἡγεμόνος τῶν Βόριδος (Βόριδος-Μιχαήλ).

Ἡ σ. ἀποδίδει τοὺς καταστρέψαντας τὴν βουλγαρικὴν εἰρήνην πολέμους τοῦ Συμεὼν κατὰ τοῦ Βυζαντίου εἰς ἐγχώριον ἀντίδρασιν κατὰ τοῦ ἐκβυζαντινισμοῦ τῆς Βουλγαρίας καὶ εἰς τὴν πολιτικὴν φιλοδοξίαν τοῦ Συμεὼν νὰ διεκδικήσῃ τὸν θρόνον τῆς Οἰκουμένης ἀπὸ τὸν Βυζαντινὸν Αὐτοκράτορα.

Δὲν κάμνει λόγον βεβαίως περὶ τῶν κερδῶν τῶν βογιάρων ἐκ τῶν λεηλασιῶν, τὰ ὅποια ἔχοντο αὐτοὶ ἐν εἰρήνῃ, καὶ περὶ τῶν λεηλασιῶν τοῦ Συμεὼν, ὁ ὁποῖος πάντοτε ἔφευγε μὲ τὰ λάφυρα τῆς ἐπιδρομῆς του καὶ δὲν ὠργάνωνε κρατικὰς ὑπηρεσίας εἰς καταλαμβάνόμενα ἔδαφν, ἄνκαι ἐφιλοδόξει νὰ διοικήσῃ Κράτος καταλαμβανῶν τὸν θρόνον τῆς Οἰκουμένης εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν.

Ἐπισημαίνει ἡ σ. ὅτι ἡ πολυσυζητηθεῖσα στέψις τοῦ Συμεὼν ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου δὲν ἦτο παρὰ «εὐλογία» (ἀνάγνωσις εὐχῆς) ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου διὰ θεϊαν φώτισίν του καὶ ὅτι εἰς τὸν Συμεὼν οὐδέποτε ἀνεγνωρίσθη ὁ τίτλος «βασιλεὺς», πολλοῦ γε καὶ δὴ «βασιλεὺς Ρωμαίων». (Ἐπιστολαὶ τοῦ πατριάρχου Νικολάου τοῦ Μυστικοῦ πρὸς τὸν Συμεὼν). Ἀνεγνωρίσθη βεβαίως, κατ' ἐξαίρεσιν διὰ δευτέραν φορὰν μετὰ τὸν Κάρολον τὸν Μέγαν, ὁ τίτλος τοῦ «βασιλέως τῶν Βουλγάρων» εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Συμεὼν Πέτρον, ἀλλὰ συγγενεύσαντα μὲ τὴν αὐτοκρατορικὴν οἰκογένειαν τοῦ Βυζαντίου διὰ τοῦ γάμου του μετὰ τῆς ἀνεψιᾶς τοῦ Λακαπηνοῦ. Τοῦτο ὅμως κατὰ τὴν σ. καθιέρωσε παράδοσιν βουλγαρικῆς κρατικῆς ιδέας (tradition étatique bulgare), ἡ ὅποια ἤνοιξε τὸν δρόμον εἰς τὴν δημιουργίαν καὶ ἄλλων βαλκανικῶν κρατῶν.

Ἡ ἰδίᾳ ὁμοῦ καταστρέφει περαιτέρω τὰ συμπέρασμα τῆς ὁμολογοῦσα ὅτι μετὰ τὴν διάλυσιν τοῦ Βουλγαρικοῦ Κράτους ὑπὸ τοῦ Τσιμισκῆ καὶ τοῦ Βασιλείου Β' οὐδέποτε ἀνεμῆθη ἐπισημῶς εἰς τὸν Σαμονῆλ ὁ τίτλος τοῦ «βασιλέως», ὅσον καὶ ἂν προσπαθεῖ ἡ σ. νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν ἀνεπίσημον ὑπαρξίν του. Οὐχὶ ὀρθῶς λοιπὸν ἡ σ. θεωρεῖ ὅτι συνεχίζον παράδοσιν βουλγαρικῆς κρατικῆς ιδέας ὁ ἐπαναστάτης Δελεάνος τοῦ 1041, ὁ Σέρβος Κωνσταντῖνος Βοδίνος τοῦ 1072 καὶ ὁ ἀνεκδιήγητος Καλογιάννης τοῦ 1206 μὲ τὸν Βλάχον του, ἀφοῦ οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἐπεδίωξε νὰ ἀντικαταστήσῃ τὴν Βυζαντινὴν Αὐτοκρατορίαν μὲ τίτλον «βασιλέως τῶν Ρωμαίων».

Βεβαίως, ὁ εἰς τὴν εὐρεθεῖσαν εἰς Βιτόλια τὸ 1956 ἐπιγραφὴν ὑπάρχον τίτλος Samod' rzes (= αὐτοκράτωρ) τοῦ Ἰωάννου Βλαδισλάβου πείθει ὅτι ὁ τίτλος αὐτὸς ἐχρησιμοποιήθη πρὸ τοῦ β' Βουλγαρικοῦ Κράτους καὶ ἑκατὸν ἔτη πρὸ τῶν Σέρβων, καταρριπτομένης τῆς παλαιᾶς γνώμης τοῦ Ostrogorsky, ἀλλὰ ἡ ὡς παράρτημα προστιθεμένη αὐτῇ παρατήρησις οὐδὲν ἄλλο ἀποδεικνύει παρὰ τὴν παλαιὰν ἀλαζονείαν Βουλγάρων ἡγεμόνων νὰ ἀντιτιτλοφοροῦνται μὲ βυζαντινοὺς τίτλους, τοὺς ὁποῖους οὐδεὶς τοὺς ἀνεγνώριζε.

XX, 1-15: Genèse des peuples balkaniques et formation de leurs états. L'expérience bulgare.

Εἰς τὴν μελέτην αὐτήν, ἡ ὅποια ἔχει ἐν πολλοῖς θεωρητικὸν χαρακτήρα, ἡ σ. ἐπιχειρεῖ νὰ ἐξηγήσῃ, κατὰ ποῖον ἐξελικτικὸν τρόπον ἐσχηματίσθησαν εἰς τὸν μεταρρωμαϊκὸν

βαλκανικόν χώρον γενικῶς μὲν τὰ μεσαιωνικά βαρβαρικά ἔθνη-κράτη, μεταξύ δὲ αὐτῶν πρὸ παντὸς τὸ βουλγαρικόν κράτος-ἔθνος, εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ ὁποῖου προηγήθη ἀσυνήθως ἢ ἴδρυσιν κράτους καὶ ἐπικολούθησεν ὁ βαθμιαῖος σχηματισμὸς ἔθνους. Τοῦτο, ἐκ τῆς ἀναμείξεως θρακικοῦ, σλαβικοῦ καὶ πρωτοβουλγαρικοῦ στοιχείου, ἐπὶ συνοριακοῦ καὶ ὄχι καθαρῶς ἔθνικοῦ βυζαντινοῦ χώρου.

Ἡ σ. ἐπιμένει ὅτι ἡ συνοριακὴ λωρὶς τοῦ Δουνάβεως, ἀνέκαθεν φρουρουμένη ὑπὸ διαδοχικῶν βαρβαρικῶν φύλων φεδεράτων, δὲν ἐθεωρεῖτο ὑπὸ τῶν Βυζαντινῶν ὡς γνήσιον ἔθνικόν ἔδαφος — vrai territoire d'état, σ. 3, πρῶγμα ἀδιανόητον διὰ τὴν βυζαντινὴν πολιτικὴν ἰδέαν τῆς οἰκουμεικότητος.

Περὶ τοῦ θρακικοῦ στοιχείου ὑποστηρίζει ὅτι τοῦτο διετηρήθη ἀμιγέστερον εἰς τὴν ὑπαίθριον παρὰ εἰς τὰς πόλεις, ὑπῆρξε μακροβιότερον εἰς τὴν κυρίως Θράκην παρὰ εἰς τὴν Μοισίαν καὶ πολυπληθέστερον εἰς τὰ ὄρεινά, ὅπου συνήντησαν αὐτὸ οἱ Σλάβοι, παρὰ εἰς τὰ πεδινά. Διάλυσιν λοιπὸν τῆς κοινωνικῆς δομῆς τοῦ ἀρχαίου κόσμου εὔρε τὸ προηγηθὲν τοῦ βουλγαρικοῦ σλαβικόν στοιχεῖον, τὸ ὁποῖον ἐπιπροσθέτως δὲν συνεκρούσθη πρὸς προϋπάρχοντα ἐκεῖ βαρβάρους φεδεράτους, ἀλλὰ τοὺς διεδέχθη, ἀφοῦ αὐτοὶ ἀνέκαθεν ἢ ἀπεσύροντο ἀφήνοντας τὴν θέσιν των εἰς ἄλλους Βαρβάρους ἢ διελύοντο ἐντὸς τοῦ ἐντοπίου ἀγροτικοῦ πληθυσμοῦ. Οὕτως οἱ Σλάβοι διεδέχθησαν τοὺς προηγηθέντας Γερμανοὺς, Οὐννοὺς καὶ λοιποὺς Βαρβάρους εἰς τὸ σύνορον τοῦ Δουνάβεως, ὅπου διήλθον μερικὰ ἀπὸ τὰ γνωστὰ στάδια (αὐτόνομοι ἢ ὑπόφοροι ἢ φεδεράτοι ἢ στρατευμένοι ὑπὸ βυζαντινὸν στρατηγὸν) καὶ ὅπου οἱ ἐπελθόντες Βούλγαροι τοῦ Ἀσπαροῦχ συνήντησαν τὰς ἐπὶ τὰ φυλάς των, ὅπως συνήντησαν καὶ τοὺς Δρογουβίτας καὶ τοὺς Σαγουδάτους καὶ τοὺς Βουλγάρους τοῦ Κοῦβερ, σ. 5.

Ποῦ τοὺς συνήντησαν; Εἰς τὴν Μακεδονίαν; Δὲν εἶχον διέλθει τὸν Αἴμον πρὸ τοῦ Κωνσταντινίου Ε', 741-775, καὶ ὁ λαὸς τοῦ Κοῦβερ ἦσαν κατὰ τὸ πλεῖστον παλαιοὶ βυζαντινοὶ αἰχμάλωτοι μεταφερθέντες μετὰ τὴν ἄφιξίν των εἰς Μακεδονίαν διὰ πλοίων εἰς Κωνσταντινούπολιν.

Ὑποστηρίζονται κατόπιν τὰ περίεργα, ὅτι οἱ Βούλγαροι τοῦ Ἀσπαροῦχ ἦσαν ἀποσπασθεῖς κλάδος τῆς «Μεγάλης Βουλγαρίας» τῶν στεππῶν, ἢ ὁποία ἐστήριζε τὴν ὑπαρξίν της εἰς τὴν λείαν πολέμου, εἰς τὴν φορολογίαν γηγενῶν καὶ εἰς τὴν ἀστικὴν ζωὴν (vie urbaine!), ἀνθοῦσαν εἰς τὴν κρατικὴν ἐπικράτειάν της (dans le territoire étatique), καὶ ἢ ὁποία διελύθη, ἄνκαι «plus nombreux que le sable de la mer» ὑπὸ τὰ πλήγματα τῶν Χαζάρων. Αὐτὴ ἐκληροδότησεν εἰς τὸν κλάδον τοῦ Ἀσπαροῦχ στερεὰς παραδόσεις ἀστικῆς ζωῆς καὶ πειθαρχημένης στρατιωτικῆς μηχανῆς, χαρακτηριστικὰ τῶν νομαδικῶν λαῶν, «caractéristiques pour les peuples nomades». (*Πῶς συμβιβάζονται ὁμως ἀστικὸς βίος καὶ νομαδικὸς λαός;*).

Αἱ ἐπὶ τὰ σλαβικὰ φυλαὶ τῆς Μοισίας δὲν εἶχον βεβαίως κρατικὴν ὀργάνωσιν, ἀφοῦ ἦσαν φεδεράτοι τῶν Βυζαντινῶν (σ. 7) καὶ ὀρθῶς ἀποκρούονται ὑπὸ τῆς σ. ἀντίθετοι ἀπόψεις. Ἡ σ. ὁμως ὑποστηρίζει ὅτι οἱ Βούλγαροι τοῦ Ἀσπαροῦχ κατακτήσαντες τὰ ἔδαφη τῶν φυλῶν αὐτῶν ἴδρυσαν πρῶτοι Κράτος, τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Θεοφάνους καὶ τοῦ πατριάρχου Νικηφόρου ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ τῶν Βυζαντινῶν διὰ τῆς συνθήκης τοῦ 681, πραγματοποιιοῦντες οὕτω παράδοσιν κράτους, ἀναγομένην εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς «Μεγάλης Βουλγαρίας».

(Τὰς ἐπ' αὐτοῦ ἀντιρροήσεις βλέπε εἰς τὴν παρουσίαν τῆς ὑπ' ἀριθμὸν XVIII μελέτης τῆς συγγραφῆς).

Ἄφησαν ὁμως εἰς τὰς σλαβικὰς φυλάς τὴν αὐτοδιοίκησιν τῶν ἐσωτερικῶν ὑποθέσεών των καὶ διετήρησαν μόνον τὸν στρατιωτικὸν ἔλεγχον καὶ τὴν εἰσπραξίν των φόρων.

514 Βιβλιοκρισίαι (Vasilka Turkova-Zaimova, Byzance et les Balkans à partir du VI^e s.)

Προηγῆθη λοιπὸν ἡ ἀμάρτυρος κρατικὴ δύσστασις τῆς «Μεγάλης Βουλγαρίας» καὶ μάλιστα μετὰ τὰ ἀήθη χαρακτηριστικὰ νομαδικῶν λαῶν, διὰ τὰ κληροδοτηθῆ εἰς τοὺς Βουλγάρους τοῦ Ἀσπαρόνχ κρατικῆ παράδοσις, ἡ ὁποία νὰ ὑποστηρίξη τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἴδρυσιν Κράτους εἰς τὴν Μοισίαν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς. Ἱστορικὴ δεοντολογία!

Τὸ βουλγαρικὸν αὐτὸ κράτος τοῦ Δουνάβεως, λέγει ἡ σ., διὰ τὰ διατηρήσει τὰ κεκτημένα καὶ νὰ ἐπεκτείνῃ τὴν ἐπικρατείαν του, ἦλθεν εἰς σύγκρουσιν πρὸς τὸ Βυζάντιον. Τοῦτο εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα, πρῶτον, τὴν σύντηξιν τοῦ σλαβικοῦ καὶ τοῦ βουλγαρικοῦ στοιχείου ἐντὸς τοῦ Κράτους καὶ ἔπειτα τὴν περὶ αὐτὸ συσπείρωσιν, μέχρι τῶν ἀρχῶν τοῦ 9ου αἰῶνος, ὄλων τῶν σλαβικῶν φυλῶν τῆς λεγομένης βουλγαρικῆς ομάδος ἀπὸ τῆς Ἀδριατικῆς μέχρι τοῦ Εὐξείνου καὶ τὴν ὀργάνωσίν των κατὰ τοῦ Βυζαντίου. Τοιαῦτα σλαβικαὶ φυλαί, αἱ ὁποῖαι συνεσπειρώθησαν, ἦσαν, λέγει, αἱ φυλαὶ τῆς Θράκης, αἱ δυτικῶς τοῦ Ἴσκαρ καὶ αἱ δυτικῶς καὶ βορείως τῆς Θεσσαλονίκης. Μερικαὶ ἐξ αὐτῶν πρὸ τῆς ἐνοποιήσεώς των μετὰ τοῦ Βουλγαρικοῦ Κράτους εἶχον διέλθει ἕνα στάδιον ἡμιυποτελείας πρὸς τὸ Βυζάντιον καὶ ἕνα στάδιον ἡμιυποτελείας πρὸς τὸ Βουλγαρικὸν Κράτος, ὅπως π.χ. οἱ Σαγουδάτοι, μέρος τῶν ὁποίων κατὰ τὰ τέλη τοῦ 9ου καὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 10ου αἰῶνος ἐπλήρωσε φόρον εἰς τοὺς «Σκύθας» (Βουλγάρους) καὶ μέρος εἰς τὴν πόλιν τῆς Θεσσαλονίκης.

(Πρόκειται περὶ τοῦ γνωστοῦ χωρίου τοῦ Καμενιάτου, ἔκδ. Βόν., σ. 496. Μόνον, ὅτι οἱ Σαγουδάτοι, ὡς δεικνύει ἡ λατινικὴ κατάληξις - aius τοῦ ὀνόματός των, ἦσαν, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, Βλάχοι καὶ ὄχι Σλάβοι).

Μερικαὶ ἐκ τῶν φυλῶν αὐτῶν, σημειώνει ἡ σ., ἐπολέμησαν κατὰ τοῦ Βουλγαρικοῦ Κράτους, ὅπως οἱ κατοικοῦντες κατὰ τὸν 9ον αἰῶνα βορείως τῆς Δράμας Σμολεάνοι Σλάβοι, ἐναντίον τῶν ὁποίων ἐπέρχεται (τὸ 838) ὁ καυχᾶνος Ἰσβούλος κατὰ τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ ἄρχοντος Περσιάνου εἰς τοὺς Φιλίππους. (βλ. P. Lemerle, Philippes etc., σ. 135 κ.ε.).

Μόνον, ὅτι οἱ Σμολεάνοι δὲν εὗρισκοντο βορείως τῆς Δράμας, ἀλλὰ εἶναι οἱ ὑπὸ τοῦ Ἰουστινιανοῦ Β' τὸ 688 εἰς τὴν Κλεισούραν τοῦ Στρομόνος ἐγκατασταθέντες πρὸς φρούρησιν τῆς Σλάβοι — Πορφυρογέννητος, Περὶ Θεμάτων, σ. 88/9, ἔκδ. A. Pertusi — καὶ ὑπὸ τοῦ Κροῦμον τὸ 812 ἐκδιωχθέντες ἐκείθεν — Θεοφάνης, σ. 496, ἔκδ. de Boor — καὶ συμπτυχθέντες πρὸς τὸν καίσαρα Μωσηλὲ εἰς τὴν Χριστούπολιν καὶ ἀργότερον ὑπὸ τοῦ Βασιλείου Β' μεταφερθέντες εἰς τὴν Ροδόπην — βλ. χωρίον Ἰσμιλᾶν Βουλγαρίας. Ταῦτα καὶ ἡ μαρτυρία τῆς ἐπιγραφῆς τοῦ Ὁμουράγ, τὴν ὁποίαν ἀναφέρει ἡ σ., σ. 7 καὶ σημ. 25, δεικνύουν ὅτι ἡ σύντηξις τοῦ σλαβικοῦ καὶ τοῦ βουλγαρικοῦ στοιχείου ὑπῆρξε βραδυνάτη διαρκέσασα μέχρι τοῦ 9ου αἰῶνος, ὡς ὁμολογεῖ ἡ ἰδία ἡ σ., σ. 7, ἀλλὰ δὲν περιελάμβανε παρὰ μόνον τὰς ἑπτὰ σλαβικὰς φυλάς, τὰς εὐρισκομένας ὑπὸ βουλγαρικὴν κατάκτησιν. Τοῦτο δὲν ὁμολογεῖ ἡ σ., ἀλλὰ ὁμιλεῖ περὶ συντήξεως καὶ συσπειρώσεως ὄλων τῶν σλαβικῶν φυλῶν τῆς λεγομένης βουλγαρικῆς ομάδος, ἐνῶ τὰ πράγματα τὴν διαφεύδουν.

Μέχρι τοῦδε ἡ ὑπὸ τῆς σ. περιγραφὴ τοῦ «Processus de l'intégration des deux éléments principaux dans la formation de la nationalité bulgare, σ. 7» δὲν δεικνύει τοιαύτην γενικὴν σύντηξιν στοιχείων. Αὕτη ἐπῆλθε, λέγει ἡ σ., διὰ τῆς συνενώσεώς των εἰς τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν, τὴν διαδοθεῖσαν εἰς τὴν Βουλγαρίαν ὑπὸ τῶν κληρονόμων τῆς διδασκαλίας τοῦ Κυρίλλου καὶ Μεθοδίου, μετὰ ἀποτέλεσμα νὰ τεθοῦν αἱ βάσεις ἐνὸς ἔθνικοῦ σλαβικοῦ πολιτισμοῦ, ἡ ἄνθησις τοῦ ὁποίου κατεβρόχθισεν ὀριστικῶς τὸ πρωτοβουλγαρικὸν στοιχείον χωρὶς νὰ ἐξαφανίσῃ τὴν συμβολὴν του εἰς τὴν διαμόρφωσιν τοῦ Βουλγαρικοῦ Κράτους. Ἡ συμβολὴ αὕτη συνίστατο εἰς τὴν στρατιωτικὴν ὀργάνωσιν καὶ τὰς παραδόσεις τῆς στέππας, αἱ ὁποῖαι ἐδημιούργησαν Κράτος, ἐνῶ ὁ πνευματικὸς πολιτισμὸς ὤφειλετο εἰς τὰς ἰκανότητας τοῦ σλαβικοῦ στοιχείου. Τοῦτο ὅμως, χωρὶς τὴν προστασίαν ὀργανωμένου Κράτους, θὰ εἶχε τὴν τύχην τῶν σλαβικῶν φυλῶν τῆς Θεσσαλίας καὶ τῆς Πε-

λοποννήσου, εις τὰς ὁποίας ἐπεκράτησε τὸ ἑλληνικὸν στοιχεῖον, χάρις εἰς μίαν πολιτικὴν ἐξελληνισμόν. Τὸ παράδειγμα τῆς Σερβίας καὶ τῆς Κροατίας, λέγει, ὅπου ἐδημιουργήθησαν σλαβικά κράτη, δὲν διαψεύδει ταῦτα, ἐπειδὴ ἡ Σερβία καὶ ἡ Κροατία εὐρίσκοντο πολὺ μακρὰν καὶ χωρὶς ἐπαφῆν μὲ τὴν ἰσχὺν τοῦ Βυζαντίου, τὸ ὁποῖον ἐν προκειμένῳ «trop proche et trop attachée à ses anciens territoires» (*ποῦ εἶναι ἢ ἐγκατάλειψις τῆς συνοριακῆς λωρίδος τοῦ Δουνάβεως;*) δὲν θὰ ἐπέτρεπεν ἴσως τὸν σχηματισμὸν μιᾶς Βουλγαρίας καθαρῶς σλαβικῆς. Ἄλλὰ καὶ μία Βουλγαρία ἐντελῶς βουλγαρικὴ δὲν θὰ ἐπέζη, ὅπως δὲν ἐπέζησαν ἡ Βουλγαρία τοῦ Βόλγα καὶ τὸ Χαγανᾶτον τῶν Χαζάρων, «constitué, comme on l'a démontré, surtout d'élément bulgares» (*πότε ἀπεδείχθη ὅτι οἱ Χαζάροι ἦσαν κατὰ τὸ πλεῖστον Βούλγαροι καὶ ὄχι Τούρκοι, δὲν γνωρίζομεν*) ἔάν ὁ Βόρις δὲν εἶχε τσακίσει τοὺς συντηρητικὸς Βογιάρους ἀναγκάζων αὐτοὺς νὰ ἐκχριστιανοθοῦν, ὁπότε τὸ στρατιωτικὸν Κράτος ἐξειλίχθη φυσιολογικῶς διὰ διεισδύσεως τοῦ ἀνωτέρου πολιτισμοῦ τῶν ὑπ' αὐτοῦ ὑποδουλουμένων λαῶν.

Κατὰ τὴν σ. ὁ ἔθνικὸς δυῖσμός τοῦ ἔκτοτε σλαβικοῦ αὐτοῦ Κράτους, τοῦ διατηρήσαντος ὅμως τὴν ἐπωνυμίαν «Βούλγαροι», ἐξηφανίσθη κατὰ τὸν 10ον αἰῶνα ὡς ἀποτέλεσμα τῶν ἀμυντικῶν του πολέμων. (*Ποῖων ἄραγε ἀμυντικῶν πολέμων; Τοῦ Συμεὼν καὶ τοῦ Σαμουήλ;*).

Οἱ ἔξω τῶν ὀρίων τοῦ Βουλγαρικοῦ Κράτους Σλάβοι καὶ Πρωτοβούλγαροι, μαρτυρούμενοι μέχρι τοῦ 9ου αἰῶνος εἰς τὴν περιοχὴν Prout-Dniéster, ἀνεμίχθησαν σὺν τῷ χρόνῳ μετὰ τοῦ ρωμανικοῦ στοιχείου καὶ συνετέλεσαν εἰς τὴν διαμόρφωσιν τοῦ λαοῦ τῶν Ρουμάνων, ἐνῶ οἱ Σλάβοι τῆς Ἑλλάδος ἀπερροφήθησαν ὑπὸ τοῦ ἑλληνικοῦ στοιχείου. (*Πῶς δὲν συνετέλεσαν καὶ αὐτοὶ εἰς τὴν διαμόρφωσιν τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἀφοῦ ὀλίγοι Πρωτοβούλγαροι ἐχρειαίσθησαν ὡς μαγιά καὶ διὰ τὴν διαμόρφωσιν τοῦ λαοῦ τῶν Ρουμάνων;*).

Τὴν ἀνακατάληψιν τῶν ἐδαφῶν Μοισίας καὶ Μικρᾶς Σκυθίας (reprise de ces territoires) ὑπὸ τοῦ Βυζαντίου κατὰ τὸν 11-12ον αἰῶνα (Βασίλειος Β΄;) ἡ σ. θεωρεῖ ὡς νέον ἐκβαρβαρισμὸν (nouvelle barbarisation, σ. 9) καὶ ὡς σημαίνουσαν διακοπὴν τοῦ ρόλου τῆς Βουλγαρίας ὡς «barrière objective dans les Balkans» κατὰ ἐπιδρομῶν ἀπὸ βορρᾶ. (*Μόνον, ὅτι δὲν ἀναφέρει τὰς ἀπὸ βορρᾶ ἐπιδρομὰς τῶν ἰδίων τῶν Βουλγάρων ὑπὸ τὸν Συμεὼν καὶ ἔπειτα ὑπὸ τὸν Σαμουήλ κατὰ τοῦ Βυζαντίου, τὸ ὁποῖον, ὡς λέγει, ἐπροστάτευσεν ἀπὸ βορρᾶ ἡ Βουλγαρία*).

Ἡ σ. σημειώνει ὅτι αἱ ἐπιδρομαὶ τῶν Πετσενέγων καὶ κατοπιν τῶν Οὐζων, τῶν Κουμάνων καὶ τῶν «παρὰ τὸν Ἰστρον Σκυθῶν» ἐδημιούργησαν μείγμα ἔθνοτήτων τουρκικῆς καταγωγῆς, τῶν λεγομένων «μιξοβαρβάρων», τὸ ὁποῖον προσετέθη εἰς τὸν σλαβο-βουλγαρικὸν πληθυσμὸν τῆς χώρας, ἀμιγῆ μέχρι τοῦ 11ου αἰῶνος, ἡ δὲ ἐξαφάνισις τοῦ Βουλγαρικοῦ Κράτους εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα καὶ τὴν ἐμφάνισιν βορείως τῆς ὄροσειρᾶς τοῦ Αἴμου τοῦ λαοῦ τῶν Βλάχων, ἀγνώστου μέχρι τοῦ 10ου αἰῶνος καὶ μέλλοντος νὰ διαδραματίσῃ ρόλον εἰς τὸν σχηματισμὸν τοῦ β' Βουλγαρικοῦ Κράτους.

Μὲ τὴν ἐπανεμφάνισιν τοῦ Βουλγαρικοῦ Κράτους ὑπὸ τοῦς Ἀσσανίδας, λέγει ἡ σ., συνετάκησαν ἐκ νέου τὰ διάφορα αὐτὰ ἔθνικὰ στοιχεῖα καὶ ἀπὸ ἱστορικῆς ἀπόψεως ἐξηφανίσθησαν, χωρὶς νὰ ἀφήσουν ἴχνη εἰς τὴν τοπωνυμίαν τῆς χώρας. Ἀπὸ βιολογικῆς ἀπόψεως συναντῶνται βεβαίως εἰς τὴν βόρειον Βουλγαρίαν παραλλήλως πρὸς τὸν σλαβικὸν καὶ τὸν μεσογειακὸν (θρακικὸν) τύπον ἴχνη τουρκικῶν καὶ μογγολικῶν χαρακτηριστικῶν, ἀνηκόντων, ἄγνωστον ἔάν, εἰς Πρωτοβουλγάρους ἢ εἰς μεταγενεστέρους ἐπιδρο-

μεϊς. Ἐξ ἄλλου εἰς τὰς πέραν τοῦ Δουνάβεως ἀπολεσθεΐσας κτήσεις τοῦ Βουλγαρικοῦ Κράτους τὸ ρουμανικὸν στοιχεῖον ἐβάδιζε πρὸς σχηματισμὸν τῶν κρατῶν του.

Καταλήγουσα ἡ σ. τονίζει, διὰ τὰ ἐξάρη τὸν ρόλον τῆς Βουλγαρίας εἰς τὸν σχηματισμὸν τῶν κρατῶν τῆς Βαλκανικῆς, πρῶτον τὴν σημασίαν τοῦ ρήγματος, τὸ ὅποιον ἐπέφερον ἡ Βουλγαρία εἰς τὸν οἰκουμενισμὸν τοῦ Βυζαντίου, ρήγματος εἰς τὴν ἑδαφικὴν καὶ εἰς τὴν ἰδεολογικὴν ἐνότητα τῆς Αὐτοκρατορίας, τὸ ὅποιον ἤνοιξε τὸν δρόμον εἰς τὸν σχηματισμὸν τῶν ἄλλων Βαλκανικῶν κρατῶν. Πρῶτον σλαβικὸν καὶ πρῶτον βαλκανικὸν κράτος ἡ Βουλγαρία ἠδξήθη καὶ ἐξελιχθη εἰς τὸν ἀγῶνα κατὰ τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας, ἡ ὅποια ἐθεώρει αὐτὸ ὡς σφετεριστὴν τῶν ἑδαφῶν της. (*Δὲν ἦτο μίπως;*). Ὅθεν ἡ λυσσαλέα προσπάθεια τοῦ κράτους αὐτοῦ, ἰδίως ἐπὶ Συμεῶν, νὰ καταστρέψῃ τὸν μύθον τῆς οἰκουμεικότητος τοῦ Βυζαντίου καὶ νὰ διεκδικήσῃ τὰ δικαιώματα προτεραιότητός του, προσπάθεια ἡ ὅποια εἶχε μὲν ὡς ἀποτέλεσμα ἀπογοητεύσεις μόνον ἐπὶ οἰκονομικοῦ καὶ πολιτικοῦ πεδίου, ἀλλ' ἀπετέλεσεν «ligne de conduite» καὶ ἐξησφάλισεν ὑπεροχὴν τῆς Βουλγαρίας μεταξὺ τῶν ἄλλων κρατῶν τῆς Βαλκανικῆς, τὰ ὅποια ἔμειναν ἐπὶ μακρὸν ἡμιποτελεῖ εἰς τὸ Βυζάντιον. Μόνον κατὰ τὰ μέσα τοῦ 12ου αἰῶνος, εἰς τὸ μεσοδιάστημα μεταξὺ α' καὶ β' Βουλγαρικοῦ Κράτους, ἡ Σερβία ἀπέκτησε τὴν ἀνεξαρτησίαν της καὶ μόνον κατὰ τὸν 14ον αἰῶνα ἡ πλάστιξ τῆς ἱστορίας ἐκκλινε πρὸς τὸν Ντουσάν, «ce continuateur du rêve de Simeon, qui à son tour voulut s'asseoir sur le trône de Constantinople». Τὸ αἶσθημα αὐτὸ ὑπεροχῆς ἔκαμε τὴν Βουλγαρίαν νὰ ἐπιχειρήσῃ ἐπανειλημμένως νὰ θέσῃ χεῖρα ἐπὶ τῆς κυριαρχίας τῆς Σερβίας καὶ τῆς Κροατίας, αἱ ὅποια κατὰ τὸν Πορφυρογέννητον συνεδέοντο μὲ τὸ Βυζάντιον μὲ «πάκτα» ὑποτελείας, ἐνῶ ἡ Βουλγαρία ἐλάμβανε «ξενίαν» φιλίας.

Ἐν τέλει τονίζει ἡ σ. τὴν σημασίαν τῆς ἱστορικῆς ἀποστολῆς τῆς βουλγαρικῆς ἐθνικότητος εἰς τὸ πεδῖον τοῦ σλαβικοῦ πολιτισμοῦ, ἄνκαι διεμορφώθη αὐτὴ εἰς τὸ πλαισίον ἐθνικοῦ δυΐσμου καὶ ὄχι εἰς ὁμοιογενῆ περιβάλλον, ὅπως οἱ ἄλλοι σλαβικοὶ λαοί, καὶ τὸ Βουλγαρικὸν Κράτος «s'est imposé comme cadre protecteur des manifestations culturelles d'ordre international de ce peuple où l'élément slave avait fini par s'imposer». (*Ποῖται εἶναι ἀραγε αἱ βουλγαρικαὶ manifestations culturelles d'ordre international;*).

XXI, 31-40: Au sujet de la formation des nationalités sud-slaves.

Ἡ σ. ἐπανερχεται ἐνταῦθα σχεδὸν εἰς τὸ θέμα τῆς προηγουμένης της μελέτης (XX) περὶ τοῦ τρόπου ἐξελιξεως εἰς ἐθνότητας τῶν Βαρβάρων, τῶν εἰσελθόντων εἰς τὸν μεταρρωμαϊκὸν χῶρον τῆς Βαλκανικῆς, ἐξετάζουσα ὅμως περισσότερον τὸν βαθμὸν καὶ τὸν τρόπον ἀναμείξεως τῶν στοιχείων πολιτισμοῦ, τῶν προερχομένων ἐκ τῆς ἀρχαιότητος καὶ ἐκ τῆς ρωμαϊκῆς ἐποχῆς εἰς τὸν βαλκανικὸν τοῦτον χῶρον, μετὰ τῶν τοιοῦτων τῶν εἰσβαλόντων Βαρβάρων. Δεχομένη τὴν γενικὴν καὶ ὀλίγον ἀσαφεῖ διαίρεσιν τοῦ βαλκανικοῦ χώρου εἰς μίαν πρώτην ζώνην, ὅπου τὰ βαρβαρικά στοιχεῖα καὶ τὰ στοιχεῖα τῆς ἀρχαιότητος εἶναι ἰσοδύναμα, εἰς μίαν δευτέραν ζώνην, ὅπου ὑπερέχουν πολὺ τὰ στοιχεῖα τῆς ἀρχαιότητος καὶ εἰς μίαν τρίτην ἐνδιάμεσον ζώνην ἐπαφῆς, ὅπου τὰ στοιχεῖα τῆς ἀρχαιότητος ἐμφανίζονται ὡς «κληρονομία» καὶ ὄχι ὡς ἄμεσος ἀνάληψις θεσμῶν τῆς προηγουμένης ἐποχῆς εἰς τὴν ὑπὸ ἐκφραδοδαλισμὸν εὐρισκομένην κοινωνίαν, ἀσχολεῖται περισσότερον μὲ τὴν τρίτην ζώνην, εἰς τὴν ὅποιαν ὑπάγεται μετ' ἄλλων πρώην βυζαντινῶν χωρῶν καὶ ἡ Βουλγαρία, προσπαθοῦσα νὰ καθορίσῃ τὸν ρόλον τῆς ἑλληνο-ρωμαϊκῆς κληρονομίας, ὡς παρεδόθη αὐτὴ διὰ τοῦ χριστιανικοῦ Βυζαντίου, ὡς καὶ τὸν ρόλον τῶν ἀρχαίων λαῶν τοῦ χώρου τούτου, Ἰλλυριῶν καὶ Θρακῶν, εἰς ὅ,τι καὶ ὅσον ἐπέζησεν ἐξ αὐτῶν μετὰ τὴν ἰσοπέδωσιν τοῦ πολιτισμοῦ τῶν ὑπὸ τῆς κλασσικῆς ἀρχαιότητος καὶ τῆς ρωμαϊκῆς κατακτήσεως. Ὅσον καὶ ἂν ὁ ρόλος τῶν στοιχείων τοῦ παλαιοῦ ὑποστρώματος

χρήζει τυχόν τοπικῶς ἢ ποσοτικῶς ἀποδείξεων, λέγει ἢ σ., ταῦτα μετέχουν σημαντικῶς εἰς τὴν διαμόρφωσιν τῶν βαλκανικῶν καὶ νοτιοσλαβικῶν ἐθνοτήτων (σ. 33).

Ἐξετάζονται κατόπιν αἱ ἐθνικαὶ καὶ δημογραφικαὶ ἀλλοιώσεις ἐκ τῶν βαρβαρικῶν εἰσβολῶν καὶ τῶν βαρβαρικῶν ἐγκαταστάσεων (Λογγοβάρδων, Γεπιδῶν καὶ Γότθων) εἰς τὸν Βαλκανικὸν χώρον, αἱ ὁποῖαι ἐμελλον νὰ συντελέσουν εἰς τὴν διαμόρφωσιν τῶν νοτιοσλαβικῶν ἐθνοτήτων, ὡς καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς συναντήσεως τῶν εἰσβαλόντων Σλάβων μετὰ τοῦ τριῶν εἰδῶν πληθυσμοῦ τοῦ Βαλκανικοῦ χώρου, Ἰλλυριῶν-Θρακῶν, Βυζαντινῶν ἀγροτῶν καὶ Βαρβάρων τῶν μεθοριακῶν περιοχῶν, ἐπίσης τὸ ἀποτέλεσμα τῆς συναντήσεως τοῦ διαφορετικοῦ πολιτισμοῦ τῶν εἰσβαλόντων Βουλγάρων μετὰ τοῦ διαφορετικοῦ πολιτισμοῦ τῶν ἤδη ἐγκατεστημένων Σλάβων καὶ τὸ τοιοῦτον τῆς συναντήσεως Σλάβων μετὰ Σλάβων.

Εἰς ταῦτα προστίθεται ὁ ρόλος τῆς πολιτικῆς τοῦ Βυζαντίου, τὸ ὁποῖον διὰ τοῦ ἐκ-χριστιανισμοῦ ἐπεδίωξε τὸν ἐξελληνισμὸν τῶν Σκλαβηνῶν καὶ ἐπροκάλεσε τὴν ἀντίδρασιν αὐτῶν, συνασπισθέντων εἰς ὀργανισμοὺς Κρατῶν μὲ πρώτην καὶ ἐπὶ κεφαλῆς τὴν Βουλγαρίαν, ὅπερ ἐπέφερε τὴν σύντηξιν ὄλων τῶν ὑπαρχόντων στοιχείων των εἰς ἓν ἔθνος καὶ τὸν σχηματισμὸν τῶν νοτιοσλαβικῶν Κρατῶν.

Ἡ μελέτη εἶναι πολὺ θεωρητικὴ καὶ σχηματοποιημένη καὶ εἰς τὰς λεπτομερεῖας ἐγείρει πολλὰς ἀντιρροήσεις. Πῶς π.χ. ἡ ἴδρσις καὶ ἡ ὀχύρωσις πόλεων εἶναι στοιχεῖον, τὸ ὁποῖον ἔφερον μαζί τιν οἱ εἰσβαλόντες Πρωτοβούλγαροι (σ. 36), ἀφοῦ αὐτοὶ ἦσαν νομάδες;

XXII, 123-127: Les noms de lieux dans le typon du monastère de la Cosmosotira.

Ἡ σ. ἐξετάζει 14 τοπωνύμια, τὰ ὁποῖα χαρακτηρίζει εἰς τὴν ἐπικεφαλίδα ὡς βουλγαρικά, καὶ τέσσαρα ἐκ τῶν πολλῶν ἑλληνικῶν, τὰ ὁποῖα θεωρεῖ ὡς ἔχοντα γλωσσικὴν ἢ ἄλλην σχέσιν μὲ τὴν βουλγαρικὴν, εἰς τὸ Τυπικὸν τῆς παρὰ τὰς Φεράς τῆς Ἀνατολικῆς Θράκης Μονῆς τῆς Κοσμοσωτεῖρας, τὸ δοθὲν εἰς αὐτὴν τὸ 1152 ὑπὸ τοῦ σεβαστοκράτορος Ἰσαὰκ Κομνηνοῦ, τρίτου υἱοῦ τοῦ αὐτοκράτορος Ἀλεξίου Κομνηνοῦ.

Ἀποκλειομένης τῆς συζητήσεως ἐπὶ τῆς ὀρθότητος τῶν ἐτυμολογιῶν τῆς εἰς μίαν παρουσίαν καὶ ὑπὸ μὴ σλαβολόγου, μερικαὶ ἀπορίαι μόνον εἶναι ἴσως δικαιολογημέναι :

1) Διατί χαρακτηρίζει τὰ ἐν λόγῳ τοπωνύμια συλλήβδην ὡς βουλγαρικά καὶ ὄχι σλαβικά, ἀφοῦ ἡ γλῶσσα τῶν Βουλγάρων εἶναι ἡ σλαβικὴ, καὶ πῶς συμβαίνει νὰ εἶναι ταῦτα σλαβικά, ἀφοῦ εἰς τὸν τόπον τῶν τοπωνυμίων οὐδέποτε ἐζησαν Σλάβοι; 2) Διατί ὑποστηρίζει, παρὰ τὰς ὁμολογουμένας ὑπὸ τῆς ἰδίας δυσκολίας, σλαβικὴν προέλευσιν τοῦ ὀνόματος τοῦ χωρίου Βράνιστα, τὸ ὁποῖον καὶ αὐτὸς ὁ Vasmel (Die Slaven in Griechenland, σ. 25-26) συνέδεσε πρὸς τὸ βυζαντινὸν ὄνομα Βρανᾶς; 3) Διατί θεωρεῖ τὸ ὄνομα τοῦ ἐμπορίου Σαγουνδάους, τὸ ὁποῖον συνδέει μὲ τοὺς Σαγουνδάτους τῆς Μακεδονίας, σλαβικόν, ἀφοῦ καὶ ὁ Vasmel (ἐνθ' ἀνωτ., σ. 117) θεωρεῖ αὐτὸ τουρκο-ταταρικόν, ἄλλοι δὲ θεωροῦν αὐτὸ, λόγῳ τῆς λατινικῆς καταλήξεώς του-aius βλαχικόν, τῆς ὑπάρξεως μάλιστα Βλάχων εἰς τὴν περιοχὴν μαρτυρουμένης καὶ ἐκ τοῦ τοπωνυμίου τοῦ Τυπικοῦ («Ὁ Σωτὴρ τῶν Βλάχων»), χωρίον δηλονότι ὀνομαζόμενον «Σωτήρ» καὶ κατοικούμενον ὑπὸ Βλάχων;

XXIII, 111-119: Noms de lieux bulgares dans un itinéraire brugeois du XIV^e siècle.

Ἡ σ. ἐξετάζει 16 τοπωνύμια ἐκ Βουλγαρίας, Τουρκίας καὶ Ἑλλάδος, εὑρισκόμενα μεταξὺ πολλῶν ἄλλων εἰς Ὀδοιπορικὸν διὰ προσκυνητὰς τῶν Ἱεροσολύμων, συγγραφὴν τὸ 1380 ὑπὸ ἀγνώστου Φλαμανδοῦ εἰς Bruges, εὑρισκόμενον εἰς ἀντίγραφον τοῦ 1500 εἰς τὸν κώδικα 13 τῆς πανεπιστημιακῆς Βιβλιοθήκης τῆς Γάνδης καὶ ἐκδοθὲν τὸ 1857 εἰς τὰς Βρυξέλλας ὑπὸ τοῦ Πολωνοῦ γεωγράφου Joachim Lelewel.

Μερικὰ μόνον ἐκ τῶν δυσταυτίστων εἶτε λόγῳ γλωσσικῆς παραμορφώσεώς των εἶτε

518 Βιβλιοκρισίαι (Vasilka Turčkova-Zaimova, Byzance et les Balkans à partir du VI^e s.)

και λόγω μεταφράσεών των υπό του άρχικου συγγραφέως του 'Οδοιπορικού του 1380 ή του αντίγραφέως του 1500 ήμπόρεσε να ταυτίση και όχι πάντοτε επιτυχώς ο εκδότης του 'Οδοιπορικού Lelewel και ή σ. μας άλλοτε διορθώνει τās εσφαλμένās ταυτίσεις και άλλοτε έπιχειρεί μετά πιθανότητος επιτυχίας να ταυτίση τā άταύτιστα τοπωνύμια.

Τό δλίγον αυτό ύλικόν τής Ιστορικής γεωγραφίας και τής τοπωνυμίας τών Βαλκανίων εις έποχήν, κατά τήν όποιάν οί Τουρκοί έπροχώρουν εις τήν κατάκτησιν τών Βαλκανίων, δέν στερείται Ιστορικής σημασίας, τήν όποιάν έπισημαίνει καταλλήλως ή συγγραφεύς.

XXIV, 595-599: Un évêché peu connu en Thrace orientale-Πέρβερεις.

'Η σ. εξετάζει μίαν έπισκοπήν, όνομαζομένην Πέρβερεις και άναφερομένην εις τόν Βίον Μαξίμου του 'Ομολογητου (580-662), εις τήν λατινικήν μετάφρασιν του Βίου υπό 'Αναστασίου του Βιβλιοθηκαρίου, εις τήν Notitia Episcopatum τών 'Ισαύρων και εις τā Πρακτικά τής Ζ' Οίκουμενικής Συνόδου. Συμφώνως πρός τā δεδομένα τών πηγών τούτων τοποθετεί τήν έπισκοπήν αυτήν εις τήν 'Ανατολικήν Θράκην και άνατολικώς ή βορείως τής Σηλυμβρίας.

Παρ' όλον ότι ό V. Beševliev και ό D. Detschew έθεώρησαν τό όνομα Πέρβερεις ως θρακικόν λόγω του εις πολλά θρακικά όνόματα άπαντωμένου προφύματος περ-(Πέρινθος Περκώτη, Πέρνη κ.ά.), ή σ. μας προσπαθεί να έτυμολογήση αυτό ως σλαβο-βουλγαρικόν, ίχνηλατούσα τό πρόφυμα αυτού περ- και τήν ρίζαν αυτού -βερ- εις βουλγαρικά τοπωνυμια-έκαστον όμως τούτων χωριστά, άκόμη και εις τό όνομα του άρχηγού τών Ρηχινών Σλάβων Περ-βούνδου (*αν και τούτο με τήν κατάληξιν -bundus δέν φαίνεται σλαβικόν*).

'Υποστηρίζει τήν έτυμολογίαν της με πληροφορίας πηγών (Προκόπ., Περί Γοτθ. πολ. III, 38 - A. Tougard, De l'histoire profane κτλ., παρ. 72) περί σλαβικής έπιδρομής κατά τής Τοπείρου τό 549 και περι ύπάρξεως σλαβικών φυλών εις τήν περιοχήν τής Βιζύης κατά τήν έποχήν τής ύποθέσεως του Περβούνδου, ως και με τήν φράσιν του Βίου του Μαξίμου «Πέρβερεις ούτω πως γλώσση βαρβάρω ό τόπος όνόμασαι» (P. Gr. XC, col. 96), διατεινομένη ότι «βάρβαρος» ουδέποτε όνομάσθη ή θρακική γλώσσα, αλλά πάντοτε ή σλαβική.

**Ανκαι κατά τόν 7ον αιώνα ή θρακική δέν ήκούετο πλέον όμιλουμένη και δέν άνεγνωρίζετο ως τοιαύτη, ένω ήκούετο όμιλουμένη ή σλαβική και άνεγνωρίζετο ως τοιαύτη και «βάρβαρος» έχαρακτηρίζετο πāσα άγνωστος γλώσσα ή λέξις, ως τό Πέρβερεις.*

'Εν τέλει ή σ., συγκρίνουσα τούς διαφόρους Κατάλογους 'Επισκοπών άπό του 6ου μέχρι του 10ου αιώνος, διαπιστώνει ότι ή έπισκοπή Πέρβερεις δέν ύπήρχε κατά τόν 6ον αιώνα (εις τόν Συνέκδημον του 'Ιεροκλέους και εις τόν Κατάλογον του 'Επιφανίου δηλονότι), ύπάρχει όμως εις τόν Κατάλογον τών 'Ισαύρων του 8ου αιώνος και έξηφανίσθη, λίαν πιθανώς, κατά τόν 9ον αιώνα κατά τās έπιδρομάς του Κρούμου και του 'Ομουρτάγ και κατά τήν επανάστασιν του Θωμά του Σλάβου. (*Περίεργον, ότι Σλάβοι κατέστρεψαν έπισκοπήν φέρουσαν σλαβικόν όνομα!*).

XXV, 467-474: Caractère des sources byzantines sur la toponymie balkanique jusqu'au XII^e siècle.

'Η σ. κάμνει έπισκόπησιν τών τοπωνυμικών και γεωγραφικών πληροφοριών τών βυζαντινών πηγών έντός τών πλουσίων εις άναστατώσεις και άναδιοργανώσεις χρονικών περιόδων 6ου-7ου και 11-12ου αιώνος, αί όποίαι άφησαν τā ίχνη των εις τās γεωγραφικάς πληροφορίας τών βυζαντινών πηγών.

Κατά τό μεταξύ τών δύο τούτων περιόδων χρονικόν διάστημα αί γεωγραφικά πληροφοριαί τών πηγών είναι συγκεχυμένοι, άφ'ένος λόγω τών κατόπιν τής ίδρύσεως του Βουλ-

γαρικού Κράτους διοικητικών μεταρρυθμίσεων, άφ' έτέρου λόγω τής έπεκτάσεως του διοικητικού συστήματος τών Θεμάτων και τής άρχαιζούσης τάσεως πολλών πηγών, αί όποΐαι δέν άποδίδουν τήν εικόνα τής έποχής των.

Εΐς ταύτα προστίθεται δι' όλας τās περιόδους ή τάσις τών βυζαντινών πηγών νά όνομάζουν μίαν γεωγραφικήν περιοχήν έκ του όνόματος τών κατοίκων της και ό συντηρητισμός τών Έπισκοπικών Καταλόγων νά διατηροϋν καταστάσεις, αΐ όποΐαι δέν ύπάρχουν πλέον εΐς τήν έποχήν των.

Έκτός τούτων αΐ άφηγηματικά βυζαντινά πηγαΐ δίδουν πληροφορίας σχετικές πρός τά μεγάλα πολιτικά και στρατιωτικά γεγονότα και προσέχουν περισσότερο τās πλησίον τής πρωτεύουσής περιοχάς και τās μεγάλας στρατιωτικές όδούς, ένώ αΐ περιφερειακάΐ περιοχάΐ μόνον περιστασιακάς προκαλοϋν τήν προσοχήν των και άναφέρονται. Ούτως άναφέρονται κατωκημένοι περιοχάΐ κατά μήκος τής μεγάλης στρατιωτικής όδοϋ άπό Βελιγραδίου εΐς Κωνσταντινούπολιν, κατά μήκος τής Θρακικής παραλίαις πρός τό Αΐγαΐον και κατά μήκος τής όδοϋ τής θρακικής παραλίαις πρός τόν Εϋξείνον, ένώ μετά τήν ίδρυσιν του Βουλγαρικού Κράτους πολύ όλίγαΐ εΐναι αΐ γεωγραφικάΐ πληροφορίαΐ έκ τής περιοχής του Δουνάβεως και τής Άνω Μοισίας.

Παραδόξως περισσότερο άπό τήν παραλίαν του Εϋξείνου προσέχουν οΐ βυζαντινοΐ ιστοριογράφοι τήν παραλίαν τής Άδριατικής, άλλ' αΐ γεωγραφικάΐ πληροφορίαΐ περί αύτής αύξομειοϋνται πληθυνόμεναι ΐδίως μέ τās έπιδρομάς τών Νορμαννών και τās έκστρατεΐας του Βασιλείου Β' κατά τόν 11ον αΐώνα. Άπό του 12ου αΐώνος άρχίζουν νά έμφανίζονται αΐ γεωγραφικάΐ και τοπωνυμικάΐ πολύτιμαΐ πληροφορίαΐ τών αυτοκρατορικών χρυσοβούλλων και τών Τυπικών μονών, αΐ όποΐαι πολλαπλασιάζονται διά τήν Χαλκιδικήν, τήν Άνατολικήν Μακεδονίαν και τήν Δυτικήν Θράκην μέ τά έγγραφα τών Μονών του Άθω κατά τόν 13ον και 14ον αΐώνα.

Φυσικά ή σ. συνοδεΐει τās παρατηρήσεις της μέ χαρακτηριστικά παραδείγματα, τά όποΐα δέν εΐναι δυνατόν νά άναφερθοϋν ένταϋθα, προβαίνουσα άκόμη και εΐς κοπιώδεις στατιστικάς έκτιμήσεις, πόσας φοράς π.χ. άναφέρεται ή Άδριανούπολις και πόσας τό Δυρράχιον.

Ή έργασία της, χωρίς νά προσφέρη πολλά νέα πράγματα, εΐναι κατατοπιστική, ΐδίως διά μη Βυζαντινολόγους.

XXVI, 167-172: Les voies romaines dans les régions bulgares à l'έpoque medievale.

Ή σ. παρακολουθεΐ τήν τύχην του ρωμαϊκού όδικού δικτύου εΐς τήν Βαλκανικήν, ώς τουτο εΐναι γνωστόν κατά τούς πρώτους χριστιανικούς αΐώνας έκ τών ρωμαϊκών Όδοιπορικών (itineraria) και έκ τών κατά τόπους άνευρεθέντων χιλιομετρικών λίθων (miliaria), και καθ' όλον τόν Μεσαΐωνα. Έπισημαΐνει περιόδους παραμελήσεως αύτου και καταστροφών αύτου έκ βαρβαρικών έπιδρομών, σημειώνει διακλαδώσεις αύτου εΐς τήν Βουλγαρίαν και τήν Θράκην, άναφέρει τόν ρόλον τών διακλαδώσεων αύτών άπό στρατιωτικής και έμπορικής άπόψεως και ύπογραμμΐζει τόν ΐστορικόν ρόλον τών μεγάλων όδικών άρτηριών Σιγγιδόνος-Κωνσταντινουπόλεως και Έγνατίας, και τών χρησιμοποιουμένων διακλαδώσεων τών άρτηριών αύτών. Παρακολουθεΐ κατόπιν τās όδούς, αΐ όποΐαι συνέδεον τήν όροσειράν τής Ροδόπης μέ τήν πεδιάδα τής Θράκης, μέ τās κοιλάδας του Νέστου και του Στρυμόνος και μέ τό Αΐγαΐον, ώς και τās όδούς, αΐ όποΐαι συνέδεον τήν Θεσσαλονίκην μέ τό έσωτερικόν τής Σερβίας και έκθέτει τόν ρόλον των εΐς τήν ΐστορίαν.

Τό γενικόν συμπέρασμα της εΐναι, ότι τό όδικόν ρωμαϊκόν δίκτυον εΐς τήν Βαλκανικήν έχρησιμοποιήθη καθ' όλον τόν Μεσαΐωνα, ώς συνδέον τά στρατηγικά σημεία και τās όχυρώσεις, άλλ' ή χρησιμοποιήσις του ήτο περισσότερο ή όλιγώτερον έντατική κατά τόπους και περιόδους αναλόγως πρός τά πολιτικά και τά στρατιωτικά γεγονότα, οΐ ένδιά-

520 Βιβλιοκρισία (Vasilka Turkova-Zaimova, Byzance et les Balkans à partir du VI^e s.)

μεσοί παλαιοί σταθμοί του εξηφανίσθησαν, πλὴν τῶν μεγάλων κέντρων, καὶ ἡ κατάστασις τῶν ὁδῶν του, ἀφεθείσα, ἰδίως εἰς τὴν Σερβίαν καὶ τὴν Βουλγαρίαν, εἰς τὴν φροντίδα ὑποδοῦλου πληθυσμοῦ, ἦτο ἔλλεινῆ, ἀλλὰ παρ' ὅλα ταῦτα ἡ κυκλοφορία εἰς αὐτὸ ἦτο δυνατή.

Ἡ στηριζομένη εἰς πλουσίαν καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον ἀπρόσιτον βουλγαρικὴν βιβλιογραφίαν χρήσιμος αὐτῇ ἐπισκόπησις πάσχει μόνον ἀπὸ ἔλλειψιν σχετικῶν χαρτῶν, ἀνευ τῶν ὁποίων εἶναι δύσκολος ἡ παρακολούθησις τῶν λεγομένων.

XXVII, 15-21: La transition entre l'antiquité et l'époque ottomane: Les routes terrestres au moyen âge.

Τονίζεται ἡ σημασία τοῦ ὁδικοῦ δικτύου τῆς Βαλκανικῆς διὰ τὴν μελέτην τῆς ἐπιβιώσεως τῆς ἀρχαίας παραδόσεως εἰς τὰ μεσαιωνικὰ κράτη τῆς Βαλκανικῆς καὶ ἐπισημαίνονται αἱ πηγαί, αἱ ὁποῖαι ἤμποροῦν νὰ δώσουν πληροφορίας περὶ αὐτοῦ μετὰ τὸν 4ον αἰῶνα, ὁπότε δὲν ὑπάρχουν πλέον Ὀδοιπορικὰ (itineraria) καὶ ἐξαφανίζονται οἱ χιλιόμετρικοὶ λίθοι (miliaria). Εἶναι δὲ αὗται: Αἱ ἀνεπαρκῶς μελετηθεῖσαι μεσαιωνικαὶ ἐπιγραφαί, αἱ τυχόν τοπικαὶ ἀρχαιολογικαὶ ἀνασκαφαὶ καὶ αἱ ἀτελεῖς πληροφορίαι τῶν ἐπιστήμων Χρονικῶν, συμπληρούμεναι μὲ πληροφορίας τῶν μέχρι τοῦ 10ου-11ου αἰῶνος ἀραιῶν δικανικῶν ἐγγράφων.

Ὑπογραμμίζεται ἡ σημασία τῆς ὑπάρξεως ἢ τῆς ἀπουσίας ἀρχαίων τοπωνυμίων ἔστω καὶ μὲ σλαβικὴν ἢ τουρκικὴν μορφήν, εἰς μίαν ὁδικὴν ἀρτηρίαν καὶ ἡ σημασία τῶν εἰς τὰ ρωμαϊκὰ Ὀδοιπορικὰ σημειουμένων ἀποστάσεων, ὡς καὶ μεμονωμένων τοπογραφικῶν ἐνδείξεων.

Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀνωτέρω ἐπιχειρεῖται μία γενικὴ σκιαγράφησις τῆς ἐπιβιώσεως τῶν ἀρχαίων ὁδῶν εἰς τὸν μεσαιωνικὸν βαλκανικὸν κόσμον, ἤτοι τῆς ζώνης τοῦ Δουνάβεως καὶ τῶν ὁδῶν τῆς Ἀνατολικῆς Θράκης, τῆς ἀρτηρίας Βελιγραδίου-Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῆς ἀρτηρίας τῆς Ἐγνατίας καὶ τῶν τυχῶν τῶν μέχρι τῆς ὀθωμανικῆς κατακτῆσεως.

Ἐν γένει συμπεραίνεται ὅτι τὸ ρωμαϊκὸν ὁδικὸν δίκτυον εἰς τὰ Βαλκάνια ἐπέζησε, χρησιμοποιοῦμένου τμήματός του συνεχῶς καὶ τμημάτων του κατὰ καιροῦς, ἀλλ' εἰς παρεμνημένην κατάστασιν.

Συμπέρασμα, εἰς τὸ ὅποιον εἶχε καταλήξει ἡ σ. καὶ εἰς τὴν προηγουμένην αὐτῆς μελέτην (XXVI).

XXVIII, 119-123: La tradition écrite des «Miracula S. Demetrii»: Plotin après Jean.

Ἡ σειρά τῶν μητροπολιτῶν τῆς Θεσσαλονίκης κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν ἀβαρο-σλαβικῶν ἐπιδρομῶν, οἱ ὅποιοι κατὰ παλαιὰν παράδοσιν ἐξεφώνησαν πανηγυρικὸν λόγον (Ἐγκώμιον) κατὰ τὰς ἑορτὰς τοῦ Ἁγίου Δημητρίου κατ' Ὀκτώβριον διηγούμενοι τὸ Μαρτύριον του (passio) καὶ τὰ Θαύματά του (miracula), πιστεύεται (π.χ. Barišić) ὅτι εἶναι: Εὐσέβιος, Πλωτίνος, Ἰωάννης, Παῦλος. Ὁ Ἰωάννης εἶναι ὁ συγγραφεὺς τοῦ Α' Βιβλίου τῶν Θαυμάτων τοῦ Ἁγίου Δημητρίου (τοῦ Β' Βιβλίου εἶναι Ἀνώνυμος), τοῦ δὲ Πλωτίνου ἔχει δημοσιεύσει τὸ 1884 εἰς τὴν Βενετίαν (Μνημεῖα Ἁγιολογικά) Ἐγκώμιον (laudatio) εἰς τὸν Ἁγιον ὁ Θεόφιλος Ἰωάννου, παραμεῖναν ἀνεκμετάλλετον ὑπὸ τῶν ἐρευνητῶν.

Ἡ συγγραφεὺς συγκρίνουσα τὰ κείμενα τοῦ Πλωτίνου καὶ τοῦ Ἰωάννου εὐρίσκει ἀπὸ ἐσωτερικὰ τεκμήρια ὅτι ὁ Πλωτίνος ἔχει ὑπ' ὄψει του τὸν Ἰωάννην καὶ ἐπομένως εἶναι μεταγενέστερος αὐτοῦ καὶ ἀποκαθιστᾷ λίαν πειστικῶς τὴν πραγματικὴν σειράν τῶν ἐν λόγῳ μητροπολιτῶν οὕτως: Εὐσέβιος, Ἰωάννης, Πλωτίνος, Παῦλος, ἀφοῦ ἄλλωστε καὶ ὁ Ἰωάννης φαίνεται νὰ ἔχη ὑπ' ὄψει του ὡς προκάτοχόν του τὸν Εὐσέβιον καὶ ὄχι τὸν Πλωτίνον. Ὁ Πλωτίνος λοιπὸν ἔρχεται μετὰ τὸν Ἰωάννην. Ἐπὶ πλέον, ἡ δέησις τοῦ Πλωτίνου πρὸς τὸν Ἁγιον εἰς τὸ τέλος τοῦ Ἐγκωμίου του διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν αἰχμαλώτων Θεσ-

σαλονικέων, αιχμαλωτισθέντων κατά τὰς ἐπὶ Ἡρακλείου ἀβαροσλαβικὰς ἐπιδρομὰς, ἀποδεικνύει αὐτὸν μεταγενέστερον τῶν ἐπιδρομῶν αὐτῶν καὶ ἐπομένως καὶ τοῦ συγχρόνου πρὸς τὰς ἐπιδρομὰς αὐτὰς Ἰωάννου.

Ἡ μελέτη αὐτὴ τῆς σ. ἀποδεικνύεται πολὺ χρήσιμος εἰς τὴν ἔρευναν τῆς γραπτῆς παραδόσεως τῶν Θαυμάτων τοῦ Ἁγίου Δημητρίου.

XXIX, 494-499: Au sujet des Miracula S. Demetrii, 11, 6.

Ἡ σ. ὑποβάλλει ἐκ τοῦ Β' Βιβλίου τῶν Θαυμάτων τοῦ Ἁγίου Δημητρίου εἰς ἀναλυτικὴν κριτικὴν, διὰ πρώτην φοράν, τὸ τελευταῖον Θαῦμα, τὸ Θαῦμα εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ ἐπισκόπου Ἀφρικῆς Κυπριανοῦ, τοῦ συλληφθέντος ὑπὸ Σλάβων πειρατῶν εἰς τὰ παράλια τῆς Ἑλλάδος καὶ ἀπελευθερωθέντος μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, καὶ ἐξετάζει τὰ προβλήματα, τὰ ὁποῖα ἡ ἱστορία αὐτὴ παρουσιάζει.

Χωρὶς νὰ εἰσέλθωμεν εἰς λεπτομερίας τῶν σχετικῶν συζητήσεων, ἰδοὺ αἱ σημαντικαὶ διαπιστώσεις τῆς: Ἡ ἱστορία τοῦ Κυπριανοῦ ἔλαβε χώραν ὀλίγον πρὸ τοῦ 685, ζῶντος ἀκόμη τοῦ Κωνσταντίνου Δ' (668-685). Ὁ Κυπριανὸς εἰς τὴν Ἀφρικὴν ἦτο ἐπίσκοπος τῆς Καρχηδόνος, ἡ ὁποία, τοὐλάχιστον μέχρι τοῦ 698, δὲν εἶχεν ἀκόμη καταληφθῆ ὑπὸ τῶν Ἀράβων. Ὁ λόγος, ὁ ἀναγκάσας αὐτὸν εἰς τὸ ἐπικίνδυνον κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν ταξίδιον πρὸς Κωνσταντινούπολιν, δὲν ἦτο συμμετοχὴ εἰς Συνέδριον, ἀλλὰ ἀνάγκη τῆς ἐπισκοπῆς του, ἱκανοποιηθεῖσα, ὅταν ἀπελευθερωθεῖς μετὰ διετίαν τῆς βοηθείας τοῦ Ἁγίου Δημητρίου μετέβη εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἀφοῦ διεχείμασε πρῶτον εἰς Θεσσαλονίκην. Αἱ λεπτομέρειαι τῆς ἀφηγήσεως τοῦ Ἀωνόμου περὶ ἀναγέρσεως ναοῦ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου εἰς τὴν Ἀφρικὴν ὑπὸ τοῦ εὐγνωμονοῦντος ἐπισκόπου Κυπριανοῦ μὲ μάρμαρα τοῦ συγχρόνως ἀνεγειρομένου ναοῦ τοῦ Ἁγίου Βίκτορος εἰς Μασσαλίαν δὲν ἔχουν ἱστορικὴν βάσιν, ἀφοῦ οὔτε λατρεία οὔτε ναὸς τοῦ Ἁγίου Δημητρίου ὑπῆρξε ποτὲ εἰς τὴν Ἀφρικὴν, ἀλλ' ὁ Ἀωνόμος ἠθέλησε νὰ μεγαλώσῃ τὴν φήμην τοῦ προστάτου τῆς πόλεώς του συνδέων αὐτὸν μὲ φημισμένους Ἁγίους τῆς Μεσογείου, ὡς ἦσαν ὁ προστάτης τῆς Μασσαλίας Βίκτωρ καὶ οἱ πολλοὶ Βίκτορες Ἁγιοὶ τῆς Ἀφρικῆς.

Ἐκ τῆς δευτέρας παραλλαγῆς τοῦ τέλους τῆς ἱστορίας τοῦ Κυπριανοῦ, ὅπου ὁ Ἁγιος Δημήτριος δοξάζεται ὡς ἀπελευθερωτὴς φυλακισμένων, διὰ τὴν θαυμαστὴν ἀπόδοσιν τῶν ὁποίων ὁ φύλαξ τῶν φυλακῶν ἀπορεῖ: «μήποτε καὶ αὐθις ὁ ἐκ Βουλγαρίας κλέπτῃς τῆ φυλακῆ ἐπεδήμησε», ἡ σ. συμπεραίνει, ἀθαιρέτως κατὰ τὴν γνώμην μας, ὅτι πρόκειται διὰ φυλακὰς τῶν Σκλαβηγίων τῆς Μακεδονίας καὶ οἱ προσβάλλοντες αὐτὰς Βούλγαροι εἶναι οἱ Βούλγαροι τοῦ Κοῦβερ.

Ἀησμονεῖ ὅμως α) ὅτι ὁ λαὸς τοῦ Κοῦβερ δὲν ἦσαν Βούλγαροι, ἀλλ' ἀπόγονοι ἀναμεικτων γάμων βυζαντινῶν αιχμαλώτων, ἔχοντες ρωμαϊκὰς παραδόσεις καὶ νοσταλγίαν τῆς ρωμαϊκῆς πατρίδος τῶν προγόνων των προκαλέσασαν τὴν παλινόστησίν των, β) ὅτι οἱ ἄνθρωποι τοῦ Κοῦβερ διαρρέοντες πρὸς Θεσσαλονίκην μετεφέροντο δι' αὐτοκρατορικῶν πλοίων ἀμέσως εἰς Κωνσταντινούπολιν, καὶ γ) ὅτι, ὡς ἡ ἰδία ὁμολογεῖ ἐν τέλει (σ. 499), ἡ ἐν λόγω παραλλαγὴ τῆς ἀφηγήσεως τοῦ Ἀωνόμου εἰς τὸ τέλος τῆς ἱστορίας τοῦ Κυπριανοῦ καὶ αὐτὴ αὐτὴ ἡ ἱστορία τοῦ Κυπριανοῦ ἀποσκοποῦν νὰ παρουσιάσουν τὸν Ἁγιον ὡς παγκόσμιον σωτήρα αιχμαλώτων ἐκ τῆς αιχμαλωσίας τῶν Σλάβων, ἐπομένως δὲν ἔχουν ἱστορικὴν βάσιν, ὅπως δὲν εἶχε κατὰ τὴν ἰδίαν προηγουμένως ἱστορικὴν βάσιν ἡ ἱστορία ναοῦ καὶ λατρείας τοῦ Ἁγίου Δημητρίου εἰς τὴν Ἀφρικὴν.

XXX, 161-169: Les légendes de Saint Démétrius dans les textes byzantins et slaves.

Ἡ σ. παρακολουθεῖ μὲ παραδείγματα τὴν περὶ Ἁγίου Δημητρίου παράδοσιν εἰς τὰ σλαβο-βουλγαρικὰ κείμενα. Ἀρχίζουσα ἀπὸ τὸ Ἐγκώμιον τοῦ Ἁγίου, τὸ ἀποδιδόμενον εἰς τὸν Κλήμεντα Ἀχρίδος, ἀπὸ τὴν Συλλογὴν Γερμανοῦ καὶ τὴν Συλλογὴν Ζωγράφου,

ευρίσκει ότι η μεγάλη διάδοσις τῶν κειμένων αὐτῶν χρονολογεῖται ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς Τουρκοκρατίας, ἀλλὰ ταῦτα στηρίζονται, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, εἰς ἀρχαιότερα βουλγαρικά ἢ ἑλληνικά τοιαῦτα.

Οὕτω τοιαῦτα εἶναι: Τὸ Ἐγκώμιον τοῦ Τζαμπλάκωνος τοῦ 15ου αἰῶνος, τὸ Ἐγκώμιον τοῦ Δημητρίου Καντακουζηνοῦ, τὸ μεταγενέστερον τούτου καὶ πολὺ διάφορον Ἐγκώμιον τοῦ Βλαδισλάβου τοῦ Γραμματικοῦ, τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι παρὰ δουλικὴ μέχρις ἀσφαλείας μετάφρασις τοῦ Λόγου τοῦ Ἰωάννου τοῦ Σταυρακίου τοῦ 13ου αἰῶνος.

Ἐρχονται κατόπιν αἱ ἀνώνυμοι Διηγήσεις τῶν Συναξαρίων, τῶν ὁποίων τὸ κοινὸν χαρακτηριστικόν, ἡ λατρεία τῶν εἰκόνων, ἀνάγει τὰς ρίζας των εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς Εἰκονομαχίας, καὶ ἡ σπουδαιότερα ὄλων σλαβικῆ Συλλογῇ τοῦ μητροπολίτου Ρωσίας Μακαρίου τοῦ 16ου αἰῶνος. Εἰς τὸ ἀπὸ τοῦ 16ου αἰῶνος εἰς τὸν «Θησαυρὸν» τοῦ Δαμασκηνοῦ τοῦ Στουδίτου ἐμφανιζόμενον λαϊκὸν εἶδος Ἀφηγήσεων περὶ Ἁγίου Δημητρίου πρέπει νὰ ἐνταχθῇ ὁ μετὰ τὸν 10ον αἰῶνα καὶ τὴν ἄλωσιν τῆς Θεσσαλονίκης ὑπὸ τῶν Ἀράβων συνταχθεὶς Ἀπόκρυφος Βίος τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, μαρτυρουμένης οὕτω τῆς προσαρμογῆς τῆς περὶ Ἁγίου Δημητρίου παραδόσεως πρὸς τὰς ἰδέας καὶ τὰς ἀνάγκας τῶν ὑποδουλωμένων λαῶν τῆς Βαλκανικῆς.

Ἡ σ. ὁμολογεῖ ὅτι τὸ μεγαλύτερον μέρος τῶν σλαβικῶν αὐτῶν κειμένων δὲν εἶναι παρὰ ἢ συμπλήματα ἑλληνικῶν, ἀκόμη καὶ παλαιότερων σλαβικῶν, κειμένων ἢ πιστὰ μεταφράσεις ἑλληνικῶν προτύπων καὶ συνεπῶς ἄνευ ἱστορικῆς ἀξίας. Εἶναι ὅμως χρήσιμα τὰ σλαβικά αὐτὰ κείμενα διὰ τὸν ἔλεγχον ὀρισμένων σκοτεινῶν χωρίων, ἰδίως τῶν Θανμάτων, τῆς γραπτῆς περὶ Ἁγίου Δημητρίου παραδόσεως καὶ ἐνδιαφέροντα διὰ τὰς παραλλαγὰς των εἰς ἔθνικὰ ὀνόματα καὶ γεωγραφικὸς ὄρους.

XXXI, 179-188: Un manuscrit inconnu de la vie de St. Jean-Vladimir.

Ἡ ἱστορία τοῦ Ἰωάννου-Βλαδιμήρου, τὸν ὁποῖον ἀναφέρει ὁ Κεδρηνὸς-Σκυλίτζης, περισσότερο γνωστὴ ἀπὸ τὴν λατινικὴν ἀφήγησιν τοῦ Ἱερέως τῆς Διοκλείας, ἀντλήσαντος λίαν πιθανῶς ἐξ ἀπολεσθέντος βουλγαρικοῦ Βίου τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου-Βλαδιμήρου, τοῦ συνταχθέντος ὀλίγον μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, ἐμφανίζεται πολὺ ἀργότερον εἰς Συλλογὴν, τυπωθεῖσαν τὸ πρῶτον εἰς Βενετίαν τὸ 1690 καὶ ἔκτοτε ἀνατυπωθεῖσαν πολλάκις (1741, 1774, 1858), ὡς «Ἀκολουθία τοῦ ἁγίου ἐνδόξου βασιλέως καὶ μεγαλομάρτυρος Ἰωάννου τοῦ Βλαδιμήρου καὶ θαυματουργοῦ...», ὁ συντάκτης τῆς ὁποίας Κοσμάς συνέταξεν αὐτὴν, κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Νοβάκοβιτς, ὁ ἴδιος, ἀκολουθήσας προφορικὴν παράδοσιν, ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει χειρόγραφον πρὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ 1690.

Ἡ σ. ὅμως ἀνεγνώρισεν εἰς τὸν δημοσιευθέντα τὸ 1946 Κατάλογον Χειρογράφων τῆς Βιβλιοθήκης Λένιν τῆς Μόσχας, εἰς τέσσαρα φύλλα, τῶν ὁποίων δημοσιεῖται φωτοτυπία καὶ μεταγραφήν, ἀπόσπασμα ἑλληνικοῦ Βίου τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου-Βλαδιμήρου, τοῦ ὁποίου τὸ κείμενον δὲν διαφέρει βεβαίως ἐκείνου τῶν ἐντύπων ἐκδόσεων τοῦ 1741 καὶ 1858, ἀλλ' ἐὰν τὸ χειρόγραφόν του εἶναι, ὅπως πιστεύει, λόγῳ τῶν πολλῶν λαθῶν του, τοῦ τέλους τοῦ 16ου ἢ τῶν ἀρχῶν τοῦ 17ου αἰῶνος, ἀποδεικνύεται ὅτι ὑπῆρχε γραπτὴ παράδοσις τοῦ Βίου τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου-Βλαδιμήρου πρὸ τῆς ἐντύπου ἐκδόσεώς του τοῦ 1690, ὁ δὲ Βίος τοῦ χειρογράφου τῆς Μόσχας δὲν εἶναι παρὰ ἑλληνικὴ παραλλαγὴ ἐνὸς βουλγαρικοῦ Βίου τοῦ Ἁγίου, πολὺ διαφόρου τῆς ἀφηγήσεως τοῦ Ἱερέως τῆς Διοκλείας.

Αἱ πληροφορίες τῆς ἐνδιαφέρουσαν βεβαίως τοὺς σλαβολόγους, ἀλλὰ τοὺς ἱστορικοὺς θὰ ἐνδιέφερον ὁ λόγος, ὁ τόπος καὶ ὁ χρόνος τῆς ἀγιοποιήσεως τοῦ Ἰωάννου Βλαδιμήρου.

XXXII, 225-230: Une manifestation de solidarité culturelle parmi les populations du sud-ouest balkanique au XVII^e siècle.

Ἐκκινούσα ἀπὸ τὴν παρατηρουμένην ἐμπορικὴν καὶ οἰκονομικὴν ἄνθησιν τῶν νο-

τιοδυτικῶν περιοχῶν τῆς Βαλκανικῆς κατά τὸν 17ον αἰῶνα ἡ σ. διαπιστώνει ἐνδείξεις διαμορφώσεως κοινοῦ πολιτισμοῦ μεταξύ τῶν οἰκονομικῶς συνεργαζομένων ἔθνοτήτων τῶν περιοχῶν αὐτῶν καὶ διαμορφώσεως ἐνὸς σταδίου προαναγγέλοντος ἀφύπνισιν ἔθνικῆς συνειδήσεως.

Τὴν ἤδη πρὸ ἐξηκονταετίας παρατηρηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Γιόρνταν Ἰβάνωβ ἑλληνο-βουλγαρικὴν ἀμοιβαίαν ἀνοχὴν καὶ φιλολογικὴν συνεργασίαν εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀχρίδος καὶ εἰς τὰς Μονὰς τοῦ Ἁθω θέλει νὰ ἐνισχύσῃ ἡ σ. διὰ τοῦ παραδείγματος τοῦ Βίου τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου-Βλαδιμήρου, θέματος τῆς προηγηθείσης μελέτης τῆς (XXXI), εἰς τὴν ὁποίαν ἐπανερχεται ἀκόμη καὶ εἰς τὰς λεπτομερείας καὶ διὰ τῆς ὁποίας πιστεύει ὅτι ἀπεδείχθη ἡ ὑπαρξίς βουλγαρικῶν προτύπων, μεταφρασθέντων εἰς τὴν βουλγαρικὴν πρὸ τῆς πρώτης ἐκδόσεως τῆς ἑλληνικῆς Ἀκολουθίας τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου-Βλαδιμήρου εἰς τὴν Βενετίαν τὸ 1690, ὅπως καὶ θεωρεῖ τὴν λατρείαν τοῦ Ἁγίου τούτου ὑπὸ Βουλγάρων, Σέρβων, Ἀλβανῶν καὶ Βλάχων ὡς ἐκπροσωποῦσαν δι' ἐκάστην ἐκ τῶν ἔθνοτήτων τούτων λαϊκὸν ἔθνικὸν χριστιανικὸν ἰδανικόν, προαναγγέλλον τὴν ἀφύπνισιν τῆς ἔθνικῆς τῶν συνειδήσεως.

Πῶς ὅμως ἔνα κοινὸν χριστιανικὸν ἰδανικὸν προαναγγέλει τὴν ἀφύπνισιν χωριστῶν ἐθνικῶν συνειδήσεων καὶ δὲν ἐκπροσωπεῖ ἀπλῶς τὴν κοινὴν μοῖραν ὑποδοῦλων χριστιανικῶν ἔθνων, εἶναι ἀνίγμα.

XXXIII, 79-85: Vasil Zlatarski et son héritage scientifique.

Ἡ σ. ἀνασκοπεῖ τὴν βιογραφίαν καὶ τὸ ἐπιστημονικὸν ἔργον τοῦ γνωστοῦ Βουλγάρου ἱστορικοῦ Βασιλείου Ζλατάρσκι, θανόντος τὴν 15.12.1935. Ἐπισημαίνομεν μερικὰ σημεῖα μόνον ἐκ τῆς ἀνασκοπήσεως αὐτῆς: Τὰς σπουδὰς του εἰς Ρωσίαν καὶ Γερμανίαν, τὰς πρώτας του μελέτας, τὰ ἀρχαιολογικὰ του ἐνδιαφέροντα, τὴν ἀκαδημαϊκὴν σταδιοδρομίαν του, τὰ ἀρχαιολογικὰ του ἄρθρα, τὰ ἱστορικά του ἄρθρα καὶ τὴν μακρὰν ἀπασχόλησίν του μετὰ τὴν Ἱστορίαν τῆς Βουλγαρίας, ὡς καὶ τὴν σταδιακὴν δημοσίευσιν αὐτῆς ἀπὸ τῶν δύο μερῶν τοῦ πρώτου τόμου μέχρι τοῦ μετὰ τὸν θάνατόν του δημοσιευθέντος τρίτου τόμου.

Ἡ σ. παραπονεῖται ὅτι ὁ Ζλατάρσκι δὲν κατέλαβεν ἐπαξίαν αὐτοῦ θέσιν μεταξὺ τῶν εὐρωπαϊῶν ἱστορικῶν, ἄνκαι ἐτιμήθη ὑπὸ πολλῶν Ἀκαδημιῶν καὶ Ἐπιστημονικῶν Ὄργανισμῶν (σ. 84: cependant, dans les milieux scientifiques de l'Occident, il n'avait pas obtenu la place qui aurait dû être la sienne) καὶ ὁμολογεῖ ὅτι σήμερον θεωρεῖται πεπαλαιωμένος, ἡ δὲ μεθοδολογία του καὶ ἡ ἐκθεσίς του τῶν ἱστορικῶν γεγονότων χρήζουν διορθώσεων καὶ συμπληρώσεων (σ. 85: aujourd'hui, près des quarante ans après sa mort, on ne peut plus dire que tous les résultats auxquels il a abouti pouvent être infailliblement acceptés. Il y a certainement pas mal des choses à reprendre et à ajouter dans sa methodologie aussi bien que dans l'exposé des faits).

Νομίζομεν ὅτι ὁ Ζλατάρσκι ἔτνχεν αὐτὴν τὴν φορὰν δικαίως κρίσεως.

Γ. Ι. ΘΕΟΧΑΡΙΔΗΣ

Politico-Historical Works of Symeon Archbishop of Thessalonica (1416/7 to 1429). Critical greek text with introduction and commentary by David Balfour, Wien 1979, Wiener Byzantinische Studien Band XIII. (Oesterreichische Akademie der Wissenschaften. Kommission für Byzantinistik. Institut für Byzantinistik und Neogräzistik der Universität Wien).

Ἡ σ. συγγραφεὺς, θεολόγος καὶ ὄψιμος ἱστορικὸς μεσαιωνικῶν χρόνων, συλλέγει ἀνέκ-

δοτα έργα του Συμεών Θεσσαλονίκης από τῆς πρώτης ἀνακαλύψεως ἀνεκδότου ἔργου του τὸ 1932 ὕπ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου εἰς Ἅγιον Ὅρος καὶ ἔκτοτε συνέλεξε μέχρι τῆς ἐμπλοκῆς τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸν β' Παγκόσμιον πόλεμον καὶ μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1936-1941 εἴκοσι ἀνέκδοτα ἔργα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου. Μόνον ὅμως τὸ 1971, μετὰ τριάντα περίπου ἔτη, ἠμπόρεσε νὰ ἐνδιαφερθῆ διὰ τὴν ἔκδοσιν των, ὅπως ἐξομολογεῖται ὁ ἴδιος εἰς τὸν Πρόλογόν του (σ. 11), ἀπολογούμενος διὰ τὴν κατακράτησιν, ἐνῶ ἐν τῷ μεταξὺ μερικά λειτουργικὰ ἐξ αὐτῶν ἐξεδόθησαν ὑπὸ τοῦ θεολόγου καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης Ἰωάν. Μ. Φουντούλη. Ὁ σ. ἐκδίδει τώρα (1979), μετὰ τριάντα ὀκτῶ ἔτη, ἐκ τῶν ἀνεκδότων τούτων ὀκτῶ ἔργα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου πολιτικοῦ καὶ ἱστορικοῦ περιεχομένου καὶ τὴν ἔκδοσιν του αὐτὴν πρόκειται νὰ παρουσιάσωμεν ἐνταῦθα, ἐπειδὴ αὐτὴ περιέχει σημαντικὰ πληροφορίας τόσον περὶ τῆς πολιτείας τοῦ ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης Συμεών, ὅσον καὶ περὶ τῆς ἱστορίας τῆς πόλεως Θεσσαλονίκης κατὰ τὰς τρεῖς δεκαετίας πρὸ τῆς ὀριστικῆς καταλήψεώς της ὑπὸ τῶν Τούρκων τὸ 1430.

Προηγείται α) Πρόλογος (Vorwort, σ. 9-10) τοῦ ἐκδότου τῶν Wiener Byzantinischen Studien (H. Hunger), ὅπου χαιρετίζεται ἡ καθυστερημένη αὐτὴ ἔκδοσις καὶ ὑπογραμμίζεται ἡ ἱστορικὴ ἀξία τῶν πληροφοριῶν της τόσον διὰ τὸ πρόσωπον τοῦ ἀρχιεπισκόπου Συμεών, ὅσον καὶ διὰ τὰ γεγονότα τῶν πρώτων δεκαετιῶν τοῦ 15ου αἰῶνος τῆς ἱστορίας τῆς Θεσσαλονίκης. β) Πρόλογος ἐπίσης (Preface, σ. 10-13) τοῦ συγγραφέως, ὅπου ὁμολογεῖται ἡ μεγάλη καθυστέρησις τῆς ἐκδόσεως πρὸ πολλοῦ συγκεντρωθέντων ἀγνώστων καὶ ἀνεκδότων ἔργων τοῦ Συμεών Θεσσαλονίκης, ἐκτιμᾶται ἡ ἐκ νεωτέρων καὶ σχετικῶν πρὸς τὴν ἐποχὴν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, μὴ ὑπάρχουσα ἄλλοτε, βοήθεια μελετῶν καὶ ἐκδόσεων καὶ ἐκφράζονται αἱ εὐχαριστίαι τοῦ συγγραφέως πρὸς πρόσωπα καὶ ὀργανισμούς, οἱ ὅποιοι ἐβοήθησαν τὴν παροῦσαν ἔκδοσιν, προηγεῖται ἐπίσης γ) Σημείωσις (Note, σ. 16-16) περὶ τῆς συντομογραφίσεως εἰς τὴν ἔκδοσιν τόσον τῶν χρησιμοποιηθέντων ἐπιστημονικῶν περιοδικῶν καὶ ἐκδόσεων, ὅσον καὶ τῶν ἔργων τοῦ Συμεών, τὰ ὅποια συντομογραφοῦνται τὰ μὲν ἑπτὰ παλαιόθεν ἐκδοδομένα (ἔκδοσις Δοσιθέου) ὡς D1-D7, τὰ ὑπὸ τοῦ σ. (Balfour) συγκεντρωθέντα ἀνέκδοτα εἴκοσι ὡς B1-B20, ἐνῶ τὰ τρία γνωστὰ εἰς τὸν σ. ἔργα τοῦ I. M. Φουντούλη συντομογραφοῦνται ὡς F1-F3, εἰς πάντα δὲ τὰ παλαιόθεν ἐκδοδομένα D1-D7 καὶ εἰς τὰ ὀκτῶ ἐνταῦθα ἐκ τῶν ἀνεκδότων ὑπὸ τοῦ σ. ἐκδιδομένα B1-B8 παρατίθεται ὁ εἰς τὰ χειρόγραφα πλήρης τίτλος των καὶ ἡ σελίδωσις τῆς ἐκδόσεώς των.

Ἀκολουθεῖ ἡ μεγάλη Εἰσαγωγή τοῦ σ. εἰς τὴν παροῦσαν ἔκδοσιν (Introduction, σ. 19-35), ὅπου ἐξετάζονται:

I. Ὁ συγγραφεὺς τῶν ἔργων (the writer), τὰ μέχρι τοῦδε γνωστὰ δηλαδὴ περὶ τῆς προσωπικότητος τοῦ ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης Συμεών καὶ αἱ μέχρι τοῦδε ἐκδόσεις μέρους ἐκ τῶν ἔργων του, τὰ D1-D7 δηλονότι (ἔκδοσις ἐν Μολδαβίᾳ τὸ 1683 ἐπαναληφθεῖσα εἰς Migne, P.G. 155 τὸ 1866), τὸ F2 (ἔκδοσις ἐν Θεσσαλονίκη ὑπὸ I. M. Φουντούλη τὸ 1968 μέρους τῶν λειτουργικῶν συγγραμμάτων τοῦ Συμεών: I. Εὐχαὶ καὶ ὕμνοι) καὶ τὸ F3 (ἑπτὰ ἔργα τοῦ Συμεών ρυθμιζόμενα τὰ τῆς λειτουργίας εἰς τὴν μητρόπολιν του Ἁγίαν Σοφίαν τῆς Θεσσαλονίκης, ἔργον μὴ ἐκδοθὲν ἀκόμη), τοῦ F1 ἀποτελοῦντος ἀνάλυσιν τοῦ περιεχομένου τῆς παλαιᾶς ἐκδόσεως τῶν D1-D7. (Παραδόξως ὁ σ. δὲν ἀναφέρει τὸ ἐν Θεσσαλονίκη τὸ 1976 δημοσιευθὲν ἔργον τοῦ I. M. Φουντούλη, Μαρτυρία τοῦ Θεσσαλονίκης Συμεών περὶ τῶν ναῶν τῆς Θεσσαλονίκης. Ἀριστοτέλειον Πανεπιστήμιον Θεσσαλονίκης. Ἐπιστημονικὴ Ἐπετηρὶς Θεολογικῆς Σχολῆς, τόμ. 21, 1976, σ. 155-186). Τὸ εἶδος τῶν εἴκοσι ἀνεκδότων ἔργων B1-B20, ἐκ τῶν ὁποίων ὁμάδα ὀκτῶ ἔργων μὲ αὐτοβιογραφικὸν διὰ τὸ πρόσωπον τοῦ συγγραφέως καὶ ἱστορικὸν διὰ τὴν ἐποχὴν του ἐνδιαφέρον ἐκδίδει ὁ σ., ἐνῶ τὰ ὑπόλοιπα προορίζει διὰ μελλοντικὴν ἔκδοσιν ὡς πολεμικο-θεολογικὰ ἔργα. (Ἐντὸς τῆς ὁμάδος τῶν ὀκτῶ ὑπάρχει ὁ μέγας, 13 χιλιάδων λέξεων, Λόγος B8, ὁ ὁποῖος ἀπο-

τελεῖ τὸν κύριον κορμὸν τῆς ἐκδόσεώς του). Πρὸς τούτοις ἀναφέρεται ἡ κατὰ τὴν ἐξουχιστικὴν ἀπὸ τοῦ 1940 ἔρευναν εἰς Καταλόγους χειρογράφων ἀνακάλυψις τοῦ συγχρόνου πρὸς τὸν Συμεὼν κώδικος Ζαγορᾶς 23 (Codex Z), ὁ ὁποῖος περιέχει ὅλα τὰ ἀνέκδοτα ἔργα B1-B20 τοῦ Συμεὼν μὲ μίαν ἐξαίρεσιν (B1), σημειοῦται τὸ γεγονός, ὅτι μερικά ἐξ αὐτῶν περιέχονται καὶ εἰς ἄλλα χειρόγραφα καὶ κρίνεται ἡ θρησκευτικὴ προσωπικότης τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καὶ ἡ ἱστορικὴ ἀξία τοῦ ἐκδιδομένου μέρους τοῦ ἔργου του.

II. Τὰ ἀνέκδοτα ἔργα (The unedited works), ὅπου δίδεται ὁ πλήρης τίτλος αὐτῶν εἰς τὰ χειρόγραφα καὶ σύντομος ἀπόδοσις τοῦ περιεχομένου καὶ τῶν εἴκοσι ἀνεκδότην ἔργων B1-B20.

III. Τὰ χειρόγραφα (The manuscripts), ὅπου α) σημειοῦται ποῖα ἔργα τοῦ Συμεὼν περιέχονται εἰς τὸν κωδ. Z (ἀμφότεραι αἱ σειραὶ D καὶ B, πλὴν τοῦ B1) καὶ ποῖα εἰς ἄλλους κώδικας, χωρὶς νὰ ἡμπορῇ νὰ γίνῃ στέμμα διὰ τὴν σειρὰν B καὶ χωρὶς νὰ ἔχη γίνῃ στέμμα διὰ τὴν σειρὰν D, ἢ ὅποια περιέχεται εἰς πολλὰ χειρόγραφα, καὶ ποῖα ἐκ τῆς σειρᾶς B ἐπελέγησαν διὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ σ. (B5, B6, B7, B8, B10, B11, B15, B17), β) περιγράφεται λεπτομερῶς ὁ πολύτιμος κῶδιξ Z τῆς Ζαγορᾶς, ἐκτίθεται ἡ ἱστορία του καὶ ἡ κατὰ καιροὺς ἐμφάνισίς του εἰς Καταλόγους, ἐπιχειρεῖται νὰ ἐξηγηθῇ ἡ ἀπουσία τοῦ B1, ὑπάρχοντος εἰς κωδ. 190 τοῦ Διονυσίου, ἐκ τοῦ κωδ. Z, καθορίζεται ἡ χρονολογία του (μετὰ Ἀπρ. 1427-πρὸ Σεπτ. 1429), ἐξετάζονται αἱ ὑπάρχουσαι διὰ χειρὸς τοῦ Ἀρχιεπισκόπου γενόμεναι διορθώσεις εἰς τὸν κώδικα, τὰ ὑπάρχοντα ὑδάτινα σχήματα (Wasserzeichen) τοῦ ἰταλικοῦ χάρτου του καὶ γίνεται εἰς πίνακα (σ. 32-34) ἡ collatio τῶν φύλλων τοῦ κώδικος κατὰ quaterniones, γ) σημειοῦνται οἱ κώδικες, πλὴν τοῦ Z, οἱ περιέχοντες τὰ ἀνέκδοτα ἔργα τοῦ Συμεὼν τῆς σειρᾶς B (κώδικες ABΓΔΣΚΛ), γίνεται ἡ collatio τῆς σειρᾶς B πρὸς τοὺς κώδικας τούτους (ποῖοι περιέχουν τὸ B1, ποῖοι τὸ B2 κ.ο.κ.) καὶ καθορίζεται ἡ σειρὰ ἐξετάσεως τῶν ἐπιλεγέντων διὰ τὴν ἐκδοσιν ἀνεκδότην ἔργων εἰς B8, B5, B17, B15, B10, B11, B6, B7.

Ἔπονται τῶρα τὰ ἑλληνικὰ κείμενα τῶν ἐκδιδομένων τούτων ἔργων τοῦ Συμεὼν (σ. 39-97), ἄνευ μεταφράσεως αὐτῶν εἰς εὐρωπαϊκὴν γλῶσσαν, τῶν ὁποίων θὰ δώσωμεν ἐταῦθα μόνον τὰς ἐπικεφαλίδας:

B8: Λόγος εἰς τὸν ἐν ἀγίοις μέγιστον ἀθλητὴν καὶ μυροβλήτην Δημήτριον ἐν ἱστορίας τύπῳ τὰ νεωστὶ αὐτοῦ γεγονότα διηγουόμενος θαύματα.

B5: Ὁμιλία τε καὶ ἀπολογία ἐν τῷ μέλλειν ἀπέρχεσθαι πρὸς Κωνσταντινούπολιν αὐτόν, ὅτε καὶ ἄχρι τοῦ Ἁγίου Ὅρους ἀπελθόν, τῆς τῶν ἀθέων Ἀγαρηνῶν ἐπιδρομῆς γενομένης, ἐπανῆλθε πάλιν, ἀποστείλαντος γράμματος τοῦ πανευχεστᾶτου δεσπότη, τοῦτο ποιῆσαι καὶ τῶν ἐν τῷ Ἁγίῳ Ὅρει θείων ἀνδρῶν συμβουλευσαμένων διὰ τὴν ἐν Χριστῷ ὀφειλῆν.

B17: Τῷ δεσπότη.

B15: Διδασκαλία πρὸς τὸν εὐσεβῆ δεσπότην κυρὸν Ἀνδρόνικον τὸν Παλαιολόγον γενόμενον μοναχὸν παραμυθητικὴ τε ἅμα καὶ παραινετικὴ.

B10: Συμβουλία καὶ εὐχὴ τοῖς ἱσταμένοις πιστῶς ὑπὲρ τῆς πατρίδος καὶ τοῖς ἐναντίως ἔχουσιν ἐπιτίμησις.

B11: Συμβουλία ὁμοίως περὶ τοῦ ἱστασθαι ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς πατρίδος καὶ κατὰ τῶν φρονούντων τὰ ὑπὲρ τῶν ἀσεβῶν ἐπιτίμησις.

B6: (Ἐπιστολὴ πρὸς ἱερομόναχόν τινα καὶ πνευματικόν).

B7: (Ἐπιστολὴ πρὸς τὸν καθηγούμενον τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἱερᾶς μονῆς τοῦ Παντοκράτορος Μακάριον τὸν Μακρῆν).

Μετά την έκδοτικήν ἔρχεται τώρα ἡ ἱστορικὴ ἔρευνα τοῦ σ., δηλαδή ὁ Σχολιασμός του (commentary, σ. 101-266) τῶν ἐκδιδομένων ἔργων τοῦ Συμεών, ἐνὸς ἐκάστου χωριστά κατὰ τὴν ὡς ἄνω σειρᾶν, ὅπου αἱ ἐπικεφαλίδες τῶν ἐκάστοτε ὑποδιαίρέσεων δίδουν εἰκόνα τοῦ περιεχομένου των, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐξυπηρετεῖ τὸν σκοπὸν τῆς παρουσίας αὐτῶν καὶ διὰ τοῦτο θὰ περιορισθῶμεν εἰς αὐτάς, ἀφοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὰς λεπτομερείας τῶν συζητουμένων, χωρὶς νὰ ἐπαναλάβωμεν τὴν δλην ἐργασίαν. Οὕτω:

B8 (Λόγος): Εἰς τέσσαρα ὑποδιαιρούμενα μέρη, ἦτοι:

I. Προεισαγωγικαὶ παρατηρήσεις (Preliminary remarks, σ. 101-112), ὅπου α) καθορίζεται ἡ φύσις τοῦ Λόγου τοῦτου καὶ ὁ σκοπὸς τῆς παρουσίας μελέτης με ἀναγραφὴν τῶν βοηθημάτων καὶ τῶν πηγῶν, β) ἐκτίθεται ἡ λατρεία τοῦ Ἁγίου Δημητρίου ὑπὸ τοῦ Συμεών καὶ ἀναφέρονται οἱ φιλολογικοὶ πρόδρομοί του, γ) ἐξετάζεται τὸ ἱστορικὸν φόντο (background) τοῦ 14ου αἰῶνος, καὶ δ) κρίνεται ὁ Συμεών ὡς ἱστορικός, τὰ πνευματικά του δηλονότι καὶ πολιτικά του κίνητρα.

II. Ἡ ἀνασκόπησις τῶν γεγονότων ἀπὸ τοῦ 1387-1422 ὑπὸ τοῦ Συμεών (σ. 113-149), ὅπου α) ἡ Θεσσαλονίκη, τουρκικὴ ἀπὸ τοῦ 1387, ἀπελευθεροῦται τὸ 1402/3, β) γίνεται ἀναδρομὴ εἰς τὸ 1399, ὅταν ὁ Μανουήλ (Β') περιέρχεται τὴν Δύσιν ἀφήσας τὴν ἐξουσίαν εἰς τὸν Ἰωάννην (Ε'), γ) ἐκτίθεται ἡ βασιλεία τοῦ Σουλεϊμάν (1402-1411) καὶ τοῦ Μούσα (1411-1413), δ) ἐκτίθεται ἡ βασιλεία τοῦ Μαώμεθ Α' (1413-1421), καθ' ἣν ἔλαβε χώραν ἡ ὑπόθεσις τοῦ Μουσταφᾶ καὶ ἡ ἐπιδρομὴ κατὰ τῆς Ἀχρίδος, καὶ ε) ἡ ἀποτυχία τοῦ Μουσταφᾶ καὶ ἡ ἀνοδος εἰς τὸν θρόνον τοῦ Μουράτ Β' (1421-1422).

III. Ἡ αὐτόπτης ἀφήγησις τοῦ Συμεών τῶν γεγονότων τῆς Θεσσαλονίκης κατὰ τὰ ἔτη 1422-1427 (σ. 150-188), διαιρουμένη εἰς δύο τμήματα: Α. Ἡ κρίσις τοῦ 1422-1423, ὅπου α) ὁ Συμεών δὲν εὖνοιε τὴν παράδοσιν (τῆς Θεσσαλονίκης) εἰς τοὺς Βενετούς, β) ἀποτυγχάνει ἡ ἐπίσκεψίς του εἰς Ἁγιον Ὅρος καὶ ἐπιστρέφει, γ) εὐρίσκειται ἀπὸ τῆς ἐπιστροφῆς του ὑπὸ πραγματικῶν περιορισμῶν, δ) γίνεται λαϊκὴ ἀναταραχὴ εἰς Θεσσαλονικὴν πρὸς παράδοσιν εἰς τοὺς Τούρκους, ε) ὁ Δεσπότης (Ἀνδρόνικος Παλαιολόγος) ἀπομονοῦται ἐντὸς ἐπιδεινυμένης καταστάσεως, στ) βυζαντινὸς στρατηγὸς ἐξωθεῖ τὴν ἀπόφασιν τοῦ Ἀνδρόνικου νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν πόλιν, ζ) ὁ Ἀνδρόνικος δὲν ἐπώλησε τὴν πόλιν εἰς τοὺς Βενετούς, η) ὁ Συμεών γράφει πρὸς τὸν Δεσπότην (Ἀνδρόνικον) γενόμενον μοναχόν, καὶ θ) ὁ Συμεών ἀγωνίζεται νὰ διατηρήσῃ τὸ ἀλώβητον τῆς Ἐκκλησίας. Β. Ἡ Θεσσαλονικὴ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν Βενετῶν, ὅπου α) παρὰ τὴν ἀνάληψιν (τῆς πόλεως ὑπὸ τῶν Βενετῶν) ἡ πολιορκία καὶ ἡ πείνα ἐξακολουθοῦν, β) λαμβάνει χώραν ἡ ἀποτυχοῦσα μαζικὴ ἐπίθεσις τῶν Τούρκων τὴν 6ην Μαρτίου 1425 ἢ μᾶλλον 1426, γ) ὁ Συμεών προβαίνει εἰς ἠθικὴν διδαχὴν (κατὰ τῶν ἡτοπαθῶν), δ) ὁ Συμεών ἀφηγεῖται τὸν κατὰ θαυματουργὸν τρόπον ἀνεφοδιασμόν τῆς πόλεως εἰς τρόφιμα (ἐξοκεῖλαν Κρητικὸν πλοῖον με σιτηρά), ε) ὠρισμένοι Τούρκοι ἀρχηγοὶ τιμωροῦνται ὑπὸ τοῦ Ἁγίου (Δημητρίου), στ) ὁ Συμεών ἀφηγεῖται ἄλλας μορφὰς θαυματουργῆς ἐπεμβάσεως (τοῦ Ἁγίου Δημητρίου), καὶ ζ) τελευταῖος ἐξορκισμὸς τοῦ Συμεών (πρὸς τοὺς Θεσσαλονικεῖς νὰ μὴν ἐγκαταλείψουν τὴν Ὀρθοδοξίαν των).

IV. Ἐπίλογος (σ. 189-191), ὅπου α) καθορίζεται ἡ χρονολογία τῆς συντάξεως τοῦ Λόγου (μεταξὺ Ἀπρ. 1427 καὶ Ἀπρ. 1429) καὶ β) τονίζεται ἡ προσωπογραφικὴ (διὰ τὸν Συμεών) ἀξία τοῦ Λόγου.

Καὶ μόνον ἡ ἀνάγνωσις τῶν ἀνωτέρω ἐπικεφαλίδων τῶν ὑποδιαίρέσεων τῆς ὕλης τοῦ ἔργου τοῦτου τοῦ Συμεών (B8: Λόγος), ἀγνώστου μέχρι τοῦδε, δεικνύει πόσον πλούσιον

ιστορικών υλικόν περιέχει τούτο, ὅπως καὶ πόσον καλύτερον ἢμπορεῖ νὰ κριθῆ κατόπιν τούτου ἢ προσωπικότης τοῦ Συμεῶν ὡς ἱστορικοῦ καὶ ὡς πνευματικοῦ ἡγέτου τῆς ἐποχῆς του. Ὡς ἱστορικὸς θεωρούμενος ὁ Συμεῶν δὲν προτίθεται νὰ γράψῃ ἀντικειμενικὴν ἱστορίαν, ἀλλὰ διηγουμένους τὰς θαυματουργοὺς ἐπεμβάσεις τοῦ Ἁγίου Δημητρίου κατὰ τὴν ἐποχὴν του ἀγωνίζεται νὰ ὑποστηρίξῃ τὰς ἀπόψεις του καὶ νὰ ἐξασφαλίσῃ ὑποστήριξιν διὰ τὴν πολιτικὴν του, ἀπόψεις θεοκρατικῆς ἐρμηνείας τῶν γεγονότων καὶ πολιτικὴν ἀντιστάσεως κατὰ Τούρκων καὶ κατὰ Βενετῶν. Ἐκτὸς τούτου κατὰ τὴν ἀναδρομὴν, τὴν ὁποίαν κάμνει ἀπὸ τοῦ 1387, ἀπὸ τῆς πρώτης δηλαδὴ καταλήψεως τῆς Θεσσαλονίκης ὑπὸ τῶν Τούρκων, μέχρι τῶν ἡμερῶν του, δὲν εἶναι αὐτόπτης μάρτυς καὶ παρὰ τὰς σποραδικὰς νέας μικροειδήσεις του ἔχομεν ἐκ τῶν προκατόχων του καλύτερα πληροφορία. Παρὰ ταῦτα ἔχομεν ἐξ αὐτοῦ ὡς αὐτόπτος μάρτυρος ἐκ τῆς περιόδου τῆς ἀρχιερατίας του καὶ ἰδίως διὰ τὰ ἔτη 1422-1429, ἐκτὸς τῆς ἐπιβεβαιώσεως πολλῶν γνωστῶν ἱστορικῶν στοιχείων, καὶ πολλὰ νέα ἱστορικὰ στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα ἐπισημαίνει ὁ ἐκδότης του εἰς τὰ ἀνωτέρω ἀναφερθέντα Σχόλιά του. Ὡς πνευματικὸς ἡγέτης θεωρούμενος ὁ Συμεῶν ἐμφανίζεται ὡς φανατικῆς εὐσεβείας ἱεράρχης, ὁ ὁποῖος ἠγωνίσθη σκληρῶς καὶ ἀνεπιτυχῶς ἐναντίον ὀλοκλήρου τοῦ ἡττοπαθοῦς ποιμνίου του, τουρκοφίλων, βενετοφίλων καὶ λιποτακτούντων, διὰ νὰ παραμείνῃ τούτο μαρτυρικῶς πιστὸν εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ εἰς τὸν Βασιλέα Ρωμαίων, καὶ δὲν εἶναι ὁ ἀνεκαθεν λαοφιλὴς ἡγέτης, τοῦ ὁποίου τὸν θάνατον θρηνεῖ ὡς ὁμοίαν τῆς ἀλώσεως τῆς πόλεως συμφορὰν ὁ Καμενιάτης.

Μετὰ τὸν Λόγον ἔρχεται ὁ Σχολιασμὸς τῶν ἄλλων ἀνεκδότων ἔργων. Οὕτω: B5 (Ἀπολογία): Ὑποδιαιρουμένη εἰς ἕξι μέρη, ἤτοι:

α) Ὑπὸ ποίας περιστάσεις ἐκοινοποιήθη ἡ Ἀπολογία (ὡς ἐγκύκλιος κυκλοφορήσα μετὰ γεγονὸς τετελεσμένον καὶ ζητοῦσα τὴν ἔγκρισίν του).

β) Ἡ ἀρχαία ἐπισκοπικὴ ἔδρα τῆς Θεσσαλονίκης (ἢ ὁποία δὲν πρέπει νὰ περιέλθῃ εἰς χεῖρας τῶν Τούρκων) καὶ οἱ ἰσχυροὶ ἐπουράνιοι προστάται τῆς (Γαβριήλ, Ἰσίδωρος Γλαβᾶς, Γρηγόριος Παλαμᾶς καὶ Δωρόθεος Βλατῆς, τῶν ὁποίων αἱ προσευχαὶ θὰ τὴν προστατεύουσιν).

γ) Δραστηριότητες τοῦ Συμεῶν (συμβουλαὶ πρὸς Ἀνδρόνικον, χειροτονία μόνον τῶν ἀξίων καὶ ἀκεραιότης του ὡς δικαστοῦ) καὶ κατατρεγμοὶ του ὡς παρὰ τὴν θέλησίν του μὲν, ἀλλὰ αὐστηροῦ εἰς τὸ καθῆκον του ἐκκλησιαστικοῦ ἄρχοντος.

δ) Ὁ σκοπὸς τῆς (ἐπικινδύνου) φυγῆς του παρὰ τὴν κακὴν ὑγίειαν του πρὸς Κωνσταντινούπολιν (νὰ ζητήσῃ βοήθειαν παρὰ τοῦ Μανουὴλ Β' διὰ νὰ σώσῃ ἢ Θεσσαλονικὴ τὴν ἐλευθερίαν τῆς καὶ τὴν ὀρθοδοξίαν τῆς).

ε) Ὑποστήριξις τοῦ σκοποῦ του τούτου ὑπὸ τοῦ Δεσπότη καὶ ἐκκλησίας τοῦ Συμεῶν διὰ παροχὴν ὑποστηρίξεώς του (καὶ ὑπὸ τῶν παραληπτῶν τῆς Ἀπολογίας του ἐπίσης).

στ) Ἀφιλοκέρδεια τοῦ Συμεῶν (ὁ ὁποῖος οὐδὲν ἔσχεν, οὐδενὸς οὐδὲν ἐζήτησε καὶ οὐδὲν μεθ' ἑαυτοῦ παραλαμβάνει — ὡς νὰ ἐπρόκειτο νὰ μὴ ἐπιστρέψῃ ποτὲ) καὶ παραινέσεις του εἰς διάφορα χριστιανικὰ καθήκοντα (πρὸς διαφόρους κατηγορίας ἀνθρώπων).

B17 καὶ B15: (Δύο Ἐπιστολαὶ πρὸς τὸν δεσπότην Ἀνδρόνικον):

α) Βραχεῖα σημείωσις αἰτουμένη συνεργασίαν εἰς ἐκκλησιαστικὰς ὑποθέσεις γενικῶς (πιθανῶς ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἐνηλικιώσεως τοῦ Ἀνδρονίκου καὶ τῆς ἀπαλλαγῆς του ἐκ τῆς κηδεμονίας τοῦ Λεοντάρη ἀπόψεις τοῦ Συμεῶν περὶ τῆς ὀρθῆς σχέσεως Ἐκκλησίας καὶ Κράτους).

β) Μακρὰ κατήχησις πρὸς τὸν Ἀνδρόνικον γενόμενον μοναχὸν (ἐκ τῆς μελέτης τῆς ὁποίας τέσσαρα γεγονότα προκύπτουν ὡς βέβαια: 1. Ὁ Ἀνδρόνικος δὲν ἐπώλησε τὴν Θεσσαλονικὴν εἰς τοὺς Βενετούς. 2. Ὁ Ἀνδρόνικος ἐγκατέλειπε τὴν Θεσσαλονικὴν εὐθὺς μετὰ τὴν παράδοσίν τῆς εἰς τοὺς Βενετούς κατὰ τὰ μέσα Σεπτεμβρίου 1423. 3. Ἐγένετο κάπου μοναχὸς λίαν συντόμως μετὰ τούτο. 4. Ἀπέθανε καὶ ἐτάφη ὡς μοναχὸς Ἀκάκιος τὴν

4ην Μαρτίου 1429 εις τὴν Μονὴν τοῦ Παντοκράτορος τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀφοῦ εἶχε μονάσει εἰς αὐτὴν ἐπὶ τινα χρόνον).

B10 καὶ B11: (Δύο Προκήρυξεις ἐξορκίζουσαι τοὺς πιστοὺς νὰ ἀντισταθοῦν):

α) B10: (Συμβουλία κ.τ.λ.): Προκήρυξις πρὸς τὸ ποιμνιὸν τοῦ καὶ τοὺς ἀπανταχοῦ πιστοὺς νὰ ἀντισταθοῦν μέχρι θανάτου εἰς τοὺς Τούρκους, καταλήγουσα εἰς ἀναθεματισμὸν τῶν ὑποτασσομένων. (Ἦ γενίκευσις τῆς προσλαλιάς δημιουργεῖ προβλήματα διὰ τὰς ἤδη ὑποταχθείσας ἐπισκοπὰς του).

β) B11: (Συμβουλία κ.τ.λ.): Προκήρυξις πρὸς τοὺς κατοίκους τῆς Θεσσαλονίκης νὰ προτιμήσουν τὸ μαρτύριον αὐτῶν τῶν ἰδίων παρὰ τὴν καταστροφὴν τῆς σπουδαιοτέρας μετὰ τὴν Κωνσταντινούπολιν πολέως τῶν, καταλήγουσα καὶ αὐτὴ εἰς ἀναθεματισμὸν τῶν ὑποτασσομένων. (Περιέχει ἀναφορὰν εἰς ἀγνώστους ἄλλοθεν αἰθαιρέτους προτάσεις ὑποταγῆς τῶν Θεσσαλονικέων πρὸς τὸν Μουράτ Β' τὸ 1422-1423, αἱ ὁποῖαι κατέστρεψαν τὰς διπλωματικὰς προσπάθειάς τῆς Κωνσταντινουπόλεως δι' εἰρήνην καὶ κατέστησαν ἀναπόφευκτον τὴν παράδοσιν τῆς Θεσσαλονίκης εἰς τοὺς Βενετούς).

B6 καὶ B7: (Δύο Ἐπιστολαὶ πρὸς φίλους μοναχοὺς εἰς Κωνσταντινούπολιν):

Δὲν σημειοῦνται οἱ παραλήπται τῶν Ἐπιστολῶν, μαντευόμενοι ἐν τούτοις ἐκ τοῦ περιεχομένου τῶν, ἀλλ' αἱ Ἐπιστολαὶ ἔχουν προσωπογραφικὴν ἀξίαν καὶ ἀφοροῦν καὶ εἰς τὰς σχέσεις πρὸς τοὺς Λατίνους. Λαμβανόμεναι ὡς ἐνιαῖον ἱστορικὸν κείμενον προβάλλουν πρὸς ἔρευναν τὰ ἐξῆς θέματα:

α) Ταυτότης τῶν παραληπτῶν καὶ σχέσις τοῦ Συμεῶν πρὸς αὐτούς:

B6: Ἀπευθύνεται πρὸς μέλος τῆς ἄλλοτε μοναχικῆς κοινότητος τοῦ Συμεῶν.

Ἐκ τῶν λεγομένων φαίνεται ὅτι ἡ ἄλλοτε μοναχικὴ τοῦ κοινότητος εὐρίσκεται εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὅτι αὐτὸς ἀπαντᾷ εἰς ἀδελφὸν μοναχὸν καὶ ὄχι πρὸς τὸν ἡγούμενον τῆς κοινότητος, ἀπευθυνόμενος διὰ τοῦ παραλήπτου πρὸς ὅλους τοὺς ἀδελφούς αὐτῆς, καὶ ὅτι ἡ περιγραφή τῆς καταστάσεώς του τοποθετεῖ τὴν συγγραφὴν τῆς Ἐπιστολῆς εἰς τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1423. Κατὰ τὴν γνώμην τοῦ ἐκδότου τῆς ὑπάρχουσης ἐνδείξεις ὅτι ἡ μοναχικὴ κοινότης τοῦ Συμεῶν εἶναι ἡ Μονὴ τῶν Ξανθοπούλων τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἡγούμενος τῆς ὁποίας ἦτο ὁ Ἱγνάτιος Ξανθόπουλος, καὶ ὅτι ὁ ἀλληλογράφος τοῦ Συμεῶν εἶναι ὁ ἐξομολογητὴς τοῦ Μανουὴλ Β' Μακάριος ὁ ἐξ Ἰουδαίων.

B7: Ἀπευθύνεται πρὸς τὸν Μακάριον Μακρῆν, ἡγούμενον τῆς Μονῆς τοῦ Παντοκράτορος εἰς Κωνσταντινούπολιν.

Ἦ χωρὶς ὄνομα παραλήπτου, ἀπλῶς πρὸς τὸν καθηγούμενον τῆς Μονῆς τοῦ Παντοκράτορος ἀπευθυνομένη, Ἐπιστολὴ προδίδει τοῦτον ὡς τὸν Μακάριον Μακρῆν, ὅπερ ἐπιβεβαιοῦται καὶ ἐκ τῆς πληροφορίας τῆς Ἐπιστολῆς B6, ὅτι ὁ Συμεῶν ἔλαβεν ἐπιστολὴν αὐτοῦ καὶ ἐτοιμάζει ἀπάντησιν.

β) Τὸ ἐπεισόδιον τοῦ Καλλίστου:

Ἦ παῦσις τοῦ Θεσσαλονικέως ἱερομονάχου Καλλίστου, κοινὸν θέμα τῶν δύο Ἐπιστολῶν, δι' ἄγνωστον εἰς ἡμᾶς ἐκκλησιαστικὴν παρατυπίαν, τὴν ὁποῖαν διέπραξεν οὗτος κατὰ παραχώρησιν εἰς τοὺς Βενετούς, τὸ ἐκδηλωθὲν ἐνδιαφέρον δι' αὐτὸν ἀκόμη καὶ ἀπὸ ἐπιστολογράφου τοῦ Συμεῶν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἡ ἄρνησις τοῦ Συμεῶν ὅτι πρόβη εἰς τὴν παῦσιν, πλὴν μιᾶς ἐπιπλήξεως, ἀφήνουν βεβαίως πολλὰ ἐρωτηματικὰ διὰ πρόσωπα καὶ πράγματα, ἀλλὰ δεικνύουν τὴν εὐθιξίαν τοῦ Συμεῶν κατὰ τὴν περιφρούρησιν τῆς Ἐκκλησίας του ἀπὸ ἐπεμβάσεις τῶν Λατίνων καὶ ἀπὸ ἀπαιτήσεις παραχωρήσεων τῶν καταλαβόντων τὴν Θεσσαλονικὴν Βενετῶν.

γ) Ὁ Συμεῶν καὶ ἡ σχεδιαζομένη Σύνοδος τῆς Ἐνώσεως (τῶν Ἐκκλησιῶν).

Εἰς τὴν Ἐπιστολὴν του πρὸς τὸν Μακάριον Μακρῆν τῶν ἀρχῶν τοῦ 1423 ὁ Συμεῶν ἐμφανίζεται εἰς ἐπιστολάς του πρὸς πρόσωπα τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὡς λαβὼν θέσιν προφητικῶς κατὰ τῆς φημολογουμένης Οἰκουμενικῆς Συνόδου, τῆς λαβούσης ἐν τέλει

χώραν εἰς τὴν Φερράραν/Φλωρεντίαν τὸ 1438/39, ἡ ὁποία πράγματι ἀντὶ νὰ ἐνώσῃ ἐχώρισε περισσότερον τὰς Δύο Ἐκκλησίας καὶ τῆς ὁποίας ὁ ἐκδότης τῶν ἔργων τοῦ Συμεῶν ἐνταῦθα ἐξιστορεῖ τόσον τὴν προϊστορίαν, ὅσον καὶ τὴν κατάστασιν τῶν πραγμάτων κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς Ἐπιστολῆς τοῦ Συμεῶν.

Εἰς τὰς ἀπαντήσεις τοῦ φίλου ὑπερασπιστοῦ του Μακαρίου Μακρῆ πρὸς τὰς κατηγορίας τῶν φιλενωτικῶν κατὰ τῆς θέσεως ταύτης τοῦ Συμεῶν προσθέτει ὁ ἴδιος ἰδικὴν του ἀπολογίαν ὑπερμαχῶν τῆς εἰρήνης τῆς Ἐκκλησίας. Οὕτως ὁ Συμεῶν ἐπροφήτευσεν τὰ καταστροφικὰ ἀποτελέσματα τῆς Συνόδου Φερράρας/Φλωρεντίας 15 περίπου ἔτη προηγουμένως καὶ μόνον ὁ θάνατός του τὸ 1429 ἀπήλλαξε τοὺς φιλενωτικούς τῶν ἐνοχλήσεων τοῦ τετάρτου τὴν σειρὰν ἀρχιεπισκόπου τῆς Ἀνατολῆς.

Ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν φίλον του Μακάριον Μακρῆν, ὁ ὁποῖος ἄνκαι ἀντιλατινὸς μετὰ πολλῶν γνώσεων τοῦ λατινικοῦ κόσμου μετέβη τὸ 1430 εἰς ἀποστολὴν τοῦ Ἰωάννου Η΄ πρὸς τὸν πάπαν Μαρτίνον Δ΄ διὰ τὸν καθορισμὸν τῆς πόλεως, ὅπου θὰ συνεκαλεῖτο ἡ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, καὶ οὕτω συνήργησεν εἰς τὴν μετὰ ὀκταετίαν πραγματοποιήσιν της, τὴν ὁποίαν δὲν εἶδεν ἀποθανὼν τὸ 1431, ὁ ἄνευ γνώσεων τοῦ λατινικοῦ κόσμου προαποθανὼν τὸ 1429 τοῦ Μακαρίου ἰσχυρὸς ἐν τῇ ὀρθοδοξίᾳ τοῦ Συμεῶν ἀπεδείχθη προφητικώτερος ἐκείνου εἰς τὴν ἀντίθεσιν του πρὸς τὴν σύγκλησιν τῆς μοιραίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου τῆς Φερράρας/Φλωρεντίας δικαίως τὴν θέσιν, ὅτι ἡ Ὄρθοδοξία ἔχει τὰς ρίζας της εἰς τὸν λαὸν καὶ ὄχι εἰς τὰς κεφαλὰς τῶν θεολόγων.

Εἰς τὰ Γενικὰ Συμπεράσματα (General conclusions, σ. 229-249), μετὰ τὸν Σχολιασμὸν τῶν ἄλλων (πλὴν τοῦ Λόγου) ἀνεκδότων ἔργων τοῦ Συμεῶν, ἐξετάζονται:

I. Ἡ προσωπικὴ ἱστορία τοῦ Συμεῶν. Πῶς καὶ πόσον ὀλίγον δηλαδὴ ἦτο γνωστὸς ὁ Συμεῶν εἰς τὴν παλαιότεραν τῶν δημοσιευμάτων τοῦ I. M. Φουντούλη Βιβλιογραφίαν, τί νέον προσέφερον τὰ δημοσιεύματα ταῦτα, καὶ πῶς ἐμφανίζεται τώρα ὁ Συμεῶν εἰς τὰ δημοσιεύματα ἀνέκδοτά του ἔργα συμφώνως πρὸς τὰς ἰδίας αὐτοῦ μαρτυρίας, ὡς καὶ πόσον ἀκριβῶς εἶναι δυνατόν νὰ καθορισθῇ ἡ ἡμερομηνία τοῦ θανάτου του (περίπου μέσα Σεπτεμβρίου 1429 μόνον).

II. Διατί ὁ Συμεῶν δὲν ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ὡς Ἅγιος. Πρῶτον, διότι, ἀφοῦ δὲν ἐγένετο τοῦτο, ὡς ἦτο δυνατόν, ἀμέσως μετὰ τὸν θάνατόν του τὸ 1429, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γίνῃ κατὰ τὴν ἐπακολουθήσασαν καταγίδα τῆς ἀλώσεως τῆς Θεσσαλονίκης τὸ 1430 μετὰ τὸν πληθυσμὸν τῆς πόλεως διασκορπισθέντα. Ἀργότερον, μίαν ἀπαραίτητον πρὸς τοῦτο Συνοδικὴν ἀπόφασιν ἠμπόδισεν ὁ δεύτερος λόγος, ὅτι δηλαδὴ ὁ Συμεῶν εἶχεν ἐπικριτὰς τόσον ἐντὸς τῆς Θεσσαλονίκης, τοὺς καταπολεμωμένους ὑπ' αὐτοῦ φιλοτούρκους καὶ φιλοβενετούς, ὅσον καὶ ἐντὸς τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τοὺς καταπολεμωμένους ὑπ' αὐτοῦ φιλενωτικούς.

III. Ἡ ἰδεολογικὴ τοποθέτησις τοῦ Συμεῶν μετὰ τὴν ἐπιπέδωσιν τῶν συγχρόνων ἱεραρχῶν. Μετὰ τοὺς ἄλλοτε φιλοπολέμους, τοὺς ὑποστηρίζαντας τὸν Μουσταφᾶ κατὰ τοῦ Μουράτ καὶ γενομένους μετὰ τὴν καταστροφικὴν ἀποτυχίαν τῶν φιλενωτικών, μετὰ τὴν ἐλπίδα στρατιωτικῆς βοήθειας τῆς Δύσεως, ἦτο ἀντίθετος ὁ Συμεῶν λόγῳ τῆς φανατικῆς ὀρθοδοξίας του. Μετὰ τοὺς φιλειρηνικούς, τοὺς προτιμῶντας ὀρθόδοξον ζῶην ὑπὸ τὴν ἀνεκτικότητα τοῦ ἰσλαμικοῦ νόμου, ἦτο ἀντίθετος ὁ Συμεῶν λόγῳ τοῦ φανατικοῦ ἐθνισμοῦ του. Οὕτως ὁ Συμεῶν ἐμφανίζεται ὡς ἀκραιφνὴς ἰδεολόγος ἐκτὸς τόπου καὶ χρόνου ἀνίκανος νὰ προσαρμοσθῇ πρὸς τὴν πραγματικότητα, δικαίωνεται ὁμοῦς ὑπὸ τῆς Ἱστορίας εἰς τὴν ἀντίθεσιν του πρὸς τὴν ἀπατηλὴν Ἐνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ εἰς τὴν δυσπιστίαν του πρὸς τοὺς Δυτικούς. Ἐξ ἄλλου, ἐκ τῶν προτεινόντων λύσεις εἰς τὰ δεῖνά τοῦ Βυζαντίου τῆς ἐποχῆς του, τοὺς οὐτοπιστὰς φιλοσόφους τοῦ τύπου τοῦ Πλήθω-

νος Γεμιστοῦ δὲν συνεπάθη. Τὴν λύσιν τῶν ἰμπεριαλιστῶν νὰ διατηρήσουν τὴν αὐτοκρατορικὴν παράδοσιν δι' ἀνειλικρινοῦς ὑποταγῆς εἰς τὴν Ρώμην ἀπέρριπτε. Τὴν λύσιν τῶν ὀδηγῶν τοῦ λαοῦ κληρικῶν νὰ προσαρμολογήσῃ ἐν Ὁρθοδοξίᾳ πρὸς τὸ τουρκικὸν καθεστῶς ἀναλαμβάνοντες τὴν εὐθύνην τῆς φροντίδος τοῦ λαοῦ δὲν ἐδέχετο, θεωρῶν ἀσυμβίβαστον τὴν Ὁρθοδοξίαν πρὸς τὴν τουρκικὴν κυριαρχίαν. Ὁ Συμεὼν ἐναπέθετε τὰς ἐλπίδας του εἰς τὴν προσευχὴν, τὴν μετάνοιαν καὶ τὴν θεϊαν Πρόνοιαν, τὰ ὁποῖα καὶ ἐκαλλιέργησεν εἰς τὰ συγγράμματά του. Ἐφυγεν ἐγκαίρως ἐκ τοῦ κόσμου τούτου καὶ δὲν εἶδεν οὔτε βεβαίως τὴν ἀποτυχίαν τῆς Ἐνώσεως εἰς τὴν Σύνοδον τῆς Φλωρεντίας, τὴν ὁποίαν προέβλεψεν, ἀλλ' οὔτε καὶ τὴν ἐπιβίωσιν τοῦ ὀρθοδόξου κόσμου ὑπὸ τὸν ἐθνάρχην του Γεννάδιον Σχολάριον ἐντὸς τῆς Ὁθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας, τὴν ὁποίαν ἐθεώρει ἀπαράδεκτον.

Εἰς ὄκτῳ τῶρα Παραρτήματα τοῦ Σχολιασμοῦ τῶν κειμένων (Appendices to the commentary, σ. 251-286) ὁ ἐκδότης συζητεῖ ὄκτῳ δευτερεύοντα ζητήματα, προκύπτοντα ἐκ τῶν ἐκδιδομένων ἔργων τοῦ Συμεὼν. Ταῦτα εἶναι:

I. Ἐκκλησία καταληφθεῖσαι ὑπὸ τῶν Τούρκων εἰς τὴν Θεσσαλονίκην ἀπὸ τοῦ 1387-1403 κατὰ τὴν πρώτην κατάληψιν ὑπ' αὐτῶν τῆς πόλεως. Αὗται κατὰ τὰ λεγόμενα τοῦ Συμεὼν εἶναι: α) Ὁνομαστί: 1) «ὁ ἐν τῇ ἀκροπόλει τοῦ Σωτήρος θεῖος ναὸς» καὶ 2) «ἡ θειοτάτη τοῦ ἱεροῦ Βαπτιστοῦ Μονή», β) γενικῶς: 1) «ὅσοι ἐκεῖσε (ἐν ἀκροπόλει) λοιποῖ» 2) «καὶ ἔτι ὅσα μοναὶ τῇ ἀκροπόλει ἐγγίζουσα» καὶ 3) «πλείστοι τῶν ἐν τῇ πόλει σεβασμίων οἰκῶν».

Ἐξετάζων ταῦτα ὁ ἐκδότης καταλήγει εἰς τὰ ἑξῆς συμπεράσματα: 1) Διὰ τὰ ἐντὸς τῆς Ἀκροπόλεως οὐδὲν γνωρίζομεν (α1 καὶ β1), 2) ἀπὸ τὰς ἐγγιζούσας εἰς τὴν Ἀκρόπολιν μονάς, Μονὴ Βλατάδων τοῦ Σωτήρος καὶ Μονὴ Λατόμου τοῦ Σωτήρος, ἡ μὲν πρώτη οὐδέποτε κατελήφθη ὑπὸ τῶν Τούρκων, διὰ δὲ τὴν δευτέραν (καταληφθεῖσαν τὸ 1430) δὲν μαρτυρεῖται ἀλλαχόθεν (Ἰγνάτιος τοῦ Σμολένσκ, Ἀναγνώστης) ὅτι κατελήφθη καὶ κατὰ τὴν πρώτην κατάληψιν τῆς πόλεως. (Ὁ Συμεὼν ἄλλωστε, προσθέτομεν ἡμεῖς, ὁμιλεῖ περὶ ναοῦ εἰς τὴν Ἀκρόπολιν καὶ ὄχι περὶ μονῆς, εὐρισκομένου ρητῶς ἐντὸς τῆς Ἀκροπόλεως καὶ ὄχι ἐγγίζοντος αὐτῆν, ὅπως ἡ Μ. Λατόμου καὶ ἡ Μ. Βλατάδων). 3) Διὰ τὴν Μονὴν τοῦ Προδρόμου (α2) ὁ ἐκδότης γνωρίζει ὅτι αὕτη ἔκειτο εἰς τὸ κέντρον τῆς πόλεως πλησίον τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου. (Δὲν ἠμποροῦσε νὰ γνωρίζῃ βεβαίως νεωτέραν προσπάθειαν ἐντοπίσεώς της: Βλ. Γ. Ι. Θεοχαρίδου, Μία ἐξαφανισθεῖσα μεγάλη μονὴ τῆς Θεσσαλονίκης. Ἡ Μονὴ τοῦ Προδρόμου, «Μακεδονικά» 18, 1978, 1-23). 4) Διὰ τοὺς «πλείστους ἐν τῇ πόλει σεβασμίους οἴκους» (β3) ὁ ἐκδότης φρονεῖ ὅτι ὁ Συμεὼν καὶ γενικεύει (βλ. μοναδικὴν περίπτωσιν Μ. Προδρόμου) καὶ ὑπερβάλλει («πλείστοι», ἀντὶ «πολλοί»). Μὴ ὑπαρχουσῶν ὁμως ἄλλων μαρτυριῶν ἢ πληροφορία αὐτῆ τοῦ Συμεὼν χάνει τὴν ἱστορικὴν τῆς ἀξίαν.

II. Ποῖοι εἶναι οἱ Τριβαλλοὶ εἰς τὸ κείμενον τοῦ Συμεὼν. Κατὰ τὸν ἐκδότην τὸ ἀρχαῖον ὄνομα Τριβαλλοὶ ἐχρησιμοποιεῖτο ὑπὸ τῶν Βυζαντινῶν διὰ νὰ δηλώσῃ τοὺς Σέρβους, πρόκειται ὁμως περὶ σλαβικῶν πληθυσμῶν βορειοδυτικῶς τῆς Θράκης, διακρινομένων τῶν Σέρβων («τοὺς τῶν Βουλγάρων καὶ Σέρβων καὶ Τριβαλλῶν», Λόγος, 45, 12-13). Μὴ ὑπάρχοντος πλέον Σερβικοῦ Κράτους μετὰ τὰς τουρκικὰς κατακτήσεις, ἡ ἐκστρατεία τῶν Τούρκων τοῦ 1417 «κατὰ τῶν Τριβαλλῶν» εἰς τὴν Ἀχρίδα δὲν κατευθύνεται κατὰ σερβικῶν δυνάμεων, ἀλλὰ κατὰ τῶν σλαβικῶν πληθυσμῶν τῆς περιοχῆς καὶ ὁ Συμεὼν κυριολεκτεῖ κατὰ τὴν ἀφήγησίν της γνωρίζων ὅτι ἄλλοι εἶναι οἱ Τριβαλλοὶ καὶ ἄλλοι εἶναι οἱ Σέρβοι.

III. Ποῖον ναὸν «ἀνεγερθέντα ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγίου Κλήμεντος» κατέλαβεν ὁ Μωάμεθ Α' εἰς τὴν Ἀχρίδα. Ὅταν ὁ Συμεὼν λέγει ὅτι εἰς τὴν Ἀχρίδα τὸ 1417 ὁ Μωάμεθ κατέλαβε «τὸν κάλλιστον τῶν ἐκεῖσε θείων ναῶν, ὃς τοῦ ἱεροῦ Κλήμεντος ἐπ' ὀνόματι ἦν ἀνεγερμένος καὶ εἰς ἁγίων ἀνδρῶν ἐτέλει καταμονήν» (Λόγος, 50, 36-37), ἐννοεῖ κατὰ τὸν ἐκδότην τὴν Μονὴν τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος, τὴν κτισθεῖσαν τὸ 916 ὑπὸ τοῦ Ἁγ. Κλήμεντος, εἰς τὴν ὁποίαν οὗτος καὶ ἐτάφη, τὴν γενομένην Ἰμαρὲτ καὶ ὀνομαζομένην «Σουλτὰν Μωάμεθ Τζαμί» μετὰ τὴν κατάληψιν τῆς Ἀχρίδος ὑπὸ τῶν Τούρκων τὸ 1395, καὶ ὄχι τὴν Μονὴν τῆς Περιβλέπτου, τὴν κτισθεῖσαν τὸ 1295 καὶ οὐδέποτε καταληφθεῖσαν ὑπὸ τῶν Τούρκων, ἀλλ' ὀνομαζομένην τοῦ Ἁγίου Κλήμεντος μετὰ τὴν κατάληψιν τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος ὑπὸ τοῦ Μωάμεθ Α' τὸ 1417, ὁ ὁποῖος δὲν κατέστρεψε τοὺς δύο ἐκεῖ ναοὺς (Ἁγίου Παντελεήμονος καὶ Ἁγίου Κλήμεντος) καὶ δὲν ἐκτίσε Τζαμί ἐπ' αὐτῶν περιορισθεὶς εἰς τὰ κτίσματά των. Τζαμί ἐκτίσθη ἐπ' αὐτῶν ὑπὸ τοῦ Σινάν διὰ τὸν Μωάμεθ Β' καὶ οὕτως ἐγεννήθη ἡ ὀνομασία «Σουλτὰν Μωάμεθ Τζαμί».

IV. Ἡ ἀφιερωτικὴ ἐπιγραφὴ εἰς τὴν Μονὴν Ἁγίου Παύλου τοῦ Ἁθω. Ἡ ἀναφέρουσα χρονολογία 1423 τῆς τοιχογραφήσεως καὶ χρονολογία 1425 τῆς καθιερώσεως ἐπὶ μητροπολίτου Θεσσαλονίκης δυσαναγνώστου ὀνόματος ἀφιερωτικὴ ἐπιγραφὴ τοῦ παρεκκλησίου τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τῆς Μονῆς Ἁγίου Παύλου τοῦ Ἁθω, ἡ παραπλανήσασα ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεώς της ὑπὸ τοῦ H. Brockhaus τὸ 1891 μέχρι τῶν τελευταίων χρόνων ἐπὶ τρία τέταρτα αἰῶνος τοὺς ἐρευνητάς, τοὺς ἀναγινώσκοντας δῆθεν τὸ ὄνομα τοῦ Συμεὼν εἰς τὸ δυσανάγνωστον ὄνομα τοῦ μητροπολίτου καὶ ἀναζητοῦντας μαρτυρίαν διὰ τὴν ἄγνωστον παλαιότερον χρονολόγησιν τῆς ἐνάρξεως τῆς ἀρχιερατείας τοῦ Συμεὼν, ἀπεδείχθη πλαστογράφησις τοῦ περιφήμου πλαστογράφου Κωνσταντίνου Σιμωνίδου (1820-1867) ἐπὶ ἐπιγραφῆς τοῦ 1555 (1552 κατὰ διόρθωσιν τοῦ Μ. Χατζηδάκη) ἐργαζομένου εἰς τὴν Μονὴν τὸ 1844/45 ἐν τῷ σχεδίῳ τοῦ ἡγουμένου αὐτῆς Σωφρονίου Καλλιγᾶ (1844-1862) διὰ τὴν ἐξάλειψιν τῶν ἰχνῶν τῆς σερβικῆς κυριαρχίας εἰς τὸ Ὅρος κατὰ τὸν 14ον καὶ 15ον αἰῶνα. Ὁ ἐκδότης ἀφηγεῖται βῆμα πρὸς βῆμα ὡς μωτιστορηματικὴν περιπέτειαν τὰς παραπλανήσεις τῶν διαφόρων ἐρευνητῶν μέχρι τῆς ἐποχῆς τῆς δημοσιεύσεως ὑπὸ τοῦ Σ. Κουγέα τοῦ Σημειωματαρίου ἐνὸς Ὑπαλλήλου τῆς μητροπόλεως Θεσσαλονίκης («Notizbuch eines Beamten», BZ 23, 1914-1919, 146-163), ὅπου ἐμφανίζεται ὁ Συμεὼν ἀρχιεπίσκοπος εἰς τὴν Θεσσαλονικὴν τὸν Νοέμβριον τοῦ 1420, πληροφορία παραμείνασα καὶ αὐτῇ, πλὴν μερικῶν ἀθροῦβων ἐξαίρέσεων, ἀπαρατήρητος.

V. Χρονολογία τῆς μεγάλης τουρκικῆς ἐπιθέσεως: 6 Μαυρίου 1425 ἢ 1426.

Ἐπειδὴ δύο βενετικαὶ πηγαί, τὸ Χρονικὸν τοῦ Μοροζίνη καὶ τὰ Πρακτικὰ τῆς Βενετικῆς Γερουσίας, καταγράφουν μεγάλην ἐπίθεσιν τῶν Τούρκων κατὰ τῆς Θεσσαλονίκης κατὰ τὸ ἔτος 1426, ἢ εἰδησις τῆς ὁποίας κατέφθασεν εἰς Βενετίαν κατὰ μὲν τὸ πρῶτον τὴν 14ην Μαΐου 1426, κατὰ δὲ τὰ δευτέρα τὴν 22αν Ἀπριλίου 1426, ἐνῶ ὁ Συμεὼν χρονολογεῖ τὴν ἐπίθεσιν εἰς τὸ τέταρτον ἔτος τῆς πολιορκίας κατὰ τὴν τρίτην ἰνδικτιῶνα (Λόγος, 60, 4-5), τουτέστιν τὸ 1425, καὶ τὴν ἀρχὴν αὐτῆς τὴν 6ην Μαρτίου, φαίνεται ὡς νὰ ὑπῆρξαν δύο μεγάλα ἐπιθέσεις τῶν Τούρκων κατὰ τῆς Θεσσαλονίκης, μία τὴν 6ην Μαρτίου τοῦ 1426, τῆς ὁποίας ἡ εἰδησις ἔφθασεν, ὡς ἦτο φυσικόν, ὀλίγον καθυστερημένη εἰς τὴν Βενετίαν (22 Ἀπριλίου ἢ 14 Μαΐου) κατὰ τὰς βενετικὰς πηγὰς, καὶ μία προηγουμένη τὴν 6ην Μαρτίου 1425, τῆς ὁποίας ἡ χρονολόγησις ἐξάγεται ἐκ τῶν λεγομένων ὑπὸ τοῦ Συμεὼν.

Τὸ ἐνδεχόμενον τοῦτο ἀποκλείει ὁ ἐκδότης διὰ λογικῶν συλλογισμῶν (ἐὰν ἡ πρώτη ἔλαβε χώραν, διατί δὲν τὴν ἀναφέρουν αἱ βενετικαὶ πηγαί—ἐὰν ἡ δευτέρα ἔλαβε χώραν, διατί δὲν τὴν ἀναφέρει ὁ Συμεὼν) καὶ καταλήγει εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι ὁ Συμεὼν, γρά-

φων Ίσως τὸ 1428 καὶ ὄχι τὸ 1427, ἔσφαλθεν ὡς πρὸς τὴν ἰνδικτιῶνα ὑπολογίσας «τρίτην» ἀντὶ «τετάρτης». Τὸ συμπέρασμά του τοῦτο ἐνισχύει ὁ ἐκδότης ἐκ τοῦ ρόλου τοῦ βενετικοῦ στόλου κατὰ τὴν πολιορκίαν, κατὰ τὸν ὅποιον «αἱ ἐν τῇ Κασσανδρεΐα τριήρεις» τοῦ Συμεῶν (Λόγος, 62,19) δὲν ἤμποροῦσαν νὰ ἔχουν ὀρμητήριον τὴν Κασσανδρειαν τὸν Μάρτιον τοῦ 1425, ἀφοῦ αὕτη κατελήφθη ὑπὸ τοῦ βενετικοῦ στόλου τὸν Ἰούνιον-Ἰούλιον τοῦ ἔτους αὐτοῦ καὶ ἐπομένως πολιορκία καὶ ἐμφάνισις τῶν βενετικῶν τριήρων λαμβάνουν χώραν τὸ 1426 καὶ ὄχι τὸ 1425. Ἐπίσης ἐνισχύεται τὸ συμπέρασμα τοῦ ἐκδότου ἐκ τοῦ «Σημειωματαρίου ἐνὸς Ὑπαλλήλου» τῆς μητροπόλεως Θεσσαλονίκης τοῦ Κουγέα, τὸ ὁποῖον, φθάνον μέχρι τῆς 8ης Ἀπριλίου 1425, δὲν ἀναφέρει τὴν μεγάλην τουρκικὴν ἐπιθεσιν κατὰ τῆς Θεσσαλονίκης τῆς 6ης Μαρτίου 1425.

VI. Μεταχειρίσεις κατὰ τὸν ἱερὸν νόμον τοῦ Ἰσλάμ τῶν ἀνθισταμένων εἰς τὴν κατάκτησιν πληθυσμῶν. Ὁ ἐκδότης ἀναπτύσσει πρῶτον τὴν διαφορετικὴν μεταχειρίσιν, τῆς ὁποίας ἐτύγχανον βάσει τοῦ ἰσλαμικοῦ νόμου (Σιάρικα), τοῦ διαμορφωθέντος ὑπὸ τῶν θεολόγων τοῦ Ἰσλάμ, συμφώνως πρὸς τὸ Κοράνιον καὶ τὴν ἱερὰν Παράδοσιν (Σούννα), οἱ λαοὶ τῆς Ἀγίας Γραφῆς (Ἰουδαῖοι καὶ Χριστιανοὶ) ἀφ' ἐνὸς καὶ οἱ λοιποὶ εἰδωλολάτραι ἀφ' ἑτέρου. Σημειώνει πόσον δεσμευτικὸς ἦτο ὁ νόμος αὐτὸς καὶ διὰ τοὺς τούρκους Σουλτάνους, ἀλλὰ καὶ μετὰ ποίας διαφορᾶς ἐφειρμόζετο οὗτος ὑπ' αὐτῶν διὰ πολιτικούς λόγους, ποῖον ρόλον διεδραμάτισεν οὗτος εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς Θεσσαλονίκης ἐπὶ Μουράτ Β' καὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐπὶ Μωάμεθ Β', δεδομένου ὅτι οἱ χριστιανικοὶ πληθυσμοὶ τῶν πόλεων αὐτῶν ἐν τῇ ἀδυναμίᾳ τῶν ἐπρωτίμων τὴν ἐπιεικῆ μεταχειρίσιν τῶν παραδιδόμενων ἀπὸ τὴν σκληρὰν ἐξόντωσιν τῶν ἀνθισταμένων κατὰ τὸν νόμον τοῦ Ἰσλάμ, ἀλλ' ἠμποδίσθησαν εἰς τοῦτο ὑπὸ τῆς ἐκαστοτε παρουσίας τῶν Ἰταλῶν, οἱ ὅποιοι συμπολεμήσαντες γενναίως κατ' ἀρχὰς ἐγκατέλειψαν μετὰ τὴν ἦτταν τοὺς συμπολεμιστάς των εἰς τὴν σκληρὰν μοῖραν τῶν ἀντισταθέντων καὶ αὐτοὶ διέφυγον διὰ τῶν πλοίων των. Εἰς τὴν Θεσσαλονικὴν μάλιστα οἱ κάτοικοι ἐπολέμησαν ἐκόντες ἄκοντες ὑπὸ τὴν φρούρησιν τῶν Βενετῶν, τὴν δὲ ἐπιθεσιν τῶν Τούρκων κατέστησεν ἀναπόφευκτον ἡ ἐμφάνισις βενετικοῦ πλοίου εἰς τὸν ὀρίζοντα. Εἰς τὰς ἀνωτέρω ἐξηγήσεις φαίνεται ὅτι ἠνάγκασε τὸν ἐκδότην ἡ φράσις τοῦ Συμεῶν: «εἰς προνομὴν κοινὴν ἢ πόλις αὕτη ἐκδοθῆναι ἠκούσθη παρὰ τοῦ πρώτου σατράπου τῶν δυσσεβῶν, μαρὶν ἐσχάτη κεκρατημένου ὡς μὴ βεβουλημένων τῶν ἐν Θεσσαλονικίᾳ ἔκοντι παραδοθῆναι αὐτοῖς» (Λόγος, 60, 16-18), ὅπου διαφαίνεται ἡ παραδεδομένη προειδοποίησις κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου τοῦ Ἰσλάμ.

VII. Τί συνέβη εἰς τὸν δεσπότην Ἀνδρόνικον μετὰ τὸ 1423. Ἄνκαι κατὰ τὸν ἐκδότην εἶναι σήμερον ἀναντίρρητον ὅτι ὁ Ἀνδρόνικος, μετὰ τὴν παράχωρησιν τῆς Θεσσαλονίκης εἰς τοὺς Βενετοὺς κατὰ τὰ μέσα Σεπτεμβρίου 1423, ἐγκατέλειψεν ἀμέσως τὴν πόλιν, ἐγένετο κάπου μοναχὸς οὐχὶ πολὺ μετὰ ταῦτα καὶ ἔζησεν ἐπὶ τινα χρόνον ὡς μοναχὸς Ἀκάκιος εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Παντοκράτορος τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅπου ἀπέθανε καὶ ἐτάφη τὴν 4ην Μαρτίου 1429, ὑπάρχουν ἄλλαι τέσσαρες ἐκδοχαὶ διὰ τὰ συμβάντα εἰς αὐτὸν μετὰ τὴν παραίτησίν του, ἦτοι: α) ὅτι ἐγένετο μοναχὸς εἰς τὴν Μονὴν Βατοπεδίου, β) ὅτι ἐξεκίνησε διὰ Βενετίαν, ἀλλ' ἀπέθανε καθ' ὁδόν, γ) ὅτι συνελήφθη ὑπὸ τῶν Βενετῶν διὰ συνωμοσίαν ὑπὲρ τῶν Τούρκων καὶ δ) ὅτι μετέβη εἰς τὴν Μαντινείαν τῆς Λακωνίας καὶ ἀπέθανεν ἐκεῖ. Τὴν προέλευσιν τῶν ἐκδοχῶν αὐτῶν καὶ τὰ πιθανὰ ἢ ἀπίθανα στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα περιέχουν, ἐρευνᾷ ὁ ἐκδότης κατὰ σειράν. Δὲν εἶναι δυνατὸν βεβαίως νὰ εἰσέλθωμεν ἐνταῦθα εἰς τὰς λεπτομερείας τῶν συζητήσεων τῆς ἐρεύνης του, ἠμποροῦμεν ὁμῶς νὰ σημειώσωμεν μερικὰ ἀπὸ τὰ συμπεράσματά του εἰς ἐκάστην περίπτωσιν. Οὕτω:

α) Εἰς τὴν πρώτην ἐκδοχὴν, ἡ μὲν παρουσία τοῦ Ἀνδρονίκου εἰς Ἅγιον Ὄρος κατὰ τὸ ἔτος 1422-1423 εἶναι ἱστορικῶς βεβαιωμένη, ἡ δὲ παράδοσις, ὅτι ἐκάρη μοναχὸς εἰς τὴν Μοῆν Βατοπεδίου, ἄνκαι ἀναγομένη εἰς τὸν 15ον αἰῶνα, δὲν ἔμπορεῖ νὰ ἀπορριφθῆ.

β) Ἡ δευτέρα ἐκδοχὴ, προερχομένη ἐκ τοῦ ἐλθόντος εἰς Ἰταλίαν μετὰ τὴν Ἄλωσιν τοῦ 1453 Θεοδώρου Σπανδοῦνη καὶ συνδεομένη πρὸς τὴν διαδεδομένην, ἀλλ' ἀβάσιμον μεταγενεστέραν παράδοσιν περὶ πωλήσεως τῆς Θεσσαλονίκης εἰς τοὺς Βενετοὺς ὑπὸ τοῦ Ἀνδρονίκου, πρέπει νὰ ἀπορριφθῆ. Τὸ πολὺ-πολὺ εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρχη εἰς αὐτὴν ἀνάμνησις, ὅτι ὁ Ἀνδρόνικος ἔφυγεν ἐκ Θεσσαλονίκης με βενετικὴν γαλέραν.

γ) Ἡ τρίτη ἐκδοχὴ, ὅτι ὁ Ἀνδρόνικος συνελήφθη ὑπὸ τῶν Βενετῶν διὰ συνωμοσίαν, προερχομένη ἐκ τοῦ Χρονικοῦ Μοροζίνη με ἡμερομηνίαν 18 Νοεμβρίου 1423 καὶ ἀναφερομένη εἰς γεγονότα τῶν ἀρχῶν τοῦ μηνὸς τούτου, δὲν ἔμπορεῖ νὰ ἀληθεύη, ἀφοῦ ὁ Ἀνδρόνικος, κατὰ ρητὴν μαρτυρίαν τοῦ Συμεῶν καὶ τοῦ Δούκα, ἐγκατέλειψε τὴν Θεσσαλονικὴν εὐθὺς μετὰ τὴν ἀνάληψιν αὐτῆς ὑπὸ τῶν Βενετῶν κατὰ τὰ μέσα Σεπτεμβρίου 1423 καὶ δὲν εὐρίσκετο εἰς Θεσσαλονικὴν πλέον κατὰ τὰς ἀρχὰς Νοεμβρίου. Ἡ φήμη φαίνεται ὅτι ἐγεννήθη κατόπιν τῶν ἱστορικῶς βεβαιωμένων προληπτικῶν συλλήψεων, μετὰ ἣ ἄνευ συνωμοσίας, ὑπὸ τῶν Βενετῶν ὀπαδῶν τῆς φιλοτουρκικῆς μερίδος περὶ τὸν «στρατηγὸν» τοῦ Ἀνδρονίκου καὶ περιέλαβε καὶ τὸν Ἀνδρόνικον, περὶ τῆς ἀπουσίας τοῦ ὁποῖου ἐκ τῆς πόλεως ὀλίγοι ἐγνώριζον. Δὲν εἶναι ὅμως βέβαιον, ἐὰν αἱ ὑποψίαι τῶν Βενετῶν ἐδημιούργησαν δυσκολίας καὶ εἰς τὸν Ἀνδρόνικον, εὐρισκόμενον ὅμως μακρὰν τῆς Θεσσαλονίκης.

δ) Ἡ τετάρτη ἐκδοχὴ, προερχομένη ἐκ τοῦ Χαλκοκονδύλη, θέλει τὸν Ἀνδρόνικον μεταβάνα ἐκ Θεσσαλονίκης εἰς Μαντινείαν τῆς Λακωνίας πρὸς τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ἐν Πελοποννήσῳ καὶ ἀποθανόντα ἐκ τῆς ἀσθενείας του ἐκεῖ. Ὁ Σφραντζῆς, ὑπηρετήσας εἰς Μυστράν 25 ἔτη πρὸ τῆς παρουσίας τοῦ Χαλκοκονδύλη ἐκεῖ, ἀγνοεῖ τὴν μετάβασιν τοῦ Ἀνδρονίκου εἰς Μαντινείαν. Ὁ Ψευδο-Σφραντζῆς φέρει τὸν Ἀνδρόνικον, ὅπως ὁ Χαλκοκονδύλης, κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν Μαντινείαν, ἀλλὰ κατόπιν ὡς μοναχὸν εἰς τὴν Μοῆν Παντοκράτορος τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ὁ ἐκδότης πιστεύων εἰς τὴν εὐσυνειδησίαν τοῦ Χαλκοκονδύλη δέχεται τὴν μετάβασιν τοῦ Ἀνδρονίκου εἰς τὴν Μαντινείαν, ἀλλ' ὄχι καὶ τὸν θάνατόν του ἐκεῖ.

VIII. Τελευταῖα σχόλια εἰς τὴν Ἐπιστολὴν Β6: Ἀπευθύνεται πρὸς τοὺς Ξανθοπούλους; Ἡ λεπτομερὴς περιγραφὴ, τὴν ὁποίαν κάμνει ὁ προφανῶς ἡσυχαστὴς Συμεῶν τῶν ἀδελφῶν Καλλίστου καὶ Ἰγνατίου εἰς τὸ περὶ προσευχῆς ἔργον του (PG., 155, 544), οἱ ὁποῖοι εἶναι γνωστοὶ ὡς Ξανθόπουλοι, δεικνύει ὅτι ὁ ἴδιος διετέλεσε μέλος τῆς μικρᾶς ομάδος τῶν μοναχῶν ἡσυχαστῶν τούτων (Κελλίων, Β6, 91), ἡ ὁποία ὁμάς ἐξειλίχθη ἀργότερον εἰς τὴν γνωστὴν μόνον μετὰ τὸ ὄνομα τῶν Μοῆν τῶν Ξανθοπούλων, ἐνῶ τὸ ὄνομα Ξανθόπουλοι ἔφερον ἀργότερον καὶ τὰ μέλη τῆς κοινότητός των, οὕτως ὥστε πρὸ τοῦ Μαΐου 1397, ὅποτε ὁ Κάλλιστος ἐγένετο πατριάρχης ἀποθανὼν μετὰ τρεῖς μῆνας, Ξανθόπουλοι εἶναι μόνον οἱ δύο ἀδελφοί. Τὸ γεγονὸς ἄλλωστε, ὅτι κατὰ τὴν πληροφορίαν τοῦ Μάζαρι τοῦ 1414/15 οἱ Ξανθόπουλοι ἀπήλαιον μεγάλῃς εὐνοίας παρὰ τοῦ Μανουὴλ Β', ἐξηγεῖ πῶς ὁ Συμεῶν ἐπετέλεγε διὰ τὸν μητροπολιτικὸν θρόνον τῆς Θεσσαλονίκης, πῶς ἐτόλμα νὰ ἀπευθύνῃ ἐπιστολὰς πρὸς τὸν αὐτοκράτορα τούτον καὶ με ποῖον θάρρος ἐξεκίνησε τὸ 1422 ἐκ Θεσσαλονίκης νὰ τὸν συναντήσῃ καὶ νὰ ἐπηρεάσῃ τὴν πολιτικὴν του πρὸς τοὺς Τούρκους. Ὅταν λοιπὸν τὸ 1423 ὁ Συμεῶν γράφει τὰς Ἐπιστολάς του Β6 καὶ Β7, τοῦ Καλλίστου ἀποθανόντος προῶρας τὸ 1397 εἰς ἡλικίαν πιθανῶς 50 ἐτῶν, εἶναι δυνατὸν νὰ εἶχεν ἐπιζήσει αὐτοῦ ἄλλα 26 ἔτη ὁ νεώτερος ἀδελφὸς αὐτοῦ Ἰγνατίος 73 τῶρα ἐτῶν. — Ὁ ἐκ τοῦ Σφραντζῆ (PG, 156, 1032 B., Grecu 20) ἄλλος ὀνομαστὴ γνωστὸς ἡσυχαστὴς τῆς κοινότητος τῶν Ξανθοπούλων, «ὁ εἰς τῶν Ξανθο-

πούλων Μακάριος», εξομολογητής και εκτελεστής τῆς διαθήκης τοῦ Μανουήλ Β΄, ὁ Μακάριος ὁ ἐξ Ἰουδαίων κατὰ τὸν Σφραντζῆν, εἶναι κατὰ τὸν ἐκδότην ὁ ἱερομόναχος, παραλήπτης τῆς Ἐπιστολῆς Β6 τοῦ Συμεών, ἐνῶ ὁ «πατὴρ» τῆς αὐτῆς Ἐπιστολῆς εἶναι ὁ ἐκ τῶν ἀδελφῶν Ἰγνάτιος Ξανθόπουλος, ἀμφότεροι ἀπλοῖ ἱερομόναχοι καὶ οὐδείς ἐξ αὐτῶν ἠγούμενος, ἀφοῦ ἡ κοινότης τῶν δὲν εἶναι ἀκόμη Μονή, ὁ δὲ Ἰσίδωρος τῆς Ἐπιστολῆς εἶναι ὁ διάδοχος τοῦ Μακαρίου καὶ ἠγούμενος ἀργότερον τῆς Μονῆς τῶν Ξανθοπούλων, Ἰσίδωρος Ξανθόπουλος, ὁ ὁποῖος ἐξελέγη τὸ 1456 ὡς διάδοχος τοῦ Γενναδίου Β΄ Σχολαρίου πατριάρχης Ἰσίδωρος Β΄, ἀποθανὼν 31 Μαρτίου 1462.

Ὁ ἐκδότης ὁμολογεῖ (σ. 286) ὅτι τὰ ἀνωτέρω ἀποτελοῦν εἰκασίας μὴ δυναμένας νὰ ἀποδειχθοῦν, ἀφοῦ ὁ Συμεών εἰς τὸν Διάλογόν του ἀφήνει τὴν ἐντύπωσιν, ὅτι ὁ θάνατος τῶν δύο ἀγίων ἀδελφῶν Ξανθοπούλων ἦτο σύγχρονος, χωρὶς νὰ βεβαιῶναι ρητῶς τοῦτο, μὴ σκοπεῖται νὰ εἰσέλθῃ εἰς λεπτομερείας, ἀλλ' εἰκασίας, αἱ ὁποῖαι φέρουν τὴν προέλευσιν τοῦ Συμεών καὶ τὰς Ἐπιστολάς του Β6 καὶ Β7 εἰς σχέσιν πρὸς ἱστορικά πρόσωπα, ἄλλως δὲν ἐξηγεῖται, λέγει, πῶς ἀπὸ ἀφανῆς «κελλίον» τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐξῆλθεν ὁ Συμεών Θεσσαλονίκης καὶ ἄλλοι ἱερομόναχοι ἐξομολογηταί, φίλοι τοῦ Μακαρίου Μακρῆ τῆς Μονῆς τοῦ Παντοκράτορος, ἐὰν τὸ «κελλίον» τοῦτο δὲν ἦτο τὸ φυτῶριον τῆς περιφήμου ἀργότερον Μονῆς τῶν Ξανθοπούλων.

Ἐνταῦθα τελειώνει ἡ ἀπόδοσις τῶν περιεχομένων τοῦ σημαντικοῦ αὐτοῦ ἐκδοτικοῦ καὶ ἐρευνητικοῦ ἔργου. Ἔπονται Βιβλιογραφία πηγῶν καὶ βοηθημάτων, Πίναξ κυρίων ὀνομάτων, Πίναξ σημαντικῶν ἑλληνικῶν λέξεων καὶ φωτοτυπία τοῦ φύλλου 235 τοῦ κώδικος τῆς Ζαγοράς.

Νομίζομεν ὅτι ἡ σπουδαιότης τοῦ ἔργου δικαιολογεῖ τὸν κόπον τῆς, παρὰ τὴν πυκνότητα τῆς διατυπώσεώς της, μακρᾶς ταύτης ἀποδόσεως τοῦ περιεχομένου του. Ἐὰν ἡ ἐκδοσις ἀνεκδότων πηγῶν ἀποτελεῖ αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν σημαντικὴν συμβολὴν εἰς τὴν ἐπιστήμην, πόσον μᾶλλον ἡ ἱστορικὴ ἐκμετάλλευσίς των ὑπ' αὐτοῦ τούτου τοῦ ἐκδότου των.

Ὁ ἐκδότης μᾶς ἔδωκεν ὀλοκληρωμένην εἰκόνα ὄλων τῶν ὑπαρχόντων ἔργων τοῦ τελευταίου ἀρχιεπισκόπου τῆς βυζαντινῆς Θεσσαλονίκης, ἐκδεδομένων καὶ ἀνεκδότων, μὲ ἐλαχίστην πιθανότητα ἀνευρέσεως καὶ ἄλλων, καὶ κατέγραψε κατόπιν ἐξαντλητικῆς ἐρεύνης τοὺς περιέχοντάς αὐτὰ κώδικας. Ἐκ τῶν ἀνεκδότων ἐξέδωκεν ὀκτώ, ἐπιφυλασσόμενος νὰ ἐκδώσῃ καὶ τὰ ὑπόλοιπα. Ἠρεῦνησε τὸ ἱστορικὸν περιεχόμενον τῶν ἐκδομένων, ἐκ τοῦ ὁποῦ ἐφωτίσθη ἡ ὀλίγον μέχρι σήμερον γνωστὴ θρησκευτικὴ, πολιτικὴ καὶ ἱστορικὴ προσωπικότης τοῦ Συμεών καὶ ἀπεκαλύφθησαν ἄγνωστα μέχρι σήμερον ἱστορικά γεγονότα τῶν τελευταίων δεκαετιῶν πρὸ τῆς ἀλώσεως τῆς Θεσσαλονίκης τοῦ 1430. Αἱ ὑποσημειώσεις, τέλος, τοῦ ἔργου ἀποτελοῦν πλουσιώτατον ὄρυχέον βιβλιογραφικῶν, προσωπογραφικῶν καὶ φιλολογικῶν πληροφοριῶν.

Χαιρετίζομεν λοιπὸν τὸ ἀπόκτημα τοῦτο τῆς βυζαντινολογικῆς μας ἐπιστήμης καὶ εὐγνωμονοῦντες τὸν συγγραφεῖα συγχωροῦμεν εἰς αὐτὸν τὴν ὀλίγον καθυστερημένην ἐμφάνισιν τοῦ σημαντικοῦ τούτου ἔργου.

Γ. Ι. ΘΕΟΧΑΡΙΔΗΣ

Paul Lemerle, *Les plus anciens recueils des Miracles de Saint Démétrius et la pénétration des Slaves dans les Balkans. I, Texte*, Paris 1979. (Editions du Centre National de la Recherche Scientifique). Σελ. 1-241: Κείμενον, σελ. 245-263: Πίναξ κυρίων ὀνομάτων καὶ σημαντικῶν ὄρων, σελ. 265-266: Πίναξ ὀνομάτων νεωτέρων συγγραφέων.

Μετὰ μακρὰν ἀναμονὴν ἔχομεν ἤδη τὴν πρὸ πολλοῦ ἀναγγελθεῖσαν κριτικὴν ἐκδο-

σιν τοῦ κειμένου τῶν δύο ἀρχαιοτάτων Συλλογῶν τῶν Θαυμάτων τοῦ Ἁγίου Δημητρίου καὶ πρόκειται νὰ ἀκολουθήσουν συντόμως τὰ ἐπ' αὐτῶν Σχόλια.

Ἀπὸ τὸ τρίπτυχον τῆς περὶ Ἁγίου Δημητρίου παραδόσεως, τὸ ὁποῖον περιλαμβάνει Μαρτυρολογία (Passiones), Θαύματα (Miracula) καὶ Ἐγκώμια (Laudationes), ὁ καθηγητὴς Lemerle ἐκδίδει μόνον τὰ Θαύματα (Miracula), διότι αὐτὰ πρὸ παντὸς περιέχουν ἱστορικὰ στοιχεῖα περὶ τῶν Ἀβαροσλαβικῶν ἐπιδρομῶν εἰς τὴν Μακεδονίαν καὶ τὴν Θεσσαλονίκην.

Τὰ Θαύματα (Miracula) διαιροῦνται εἰς τρία Βιβλία ἢ εἰς τρεῖς Συλλογὰς (Recueils), ἐκ τῶν ὁποίων ὁ συγγραφεὺς ἐκδίδει τὸ κείμενον τῶν δύο πρώτων καὶ ἀρχαιοτέρων, διότι τὸ τρίτον Βιβλίον ἢ ἡ τρίτη Συλλογὴ καὶ μεταγενεστέρα εἶναι καὶ σημαντικῶν ἱστορικῶν στοιχείων στερεῖται, ὁ δὲ σκοπὸς τοῦ σ., περισσότερον ἱστορικὸς παρά φιλολογικὸς, εἶναι νὰ παράσχη ἱστορικὰ στοιχεῖα διὰ μίαν περίοδον τῆς ἱστορίας τῆς Μακεδονίας, διὰ τὴν ὁποίαν δὲν ὑπάρχουν ἄλλαι πληροφορίες.

Τὸ Βιβλίον I τῶν Θαυμάτων, ἔργον τοῦ ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης Ἰωάννου, εἶναι γνωστὸν ὡς Συλλογὴ Ἰωάννου, ἐνῶ τὰ βιβλία II καὶ III εἶναι ἔργα ἀγνώστων καὶ εἶναι γνωστὰ ὡς Ἀνώνυμος Α' καὶ Ἀνώνυμος Β'.

Μετὰ τὴν παλαιὰν καὶ ἄχρηστον διὰ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς σημερινῆς ἐκδοτικῆς ἐπιστήμης ἐκδοσιν, βάσει κυρίως τοῦ κώδικος Paris. Gr. 1517, τῶν Βιβλίων τῶν Θαυμάτων ὑπὸ τοῦ Cornelius Byesus τὸ 1780, τὴν ἐπαναληφθεῖσαν εἰς τὴν ἑλληνικὴν σειρὰν τῆς Πατρολογίας τοῦ Migne, καὶ μετὰ τὴν συμπληρωματικὴν ταύτης, ἐπίσης ἐλαττωματικὴν, ὑπὸ τοῦ Abbé A. Tougard τὸ 1874, ὁ καθηγητὴς Lemerle ἐκδίδει τὸ κείμενον τῶν δύο πρώτων Βιβλίων τῶν Θαυμάτων (Recueil I, Recueil II) βάσει ὅλων τῶν χειρογράφων, τὰ ὁποῖα κατέστη δυνατόν νὰ εὑρεθοῦν καὶ τῶν ὁποίων κατάλογον μετὰ περιγραφῆς τῶν δίδει (σ. 13-30), ἀριθμῶν καὶ συμβολίζων αὐτὰ διὰ τὴν περαιτέρω μνείαν τῶν μὲ τὰ 25 γράμματα τοῦ λατινικοῦ ἀλφαβήτου καὶ μὲ ἑννέα γράμματα ἐκ τοῦ ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου (ΓΔΘΛΞΠΣΦΨ), ἐν συνόλῳ δηλονότι 34 χειρογράφων.

Παρατηρήσεις τοῦ σ. ἐπὶ τῆς ὁμαδικῆς συγκροτήσεως καὶ τῆς συχνότητος ἐμφανίσεως τῶν διαφόρων Θαυμάτων εἰς τὰ χειρόγραφα δεικνύουν ὅτι τὸ μόνον χειρόγραφον, τὸ ὁποῖον περιέχει πλήρη τὸ I καὶ II Βιβλίον τῶν Θαυμάτων (Συλλογὴν Ἰωάννου καὶ Ἀνώνυμον Α') εἶναι ὁ κώδιξ Paris, Gr. 1517 (Ε εἰς τὸν κατάλογον τῶν χρησιμοποιηθέντων χειρογράφων) τοῦ 12ου αἰῶνος καὶ ὅτι ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν Συλλογὴν Ἰωάννου ὁ Ἀνώνυμος Α' (Βιβλίον II) δὲν ἔσχε χειρόγραφον παράδοσιν.

Παρατηρήσεις τοῦ σ. ἐπὶ τῆς ἀξίας τῆς χειρογράφου παραδόσεως τῆς Συλλογῆς Ἰωάννου (Βιβλίον I) — ἡ Συλλογὴ Ἀνώνυμου Α' (Βιβλίον II) δὲν ἔσχε, ὡς εἶπομεν, χειρόγραφον παράδοσιν — δεικνύουν ὅτι αὕτη εἶναι ὁμοιογενὴς καὶ ἄνευ παραλλαγῶν εἰς τὸ κείμενον τῶν Θαυμάτων, ἀλλ' ἀνομοιογενὴς εἰς τὴν ἐπιλογὴν καὶ εἰς τὴν σειρὰν τῶν Θαυμάτων εἰς τὰ διάφορα χειρόγραφα, οὕτως ὥστε δὲν εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ ὀλοκληρωμένον στέμμα τούτων, ἀλλὰ διαφαίνονται δύο κλάδοι χειρογράφου παραδόσεως, κλάδος ἐπισήμου καὶ κλάδος λαϊκῆς παραδόσεως.

Παρατήρησις τοῦ σ. ἐπὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐκδόσεως διευκρινίζει ὅτι τὸ apparatus criticus, προκειμένου περὶ ἱστορικῆς μᾶλλον παρά φιλολογικῆς ἀξίας κειμένου, περιορίσθη ἐκλεκτικῶς εἰς τὰ ἀπαραίτητα, ὅτι τὸ κείμενον διηρέθη εἰς παραγράφους κατὰ τὸ νόημα τῶν καὶ ἀνεξαρτήτως τοῦ μεγέθους τῶν μὲ παρασημείωσιν τῆς ἀντιστοίχου στήλης καὶ παραγράφου τῆς Πατρολογίας τοῦ Migne καὶ τῆς ἐκδόσεως τοῦ Tougard καὶ, τέλος, ὅτι δι' ὀρισμένας λέξεις διετηρήθησαν αἱ ἐπικρατέστεραι εἰς τὰ χειρόγραφα γραφαί.

Περαιτέρω παρατήρησις τοῦ σ. ἐπισημαίνει τὴν ἐναλλακτικὴν χρῆσιν τῶν τίτλων ἔ-

παρχος-υπαρχος εις τὸ κείμενον τῆς Συλλογῆς Ἰωάννου καὶ τῆς Συλλογῆς Ἀωνόμου Α' καὶ τὴν χρῆσιν αὐτῶν ἐνίοτε εις πληθυντικὸν ἀριθμὸν παρ' ὅλον ὅτι πρόκειται πάντοτε περὶ ἐνὸς ἐπάρχου.

Τέλος, παρατήρησις τοῦ σ. ἐπὶ τοῦ τρόπου τῆς παραστάσεως καὶ τῆς μορφῆς τῆς λατρείας τοῦ Ἁγίου Δημητρίου εἰς τὰ κείμενα τῶν δύο Συλλογῶν δεικνύει ὅτι ὁ Ἅγιος δὲν παριστάνεται ἀκόμη ὡς στρατιωτικὸς Ἅγιος καὶ ἡ λατρεία του εἶναι ἀκόμη ἀρχαϊκὴ, χωρὶς λείψανα καὶ τάφον, ὁ ὁποῖος ἀναζητεῖται ἀκόμη κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Ἰουστινιανοῦ, καὶ μόνον τὸ μυστηριώδους ἀρχῆς Κιβώριον καὶ ἡ θέσις του ἐντὸς τοῦ ναοῦ προϋποθέτουν κάποιαν παράδοσιν, θεωρούμενον συνεπεία ταύτης ὑπὸ πολλῶν ὡς κατοικία καὶ τάφος τοῦ Ἁγίου, ἐνῶ ὁ ἴδιος ὁ Ἰωάννης δὲν ἀποδέχεται προφανῶς τοῦτο.

Μετὰ τὰς παρατηρήσεις αὐτὰς τοῦ σ. ἐπονται τὰ κείμενα τῶν Θαυμάτων, πρῶτον τὰ τῆς Συλλογῆς Ἰωάννου καὶ ἔπειτα τὰ τῆς Συλλογῆς Ἀωνόμου (Α') ἠριθμημένα καὶ μὲ τὸς κώδικας, οἱ ὁποῖοι τὰ περιέχουν, ἐπὶ κεφαλῆς ἐκάστου, προτασσομένης ἐκάστοτε γαλλικῆς ἀποδόσεως τοῦ περιεχομένου των κατὰ τὰ κυριώτερα σημεῖα του, ἀποφευγομένης οὕτως μιᾶς μακρᾶς καὶ ἀνιαρᾶς κατὰ λέξιν μεταφράσεως.

Ἡ Συλλογὴ Ἰωάννου (Premier Recueil ou Recueil de l'Archevêque Jean) περιέχει Πρόλογον καὶ 15 Θαύματα. Ἡ Συλλογὴ Ἀωνόμου (Second Recueil ou Recueil Anonyme) περιέχει κολοβὸν Πρόλογον καὶ 6 Θαύματα, σὺν, ἐκτὸς ἀριθμήσεως, τὸ μεταγενεστέρως προσθήκης Θαῦμα τοῦ ἐπισκόπου Κυπριανοῦ.

Ἀμφοτέρως τὰς Συλλογὰς (Ἰωάννου καὶ Ἀωνόμου) περιέχει ὁλοκλήρους μόνον ὁ κώδιξ Paris Gr. 1517 (E) τοῦ 12ου αἰῶνος. Τὴν Συλλογὴν Ἰωάννου περιέχει ὁλόκληρον πλὴν τοῦ Προλόγου, μόνον ὁ κώδιξ Vatic. Gr. 1641 (F) τοῦ 10-11ου αἰῶνος. Ὅλοι οἱ ἄλλοι 32 κώδικες περιέχουν ἕκαστος κατὰ κατιοῦσαν καὶ φθίνουσαν σειρὰν ὁλονὲν καὶ ὀλιγώτερα Θαύματα, μέχρι τοῦ σημείου οἱ τελευταῖοι τῆς λατινικῆς ἀριθμήσεως (WXYZ) νὰ περιέχουν δύο μόνον Θαύματα καὶ ὅλοι τῆς ἑλληνικῆς ἀριθμήσεως (ΓΔΘΛΞΠΣΦΨ) ἓνα καὶ μοναδικὸν Θαῦμα.

Μετὰ τὰς προτασσομένης ἐκάστοτε γαλλικᾶς ἀποδόσεις τοῦ περιεχομένου καὶ μετὰ τὰ ἐπόμενα ἐκάστοτε ἑλληνικὰ κείμενα τῶν Θαυμάτων ἀμφοτέρων τῶν Συλλογῶν ἐπεται Πίναξ τῶν κυρίων ὀνομάτων καὶ τῶν σπουδαιότερων ὄρων (σ. 245-263) καὶ Πίναξ ὀνομάτων νεωτέρων συγγραφέων (σ. 265-266).

Ἐκτὸς τῆς ἀξιοθαυμάστου μεθοδικότητος, μὲ τὴν ὁποῖαν ἡ ἔκδοσις δίδει σαφῆ εἰκόνα τῆς πολυπλόκου καὶ ἀγνώστου μέχρι τοῦδε χειρογράφου παραδόσεως τῶν Θαυμάτων τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, ἡ λίαν κοπιώδης ἐπιμέλεια, μὲ τὴν ὁποῖαν ἀποκατεστάθη κριτικὸν κείμενον τῶν Θαυμάτων, τῶν πλείστων ἐκ τῶν ὁποίων ἐκάστη φράσις καὶ λέξις ἔπρεπε νὰ ἐλεγχθῆ εἰς τὴν γραφὴν μεγάλου ἀριθμοῦ χειρογράφων, ἐπιβάλλει τὴν ἐκφρασιν εἰλικρινοῦς ἐγνώμοσύνης πρὸς τὸν συγγραφέα καὶ ἐκδότην ὅλων τῶν ἱστορικῶν τοῦ Βυζαντίου.

Γ. Ι. ΘΕΟΧΑΡΙΔΗΣ

Actes de Lavra III (de 1329 à 1500). Edition diplomatique par P. L e m e r l e - A. G u i l l o u - N. S v o r o n o s - D. P a p a c h r y s s a n t h o u. I, Texte. II, Album, Paris (P. Lethielleux) 1979 (Archives de l'Athos X).

Μὲ τὴν τρίτην δημοσίευσιν αὐτὴν περατοῦται ἡ ἔκδοσις τῶν ἑλληνικῶν ἐγγράφων τῆς Μονῆς τῆς Λαύρας τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Ὅπως ἀναγγέλεται εἰς τὸν Πρόλογον τῆς ἐκδόσεως θὰ ἀκολουθήσῃ Τόμος IV, περιέχων, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ σερβικὰ ἐγγραφα τῆς Μονῆς εἰς Παράρτημα, τὰς μελέτας ἐπὶ τῆς ἱστορίας τῆς Μονῆς καὶ τῶν κτημάτων αὐτῆς ἀπὸ τοῦ

1204-1500 και Γενικὸν Πίνακα διὰ τούς τόμους II και III. Οἱ αὐτοὶ συγγραφεῖς ἔχουν ἐκδώσει μέχρι τοῦδε:

α) Actes de Lavra, Premier Partie: Des origines à 1204, Paris 1970. (Archives de l'Athos V). Βλ. βιβλιοκρισίαν τῆς ἐκδόσεως αὐτῆς ὑπὸ Ν. Οἰκονομιδῆς εἰς BZ 66, 1 (1973) 80-82, ὅπου σημειοῦνται αἱ πλεονεκτικαὶ διαφοραὶ τῆς ἐκδόσεως ἔναντι τῆς παλαιᾶς ἐκδόσεως τῶν G. Rouillard - P. Collo m p, Actes de Lavra I (897-1178), Paris 1937. (Archives de l'Athos I).

β) Actes de Lavra II: De 1204 à 1328, Paris 1977. (Archives de l'Athos VIII). Βλ. βιβλιοκρισίας τῆς ἐκδόσεως αὐτῆς ὑπὸ Μ. Živojinović. Istorijski casopis 24 (Beograd 1977) 337-343 - ὑπὸ J. M. S a n s t e r r e, Antiqu. class. 47 (1978) 358-359 - ὑπὸ J. M o s s a y, Rev. Hist. Eccl. 73 (1978) 687.

Εἰς τὸν τόμον I (Texte) μετὰ συντομώτατον Πρόλογον και ἀναγραφὴν τῆς χρησιμοποιοιθεΐσης συμπληρωματικῆς τοῦ Τόμου I βιβλιογραφίας ἔπονται πίνακες τῶν ἐγγράφων, ταξινομημένων I κατὰ χρονολογίαν ἐκδόσεως, II κατὰ ιδιότητα ἐκδότου και III κατὰ τὴν φύσιν τοῦ ἀντικειμένου των, προστιθεμένης μιᾶς Καταστάσεως Ἀντιστοιχίας (concordance) τῶν ἐκδιδόμενων ἐγγράφων πρὸς τὰ ἀναφερόμενα εἰς τοὺς Καταλόγους και τὰ Εὐρετήρια τῶν Ἀρχείων τῆς Λαύρας.

Τὸ κύριον σῶμα τῆς ἐκδόσεως ἀποτελοῦν 56 ἔγγραφα, πρωτότυπα ἢ παλαιὰ ἀντίγραφα, ἀριθμούμενα ἀπὸ 118-174 (ἐν συνεχείᾳ τῆς ἀριθμήσεως αὐτῶν ἀπὸ τοῦ πρώτου τόμου) και προστίθενται 10 Παραρτήματα (Appendices, XI-XX, και αὐτὰ μὲ συνεχιζομένην ἀριθμισμόν), περιέχοντα ἔγγραφα παρουσιάζοντα ἰδιομορφίαν (νόθευσιν τοῦ πρωτοτύπου, τὸ XI, ἢ γνωστά μόνον ἐξ ἀντιγράφων ἐκτὸς τῆς Μονῆς ἢ μόνον ἐξ ἐκδόσεως των ἐκ κωδίκων, τὰ XII-XVIII, μὲ λατινικὸν κείμενον, τὸ XIX, και τὸ XX μὲ τὸ κείμενον ἀπὸ τελείως ἀπεσπασμένης ἢ ἀλλοτριῶς προστεθειμένης σφραγίδας).

Εἰς τὸν τόμον II (Album) μετὰ ἕναν Εὐρετήριο Πίνακα ὑπάρχουν αἱ φωτοτυπικαὶ ἀποτυπώσεις ὄλων τῶν πρωτοτύπων ἐγγράφων ἢ τῶν ἐπικεκυρωμένων αὐθεντικῶν ἀντιγράφων αὐτῶν, τῶν ὑπαρχόντων εἰς τὸ Ἀρχεῖον τῆς Λαύρας (ἀριθμ. 118-174), και ἐκ τῶν Παραρτημάτων ὑπάρχει φωτοτυπία τοῦ νόθου παρεμβλήτου κειμένου (interpolation) τοῦ ἐγγράφου ἀριθμ. 118 (planche XI), τοῦ κειμένου τοῦ λατινικοῦ ἐγγράφου τοῦ Παραρτήματος XIX (planche XIX) και ἀπεικόνισις τῶν σφραγίδων τοῦ Παραρτήματος XX (planche XX).

Ἐκαστον ἔγγραφον, πρωτότυπον, ἢ ἀντίγραφον, τιτλοφορεῖται μὲ τὸ ὄνομα και τὴν ιδιότητα τοῦ ἐκδῶσαντος αὐτό, μὲ τὴν χρονολογίαν τῆς ἐκδόσεώς του, μὲ τὸν χαρακτηρισμὸν τοῦ εἶδους του και μὲ σύντομον ἀναγραφὴν τοῦ ἀντικειμένου του.

Ἐπεται διαπίστωσις τῆς προελεύσεως τοῦ κειμένου α) τοῦ πρωτοτύπου, β) τοῦ ἢ τῶν ἀντιγράφων, σχετικὴ πρὸς ταῦτα βιβλιογραφία, ἀνάλυσις τοῦ περιεχομένου τοῦ ἐκδιδόμενου ἐγγράφου, παρατηρήσεις ἐπὶ πραγμάτων, τυχὸν ἀναφερόμενα εἰς αὐτὸ παλαιότερα ἔγγραφα. Ἀκολουθεῖ τὸ κείμενον, ἐκδιδόμενον κατὰ τοὺς κανόνας τῆς διπλωματικῆς ἐκδόσεως ἐγγράφων.

Τὰ ἔγγραφα ταῦτα τῆς Λαύρας, τῆς ἀρχαιοτέρας και μεγαλυτέρας μονῆς τοῦ Ἁθῶ, τόσον αὐτὰ τοῦ Τόμου III, ὅσον και ἐκεῖνα τοῦ Τόμου I και II, ἀποτελοῦν διὰ τὸν ἱστορικὸν τοῦ Βυζαντίου ἀληθῆς χρυσωρυχεῖον προσωπογραφικῶν, τοπογραφικῶν, θεσμικῶν, ἱστορικῶν και ἄλλων πληροφοριῶν, αἱ ὁποῖαι δὲν ὑπάρχουν εἰς τὰς ἀφηγηματικὰς βυζαντινὰς πηγὰς. Ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον θὰ ἔχη διὰ τὴν γεωγραφίαν και τοπογραφίαν τῆς βυζαντινῆς Μακεδονίας ἢ ἀναγγεληθεῖσα διὰ τὸν Τόμον IV (Σχόλια) μελέτη διὰ τὰ κτήματα τῆς Λαύρας ἀπὸ τοῦ 1204-1500, ἀφοῦ μεταξὺ τῶν ἐγγράφων ὑπάρχουν τέσσαρα ἀφορῶντα εἰς κτήματα τῆς Λαύρας ἐντὸς τοῦ Ἁθῶ, δέκα ἐξ και ἕν Παραρτήματα ἀφορῶντα εἰς κτήματα τῆς Λαύρας ἐντὸς τοῦ Θέματος Θεσσαλονίκης και πέντε ἀφορῶντα εἰς κτήματα τῆς Λαύρας ἐντὸς τοῦ Θέματος Στρυμόνος (βλ. πίνακα εἰς σ. XV-XVI), τέσσαρα δὲ ἔγγραφα

(ἀριθμ. 150, 151, 153, 163) ἀφοροῦν εἰς βυζαντινὰ μνημεῖα τῆς πόλεως Θεσσαλονίκης (Νέαν Μονήν, μονύδριον Ἁγίας Φωτίδος, μονύδριον Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου καὶ γυναικειαν Μονὴν Ἁγίων Ἀναργύρων).

Ἐν γένει ἡ ἔκδοσις τοῦ Τόμου III, ὅπως καὶ ἐκείνη τοῦ Τόμου I καὶ II, ἀποτελοῦν ὑπόδειγμα διπλωματικῆς ἐκδόσεως, ἐμπλουτισμένης μὲ μέγα πλῆθος παντοίων πληροφοριῶν, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ χαρὰν τοῦ ἐρευνητοῦ καὶ γεννᾷ τὴν συγχαίρουσαν εὐγνωμοσύνην τῶν Βυζαντινολόγων πρὸς τοὺς ἱκανοὺς καὶ ἀκαμάτους ἐκδότας.

Γ. Ι. ΘΕΟΧΑΡΙΔΗΣ

Παγκαρπία Μακεδονικῆς Γῆς. Μελέτες Ἀποστόλου Ε. Βακαλοπούλου, Τιμητικὴ προσφορά τῆς Ἑταιρείας Μακεδονικῶν Σπουδῶν πρὸς τὸν συγγραφέα, Θεσσαλονίκη 1980. (Ἑταιρεία Μακεδονικῶν Σπουδῶν. Μακεδονικὴ Βιβλιοθήκη, ἀρ. 53, σελ. 655 + Πίνακες ὀνομάτων, τόπων καὶ σπανίων λέξεων (σελ. 657-687) μὲ πλουσίαν εἰκονογράφησιν ἐντὸς κειμένου.

Ἡ Ἑταιρεία Μακεδονικῶν Σπουδῶν, συνεχίζουσα παράδοσιν τῆς καὶ μὲ πρόσφατον ἀπόφασιν τοῦ Διοικητικοῦ τῆς Συμβουλίου, θέλησε νὰ τιμήσῃ τὸ ἀρχαιότερον ἐπιζῶν ἐκ τῶν πανεπιστημιακῶν καθηγητῶν ἰδρυτικῶν τῆς μέλος καὶ μέλος τοῦ σημερινοῦ Διοικητικοῦ τῆς Συμβουλίου, τὸν ὁμότιμον καθηγητὴν τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης Ἀπόστολον Ε. Βακαλόπουλον, διὰ τῆς ὡς ἄνω ἐπανεκδόσεως εἰς ἓνα Τόμον τῶν διεσπαρμένων περὶ Θεσσαλονίκης καὶ Μακεδονίας μελετῶν τοῦ πολυγραφοτάτου τούτου συγγραφέως.

Θὰ παρουσιάσωμεν ἐνταῦθα εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῶν «Μακεδονικῶν» ἀπλῶς τὰ περιεχόμενα τοῦ ἐν λόγῳ Τόμου κατὰ τὸν συντομώτερον δυνατὸν τρόπον, ἀφοῦ ὁ ὄγκος τοῦ Τόμου δὲν ἐπιδέχεται ἔκτενῆ ἀπόδοσιν αὐτῶν, αἱ δὲ ἀναδημοσιευόμενα εἰς αὐτὸν μελέται τοῦ συγγραφέως δὲν εἶναι ἄγνωστοι εἰς τὴν ἑλληνικὴν καὶ ξένην βιβλιογραφίαν καὶ βιβλιοκρισίαν καὶ δὲν χρῆζον ἐπὶ μέρους σχολίων, ἡ συγκέντρωσις τῶν ὅμως εἰς ἓνα Τόμον ἐξυπηρετεῖ πολὺ ἀναγνώστας καὶ ἐρευνητὰς καὶ ἡ γνωστοποίησις τῆς ἐκδόσεώς του κρίνεται σκόπιμος.

Εἰς ὀκτὼ σελίδας Προλεγομένων (σ. ζ'-ιδ') ὁ Πρόεδρος τῆς Ἑταιρείας Μακεδονικῶν Σπουδῶν καθηγητῆς Κωνσταντῖνος Ἄν. Βαβοῦσκος ἐκθέτει διὰ μακρῶν τὰ τῆς ἀκαδημαϊκῆς σταδιοδρομίας τοῦ τιμωμένου, τὰ τῆς γονίμου συμβολῆς αὐτοῦ εἰς τὴν ἴδρυσιν καὶ ἀνάπτυξιν τῆς Ἑταιρείας Μακεδονικῶν Σπουδῶν, τὰ τῆς ἐπιστημονικῆς παραγωγῆς αὐτοῦ, ἰδίως εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ εἰς τὴν Μακεδονίαν, καὶ τὰ τῶν τιμῶν καὶ διακρίσεων αὐτοῦ κατὰ τὴν μακρὰν σταδιοδρομίαν του.

Ἡ ὅλη ἔκδοσις περιλαμβάνει τρεῖς τομεῖς:

Α'. Ἱστορία τῆς Θεσσαλονίκης: Ὁκτὼ μικρότεροι ἢ μεγαλύτεροι μελέται, αἱ ὁποῖαι μποροῦν νὰ διακριθῶν εἰς τρεῖς ομάδας, ἀναφερομένας εἰς τὴν περίοδον τῆς ἱστορίας τῆς Θεσσαλονίκης 1387-1918, ἥτοι: α) τρεῖς μελέται διὰ τὰς ἀλώσεις τῆς Θεσσαλονίκης ὑπὸ τῶν Τούρκων μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1387 καὶ 1403 μὲ βάσιν τὰς ὁμιλίαις τῶν ἀρχιεπισκόπων Θεσσαλονίκης Ἰσιδώρου καὶ Γαβριήλ, β) δύο μελέται, ἡ μία διὰ τὴν Βενετοκρατίαν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην (1423-1430) καὶ ἡ ἄλλη διὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Θεσσαλονίκης ὑπὸ τῶν Τούρκων τὸ 1430, καὶ γ) τρεῖς μελέται, ἡ μία διὰ τὰ συμβάντα εἰς τὴν Θεσσαλονίκην κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν Ἐπανάστασιν τοῦ 1821, ἡ ἄλλη διὰ τὰ δραματικὰ γεγονότα τῆς σφαγῆς τῶν Προξένων εἰς Θεσσαλονίκην τὸ 1876 καὶ ἡ τελευταία διὰ τὰ συμβάντα εἰς τὴν Θεσσαλονίκην κατὰ τὰ ἔτη 1912-1918.

Ἐξ αὐτῶν ἀξίζει νὰ ἐξάρωμεν περισσότερο τὴν ἑβδόμη μελέτην: Τὰ δραματικά γεγονότα τῆς Θεσσαλονίκης κατὰ τὸν Μάιο τοῦ 1876 καὶ αἱ ἐπιδράσεις τους εἰς τὸ Ἐνατολικὸ Ζήτημα, ἡ ὁποία ἀναδημοσιεύεται ἀπὸ τὸ περιοδικὸ τῆς Ἐταιρείας «Μακεδονικά» 2(1941-1952) 193-262 καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ὁ συγγραφεὺς διὰ πρώτην φοράν ἐρευνᾷ με ἱστορικὸν πνεῦμα ὅλας τὰς λεπτομερείας τῆς τραγικῆς σφαγῆς τῶν Προξένων (Γαλλίας καὶ Γερμανίας) ὑπὸ τοῦ φανατισμένου τουρκικοῦ ὄχλου τὸν Μάιον τοῦ 1876 εἰς τὴν Θεσσαλονικὴν με βᾶσιν τὰς ἐκθέσεις καὶ τὰ ἄλλα διπλωματικά ἔγγραφα τῶν ἄλλων Προξένων τῶν εὐρωπαϊκῶν Δυνάμεων εἰς τὴν Θεσσαλονικὴν, τὰ ὁποία κοπιωδῶς καὶ ἐπιμελῶς συνέλεξε καὶ τὰ ὁποία εἰς τὸ τέλος τῆς μελέτης του δημοσιεύει, παρέχων ἱστορικὰ ντοκουμέντα διὰ γεγονότα τῆς Θεσσαλονικῆς παραμορφωμένα ὑπὸ τῶν διαφόρων φημῶν μέχρι τοῦδε.

Β'. Μνημεῖα - Τοπογραφία τῆς βυζαντινῆς καὶ τουρκοκρατούμενης Θεσσαλονίκης: Δέκα τρεῖς μικραὶ μελέται, αἱ ὁποῖαι μποροῦν νὰ διακριθοῦν εἰς δύο ομάδας: Μίαν περιέχουσαν ἑννέα μελέτας, αἱ ὁποῖαι ἀφοροῦν εἰς βυζαντινὰ μνημεῖα ἐντὸς τῆς Θεσσαλονίκης, καὶ μίαν περιέχουσαν τέσσαρας μελέτας, αἱ ὁποῖαι ἀφοροῦν εἰς βυζαντινὰ ἴχνη ἐκτὸς τῶν τειχῶν τῆς Θεσσαλονίκης.

Εἰς τὴν πρώτην ομάδα τὰ ἐντὸς τῆς Θεσσαλονίκης ἐξεταζόμενα μνημεῖα εἶναι: Τρεῖς οἴκοι βυζαντινοῦ ρυθμοῦ. Ἡ ὑπὸ τοῦ Εὐσταθίου ἀναφερομένη Μονὴ Ἀχειροποιήτου, Ἡ τύχη τῶν ναῶν καὶ μονῶν μετὰ τὴν ἄλωσιν τοῦ 1430, Ὁ ναὸς τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς καὶ τῆς Ἀχειροποιήτου, Τὸ παρεκκλήσιον τῆς Ἀγίας Ἐλεούσης, Ὁ ναὸς τοῦ Ἁγίου Γεωργίου (Rotonda) ὡς μητρόπολις (δύο μελέται), καὶ Τὸ κωδωνοστάσιον τῆς Ἀγίας Σοφίας (δύο μελέται).

Εἰς τὴν δευτέραν ομάδα τὰ ἐκτὸς τῶν τειχῶν τῆς Θεσσαλονίκης ἐξεταζόμενα βυζαντινὰ ἴχνη εἶναι: Ἡ Μονὴ τοῦ Χορταίτου, Τὸ τοπωνύμιον «Κῆπος τοῦ Προβατᾶ», Βυζαντινὰ ἴχνη ἐκτὸς τῶν τειχῶν καὶ Ὁ Ἅγιος Δημήτριος ὁ Ἀρμογένης.

Εἶναι ἀληθές, ὅτι μερικαὶ ἐκ τῶν μελετῶν τῆς πρώτης ομάδος, ὡς παλαιαί, χρῆζον κατόπιν νεωτέρων ἐρευνῶν διορθώσεων, ἐνίοτε ριζικῶν. Εἶναι ὁμως ἐπίσης ἀληθές, ὅτι οὐδεὶς πρὸ τοῦ συγγραφέως εἶχεν ἐρευνήσει τόσον συστηματικῶς τὴν ἐκτὸς τῶν τειχῶν τῆς Θεσσαλονίκης περιοχὴν διὰ βυζαντινὰ ἴχνη, ὅσον πράττει ἡ σχετικὴ μελέτη τοῦ συγγραφέως τῆς δευτέρας ομάδος.

Γ'. Ἱστορία τῆς Μακεδονίας. Ὁ τρίτος αὐτὸς καὶ σπουδαιότερος πάντων τομεὺς τῶν μελετῶν τοῦ συγγραφέως, ὁ ἀφορῶν εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς εὐρυτέρας Μακεδονίας καὶ ὄχι μόνον εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Θεσσαλονίκης, περιέχει εἴκοσι καὶ μίαν μελέτας, αἱ ὁποῖαι μποροῦν νὰ διακριθοῦν εἰς τρεῖς ἐνότητες ἀσχέτως τῆς σειρᾶς ἀναδημοσιεύσεως, τὴν ὁποίαν κατέχουν εἰς τὸν Τόμον, ἦτοι: α) Ἐνότης ἐξ μελετῶν, ἀναφερομένων εἰς τὴν περίοδον πρὸ τῆς τουρκοκρατίας, β) ἐνότης ἐξ μελετῶν, ἀναφερομένων εἰς τὴν περίοδον τῆς τουρκοκρατίας καὶ γ) ἐνότης ἑννέα μελετῶν, ἀναφερομένων εἰς τὴν μετὰ τὸ 1821 περίοδον.

α) Πρὸ τῆς τουρκοκρατίας: Ἀπὸ τὴν πρώτην ἐνότητα πρέπει νὰ ἐξαρθοῦν δύο μελέται (ἡ δευτέρα γαλλιστί) περὶ τοῦ Κάστρου τοῦ Πλαταμῶνος, ἐπειδὴ ὅ,τι γνωρίζομεν περὶ τοῦ κάστρου αὐτοῦ τὸ ὀφειλομένον εἰς τὸν συγγραφέα, ὁ ὁποῖος ἀσχοληθεὶς με αὐτὸ ἐπὶ ἔτη ὄχι μόνον ὅλας τὰς περὶ αὐτοῦ πληροφορίας τῶν πηγῶν συνέλεξεν, ἀλλὰ ἐξήτασεν αὐτὸ ἐπιτοπίως αὐτοπροσώπως καὶ ἐπανειλημμένως. Αἱ ἄλλαι μελέται τῆς ἐνότητος αὐτῆς ἀφοροῦν: Εἰς προβλήματα τῆς ἱστορίας τῆς περιοχῆς Θεσσαλονίκης-Βεροίας κατὰ τὰ μέσα τοῦ 14ου αἰῶνος (ἔθνογραφικαὶ παρατηρήσεις), εἰς προβλήματα σχετικὰ πρὸς τὴν ἀντίστασιν Μανουὴλ Β' κατὰ τῶν Τούρκων εἰς τὴν Μακεδονίαν, 1383-1391 (γαλλιστί· ἱστορικαὶ παρατηρήσεις), εἰς τὰ ὄρια τοῦ Βυζαντινοῦ Κράτους ἀπὸ τοῦ τέλους

του 14ου αιώνου μέχρι του 1453 (γαλλιστί) και εις την (διαφαινομένην) επανάστασιν εις την Δυτικήν Μακεδονίαν του 1444-1449 (γαλλιστί).

β) Ἐπὶ τουρκοκρατίας: Ἐκ τῆν δευτέραν ἐνότητα πρέπει νὰ ἐξαρθῆ ἡ μεγάλη μελέτη με τὸν τίτλον «Οἱ Δυτικομακεδόνες ἀποδήμοι ἐπὶ τουρκοκρατίας» (ἀνάπτυξις παλαιότερας διαλέξεως τοῦ συγγραφέως), ἡ ὁποία ἐρευνᾷ διεξοδικῶς πρὸ παντὸς τὰ αἰτία τῆς μεταναστεύσεως τῶν ἀποδήμων ἐκ τῶν διαφόρων τόπων τῆς Δυτικῆς Μακεδονίας καὶ τὰς οικονομικὰς καὶ πνευματικὰς ἐπιδράσεις τῶν εις τὰς ἰδιαιτέρας τῶν πατρίδας καὶ ὄχι τόσον τὴν δρᾶσιν τῶν εις τὸ ἐξωτερικὸν με πλουσιωτάτην βιβλιογραφίαν καὶ πολλὰς νέας πληροφορίας. Αἱ ἄλλαι πέντε μελέται τῆς ἐνότητος εἶναι: Ἐθνικὰ αἰσθήματα καὶ δράση τῶν Ἑλλήνων τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τουρκοκρατίας (1430-1821) (Πανηγυρικὸς τῆς 25ης Μαρτίου 1954), Ὁ ἀρματολὸς Μειντάνης (τέλη 17ου αἰῶνος), Νέα στοιχεῖα γιὰ τὴν ἀπήχηση τῶν ἀγῶνων τῶν Σέρβων τοῦ 1802-1812 στὴν Ἑλλάδα (γαλλιστί καὶ ἑλληνιστί εις «Μακεδονικά» 7, 1966, 264-276), Νέα στοιχεῖα γιὰ τὰ ἑλληνικὰ ἀρματολίκια καὶ γιὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ Θύμιου Μπλαχάβα στὴ Θεσσαλία στὰ 1808, καί, τέλος, Ἐκ τῶν Τέμπερ στὴ Θεσσαλονίκη τὸν Νοέμβριον τοῦ 1813.

γ) Μετὰ τὸ 1821: Ἐκ τῆν ἐνότητα αὐτὴν δύο μελέται προσάγουσιν ἀνέκδοτον ἀρχαιολογικὸν ὑλικόν: α) Νέα ἱστορικὰ στοιχεῖα γιὰ τὴν ἐπαναστάσιν τοῦ 1821 καὶ 1854 στὴ Μακεδονία (περιέχει 4 ἀποσπάσματα καὶ 9 ὁλοκλήρους Ἐκθέσεις τοῦ Γάλλου Προξένου εις τὴν Θεσσαλονικίαν καὶ 6 Ἐκθέσεις τοῦ Αὐστριακοῦ Προξένου), β) Ἀνέκδοτα δικαιοπρακτικὰ ἔγγραφα τῶν χρόνων τῆς τουρκοκρατίας (13 ἔγγραφα ἀπὸ τὸν Θεολόγον Θάσου, προερχόμενα ἀπὸ τὸ Ἀρχεῖον τῆς οἰκογενείας Μεταξῶ). Ἐκτὸς αὐτῆς, ἀκόμα μία μελέτη ἀναφέρεται εις τὴν Θάσον: Ὁ περιηγητὴς βαρόνος E. de Mandat-Grancey γιὰ τὴν Θάσον κατὰ τὰ τέλη τοῦ 19ου αἰῶνα. Αἱ ὑπόλοιποι ἑξ μελέται εἶναι: 1) Ἡ δρᾶσις τῶν ἐξ Ὀλύμπου Μακεδόνων ἀγωνιστῶν ἐν Εὐβοίᾳ καὶ Θεσσαλίᾳ κατὰ τὸ 1822 καὶ 1823, 2) Ἡ ἐξόντωση τῶν Ἀλβανῶν μισθοφόρων τῆς Πύλης στὸ Μοναστήρι (μέσα 1830), ἡ καταδίωξις τῶν τελευταίων Μακεδόνων κλεφταρματολῶν (1830-1834) καὶ ἡ ἐξάλειψις τοῦ θεσμοῦ τῶν, 3) Ἐκ τῆν ἱστορία ἐνὸς μακεδονικοῦ χωριοῦ, τοῦ Λιμπόχοβου, στίς ἀρχὰς τοῦ 19ου αἰῶνα (δημοσιεύεται τεφτέρῳ με «ἐνθυμήσεις» ἀπὸ 1817-1926), 4) Ἱστορικὰ ἐρευνᾶ ἐν Σαμαρινῇ τῆς Δυτικῆς Μακεδονίας (δημοσιεύονται ἀνέκδοτον χειρόγραφον καὶ ἀνέκδοτοι «ἐνθυμήσεις»), 5) Ὁ ἀρχιμανδρίτης Καλλίνικος Σταματιάδης ὁ Θάσιος, καὶ 6) Ἡ μορφή τοῦ Μακεδόνα ἀγωνιστῆ τοῦ 1821 ἐμπνέει τὸν ποιητὴ Ἀλέξ. Σοῦτσο καὶ ἔμμεσα τὸν ζωγράφον Θεόδ. Βρυζάκη (πρωτότυπη καὶ ὠραία μελέτη).

Αἱ παμπληθεῖς ἱστορικὴ καὶ πληροφορία τοῦ συγγραφέως καθιστοῦν τὸ βιβλίον ἀπόκτημα διὰ τοὺς ἐρευνητάς, οἱ ὅποιοι θὰ εὕρουσιν εἰς αὐτὸ πολλὰ χρήσιμα διὰ τὰς ἰδικὰς τῶν μελέτας καὶ ὁ εὐχάριστος ἀφηγηματικὸς τρόπος τοῦ συγγραφέως καθιστοῦν τὸ βιβλίον ἀπόκτημα διὰ τοὺς μὴ ἐρευνητάς, οἱ ὅποιοι θὰ ζήσουσιν εἰς αὐτὸ ἐποχὰς ἐθνικῆς δυστυχίας τῶν χρόνων τῆς τουρκοκρατίας εἰς τὴν Μακεδονίαν. τῆς σημερινῆς ἐλευθερίας τῆς ὁποίας θὰ ἐκτιμήσουσιν καλύτερον τὴν ἀξίαν.

Γ. Ι. ΘΕΟΧΑΡΙΔΗΣ

Siegfried Düll, Die Götterkulte Nordmakedoniens in römischer Zeit. Eine kultische und typologische Untersuchung anhand epigraphischer, numismatischer und archäologischer Denkmäler, Münchener Archäologischer Studien, Band 7, Wilhelm Fink Verlag, München 1977, σελ. 453 καὶ 80 εἰκόνες.

Ἡ Siegfried Düll μᾶς εἶναι γνωστὴ στὴ Θεσσαλονικίᾳ ἀπὸ τὴν συμμετοχὴν τῆς ἐν τῇ Συμπόσει με θέμα τὴν Ἀρχαία Μακεδονία. Ἐκίνησε με μὴ ἀναθεώρησι τῆς παλαιᾶς, ἀλλ'

ἀκόμη βασικής μελέτης τῆς θρησκείας τῶν ἀρχαίων Μακεδόνων (Werner Baege, *De Macedonum sacris*, Halle 1913). Σχετικές ἀπόψεις της παρουσίασε στὸ πρῶτο Συμπόσιο γιὰ τὴν ἀρχαία Μακεδονία τὸ 1968 (Ἀρχαία Μακεδονία, Θεσσαλονίκη 1970, 316-323, πρβ. Μακεδονικά 11, 1971, 458, πρβ. καὶ ἄλλη μελέτη τῆς ἴδιας, *Götter auf makedonischen Grabstelen*, Μελετήματα στὴ μνήμη Βασιλείου Λαούρδα, Θεσσαλονίκη 1975, ὅπου συναντοῦμε θεότητες σὲ ἐπιτάφια μνημεῖα, ἰδίως τὸν Ἡρακλῆ καὶ τὴν Ἀφροδίτη, σπανιώτερα τὴν Ἀθηνᾶ καὶ τὸ Διόνυσο καὶ ἀκόμα πιὸ σπάνια τὴν Ἄρτεμη καὶ τὴ Βενδίδα, ἀλλὰ ἡ τοιχογραφία τῆς Κρίσεως στὸν Τάφο τῶν Λευκαδιῶν εἶναι παρεξηγημένη, 125 καὶ σημ. 50). Εἶχε πρόθεση νὰ ἀσχοληθῆ μετὰ τὴ λατρεία τῶν Μακεδόνων γενικά, πρὶν καὶ μετὰ τὴ ρωμαϊκὴ κατάκτηση. Παραπονεῖται, στὸν πρόλογο, ὅτι δὲν εἶχε ἱκανοποιητικὴ βοήθεια ἀπὸ τὴν Ἀρχαιολογικὴ Ὑπηρεσία τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἀπὸ τοὺς Ἐφόρους Ἀρχαιοτήτων καὶ τοὺς ἀνασκαφεῖς στὴ Μακεδονία. Παραπονεῖται ἐπίσης ὅτι τὰ δημοσιεύματα στὴ σερβικὴ καὶ στὴ βουλγαρικὴ δὲν εἶναι εὐπρόσιτα ἔξω ἀπὸ τὸν τόπο τους. Εὐχαριστεῖ πάντως, πού τὴν βοήθησαν πολλοὶ καί, μετὰξὺ αὐτῶν κυρίως ἡ Φανούλα Παπάζογλου γιὰ τὸ γιουγκοσλαβικὸ τῶρα τμῆμα τῆς ἀρχαίας Μακεδονίας, ὁ G. Mihailov γιὰ τὸ βουλγαρικὸ καί, στὴν Ἑλλάδα, ὁ ἀείμνηστος Β. Λαούρδας καὶ ὁ ὑπογραφόμενος. Ἔχουν παράπονα λοιπόν, δικαιολογημένα, οἱ ξένοι ἐρευνηταὶ στὰ Βαλκάνια. Ἀλλὰ σὲ ποιὸν νὰ ποῦν τὸν πόνο τους οἱ συνάδελφοι τῆς Ἀλβανίας—ἄς ἀρχίσω ἀπὸ κεῖ—τῆς Γιουγκοσλαβίας, τῆς Βουλγαρίας, τῆς Ρουμανίας, τῆς Τουρκίας καί, βέβαια, τῆς Ἑλλάδος;

Ὅπως δὲν εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐργασίας εἶναι μιὰ διδακτορικὴ διατριβὴ σύμφωνη μετὰ τὶς καλὲς παραδόσεις τῆς γερμανικῆς ἐπιστήμης (καθηγητῆς P. R. Franke), δημοσιευμένη σὲ μιὰ σειρὰ, τῆς ὁποίας τὸ ὕψηλο ἐπίπεδο ἐγγυᾶται ὁ καθηγητῆς Ernst Homann-Wedeking. Ἀλλὰ δὲν εἶναι στὸ σύνολό της ὅ,τι ἐπιθυμοῦσε ἡ S. D. Περιορίσθηκε κατ' ἀνάγκη, ὅπως φαίνεται ἀμέσως ἀπὸ τὸν τίτλο, κυρίως ἀλλ' ὄχι ἀποκλειστικά, ὅπως θὰ ἰδοῦμε, στὴ «Βόρειο Μακεδονία» τῆς ρωμαϊκῆς ἐποχῆς.

Στὴν Εἰσαγωγή (σ. 10-38) προσδιορίζεται ἀκριβέστερα τὸ θέμα. Ἡ μελέτη περιλαμβάνει ὅλες τὶς θεότητες τῆς «Βόρειας Μακεδονίας» ἐκτὸς τῆς λατρείας τῶν ἡρώων, τοῦ θρακὸς ἱππέως καὶ τῶν αὐτοκρατόρων. «Βόρεια Μακεδονία» εἶναι οἱ περιοχὲς τῆς ἀρχαίας Μακεδονίας, πού τῶρα περιλαμβάνονται στὴ Γιουγκοσλαβία καὶ στὴ Βουλγαρία καὶ ἀνήκουν στὴ Μακεδονία ὡς τὸ 167 π.Χ. Ἄν θῆλη νὰ ἰδῆ ὁ ἐνδιαφερόμενος τὰ ὄρια, παραπέμπεται στὴ γνωστὴ καὶ ἐγκυρὴ μελέτη τῆς Φανούλας Παπάζογλου. Οἱ μακεδονικὲς πόλεις στὴ ρωμαϊκὴ ἐποχῆ, 1957. Ἔτσι ἡ μελέτη περιορίζεται στὰ ἀνω ἄκρα, ἀλλὰ κατ' ἀνάγκη γίνεται ἀναφορὰ στὸ κύριο σῶμα, στὸν κορμό, δηλαδὴ στὸ χῶρο τῆς Ἑλληνικῆς Μακεδονίας, ἀφοῦ ὅλα τὰ ἔθνη, θρησκευτικὰ καὶ πολιτικὰ κέντρα τῶν ἀρχαίων Μακεδόνων (ἡ μυθικὴ Λεβαίη, οἱ Αἰγῆς, ἡ Ἐδεσσα, ἡ Βέροια, ἡ Πέλλα, προπαντὸς τὸ Δίον, ἡ Θεσσαλονίκη κ.ο.κ.) μένουν ἔξω ἀπὸ τὸ νέο κατασκευάσμα πού ὀνομάζεται «Βόρειος Μακεδονία». Χρονικὰ ἐπίσης ἡ μελέτη ὑποτίθεται ὅτι περιορίζεται στοὺς ρωμαϊκοὺς χρόνους, κατὰ τοὺς ὁποίους ἔχουμε περισσότερες μαρτυρίες, ἀλλὰ καὶ πάλι σωστά γίνεται ἡ ἀπαραίτητη ἀναφορὰ στοὺς προρρωμαϊκοὺς χρόνους, ἀφοῦ στὴν ἑλληνικὴ ἐποχῆ, κι ἀκόμα πιὸ πίσω, φθάνουν ὅλες οἱ ρίζες.

Ἀπὸ τὴν ἐκθεση τῆς S.D. γιὰ τὴν ἱστορία τῆς σχετικῆς ἐρευνας σημειώνουμε τὴν ἀγνωστὴ σὲ μᾶς μελέτη στὰ σερβικὰ R. Marić, *Antički kultovi u našoj zemlji*, 1933, μιὰ διδακτορικὴ διατριβὴ στὸ Βελιγράδι, τὴν ὁποία ὑπέδειξε ἡ Φ. Παπάζογλου στὴν S.D. Ἡ διατριβὴ αὐτὴ περιορίζεται μόνον στὴ σερβικὴ Μακεδονία (σ. 12 κ.έ.). Ἐν συνεχείᾳ ἀναφέρεται ἡ συμβολὴ τῶν B. Saria, N. Vulić, D. Dečev, B. Gerov, G. Mihailov, V. Velkov, P. Lisicār, A. Keramitičiev, B. Perc, J. Wiseman καὶ D. Mano-Zissi κ.ἄ. Σημειώνονται ἐπίσης οἱ ἀναμενόμενες στὴ σειρὰ E. J. Brill τῆς Leiden μονογραφίες τοῦ Br. Gavela καὶ τοῦ V. Velkov γιὰ τὶς ἀνατολικὲς λατρεῖες στὸ γιουγκοσλαβικὸ καὶ στὸ βουλγαρικὸ τμῆμα τῆς Μα-

κεδονίας αντίστοιχα...«die süd-makedonischen Denkmäler noch nicht zugänglich waren»(?), αλλά «τουλάχιστον μιὰ πρώτη βάση γιὰ τὴν ἔρευνα τοῦ συνόλου τοῦ Μακεδονικοῦ χώρου» ἀποτελοῦν τὰ προαναφερθέντα. Ἡ S.D., φαίνεται, δὲν βρῆκε πολλὰ σχετικά μὲ τὰ ἐνδιαφέροντά της στὰ ἑλληνικὰ δημοσιεύματα (graeca sunt non leguntur?). Εἶναι ἴσως χαρακτηριστικό ὅτι στὶς συντομογραφίες (σ. 421-426) βλέπει κανεὶς μόνον τὸν Μ. Δήμιτσα (1896). Οὔτε κἀν τὸν J. Kalléris, *Les anciens Macedoniens I* (1954) καὶ II, 1(1976), ποὺ εἶναι γραμμένο στὰ γαλλικὰ κι ἔχει κεφάλαια ὁλόκληρα γιὰ τὴν ἀρχαία μακεδονικὴ λατρεία.

Σχετικὰ μὲ τὸν τρόπο ἐργασίας της ἡ S.D. ἀναφέρει ὅτι βασίζεται στὸν κατάλογο ποὺ συγκρότησε καὶ περιλαμβάνει τὶς φιλολογικὲς, ἐπιγραφικὲς καὶ ἀρχαιολογικὲς μαρτυρίες καὶ μιὰ ἐπιλογή ἀπὸ νομίσματα, ποὺ δίνουν πληροφορίες γιὰ τὴ λατρεία. Περιλαμβάνονται καὶ τὰ λίγα εἰρήματα τῆς προρρωμαϊκῆς ἐποχῆς, τὰ ὁποῖα ἐπιτρέπουν περιορισμένη ἔστω γνώση τῆς προϊστορίας τῶν θεμάτων. Σημειῶνω ὅτι ὁ J. Kalléris κάμει ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο: χρησιμοποιεῖ τὶς πληροφορίες ἀπὸ τοὺς ρωμαϊκοὺς χρόνους μὲ κύριο σκοπὸ νὰ ἀνασυγκροτήσῃ κατὰ τὸ δυνατόν τὴ λατρεία τῶν ἀρχαίων Μακεδόνων, ἕνα θέμα ποὺ εἶναι ἴσως περισσότερο ἀξιωματέτο καὶ πάντως ἐνδιαφέρει περισσότερους. Εἶναι στὴ ρίζα τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, ὁ ὁποῖος, μὲ κύριο φορέα τοὺς Μακεδόνες, συναντήθηκε μὲ ὄλους τοὺς πολιτισμοὺς τῆς ἀρχαιότητος. Δημιουργήθηκε ἔτσι τὸ κοινὸ ἱστορικὸ πεδίο, ὅπου ἀναπτύχθηκε ὁ χριστιανισμός.

Σχετικὰ μὲ τὰ νομίσματα καλὸδεχτὴ εἶναι ἡ νέα μελέτη τοῦ I. L. Merker γιὰ τὰ νομίσματα τῶν Παιόνων, τὴν ὁποῖα προαναγγέλλει ἡ S.D.

Κύριο θέμα της, γράφει ἡ S.D., εἶναι νὰ διαπιστώσῃ πόσο ἡ «βορειομακεδονικὴ» λατρεία εἶναι αὐθύπαρκτη ἢ ἐπηρέασθη καὶ πῶς ἀπὸ τὶς γειτονικὲς περιοχὲς καὶ ἰδιαίτερα τί σχέσεις παρουσιάζει μὲ τὸν «νοτιομακεδονικὸ» χώρο. Τὸ μειονέκτημα ὑπάρχει στὸν ἀναγκαστικὸ διαμελισμὸ τῆς Μακεδονίας καὶ καταβάλλεται προσπάθεια νὰ ἐξουδετερωθῇ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο.

Στὸν Κατάλογο ἀκολουθεῖται ἡ ἀρχὴ τοῦ R. Marić; δηλ. οἱ θεότητες κατατάσσονται σὲ ὁμάδες ἀνάλογα μὲ τὴν προέλευσὴ τους: ἑλληνικὲς, ντόπιες (= ;), ρωμαϊκὲς, αἰγυπτιακὲς καὶ ἀνατολικὲς. Κατὰ τὴν ἀνάλυση τῆς ἀξίας τοῦ ὕλικου της ἡ S.D. διατυπώνει τὰ ἐρωτήματα ποὺ θέλουν ἀπάντηση: ἂν ἔχη τὸ ἀντικείμενο σχέση μὲ ὀρισμένη θεότητα ἢ ὀρισμένη λατρεία, ἂν παίρῃ θέση σὲ μιὰ τοπικὴ ἢ χρονικὴ κατάταξη, ἂν δίνη πλήρη ἢ μειωμένη πληροφόρηση κ.ο.κ. Ἔτσι π.χ. κρίνεται ὅτι τυπικὲς ἐκφράσεις, ὅπως Ἐραθῆ Τύχη, δὲν ἔχουν καμία ἀξία, ὅπως καὶ καθαρὰ διακοσμητικὰ στοιχεῖα σὰν τὸ κεφάλι Ἐρμῆ σὲ καδίσκο τοῦ Prilepec.

Γιὰ τὶς γεωγραφικὲς, ἔθνικες καὶ ἱστορικὲς συνθήκες γίνεται παραπομπὴ στοῦ γενικότερο βιβλίον τῆς Φανούλας Παπάζογλου (γιὰ ὅλη τὴ Μακεδονία, 1957) καὶ στὶς μελέτες τοῦ I. Mikulčić (Πελαγονία, 1966), B. Geon (περιοχὴ μέσου Στρυμόνος, 1959-60), I. L. Merker (γιὰ τὴν Παιονία, ἀναμενόμενη), A. Rüsich (γιὰ ὅλη τὴ Μακεδονία, 1969). Στὴ «Βόρεια Μακεδονία» περιλαμβάνονται περιοχὲς τῆς *Λυγκηστίδος* μὲ κυριώτερη πόλιν τὴ Λυγκηστικὴ Ἡράκλεια παρὰ τὸ Μοναστήρι (Bitola), τῆς *Λευριόπου* (πόλεις Στύβερρα ἢ Στύμβαρα ἀντίκρυ ἀπὸ τὸ Σερπίγονο καὶ κοντὰ Ἄλκομεναι παρὰ τὴν Bela Crkva, Βυčip, Κεραμειαὶ παρὰ τὸ Marko Varoš κοντὰ στὸ Prilep καὶ ὄχι πολὺ μακριὰ ἢ ὄρεινὴ Κολοβαΐση παρὰ τὸ Trescavec), τῆς *Πελαγονίας* νοτιοανατολικά τοῦ Prilep, ὅπου ἡ ὑποτιθέμενη παρὰ τὸ Prilepec πόλιν Πελαγονία, τὸ κοινὸν Δοστονέων παρὰ τὸ Pestani καὶ Dunjē, βεβαιωμένο μόνον ἐπιγραφικὰ, καὶ ἡ ἀκόμα ἀταύτιστη πόλιν Ἄντανία, τὴν ὁποῖα ἡ Φ. Παπάζογλου περιλαμβάνει στὴ Λυγκηστίδα, πρβ. REG. 47, 1934, 31, καὶ N.G.L. Hammond, Macedonia I, 76 κ.έ. καὶ ἄλλοι.

Γιὰ ἕνα κατατοπισμὸ τῶν Ἑλλήνων ἀναγνωστῶν, στοὺς ὁποίους δὲν εἶναι προσιτὴ ἡ ξένη σχετικὴ βιβλιογραφία καὶ ἰδιαίτερα γιὰ τὴν ἐνημέρωση τῶν Μακεδόνων, στοὺς ὁ-

ποιούς δὲν εἶναι γνωστή ἢ λεγόμενη «μακεδονική» γλῶσσα τῶν Σκοπίων ἢ τὰ σερβικά, ἀλλὰ καὶ οἱ τόποι δὲν εἶναι προσίτοι, πρέπει ἴσως νὰ δώσω λίγα στοιχεία γιὰ τὸν ἑλληνισμό καὶ ἰδιαίτερα τὴ θρησκεία αὐτῶν τῶν περιοχῶν σύμφωνα μὲ τις ἱστορικές πηγές καὶ τὰ ἀρχαιολογικά εὐρήματα ποὺ ἔφεραν στὸ φῶς οἱ Γιουγκοσλάβοι συνάδελφοι (τὸ προσιτότερο βοήθημα στὰ ἑλληνικά εἶναι στὴ σειρά τῶν ἐκδόσεων τοῦ IMXA, Δημ. Κανατσούλη, Ἱστορία τῆς Μακεδονίας, Θεσσαλονίκη 1964).

Ἡ Ἡράκλεια τῆς Λυγκησίδος, παρὰ τὴ δυτικὴ παρυφὴ τοῦ Μοναστηριοῦ, εἶναι ἵδρυμα τοῦ Φιλίππου Β' πρὶν ἀπὸ τὸ 350 π.Χ. Εὐρίσκεται στὸ σταυροδρόμι ὅπου συναντῶνται ἢ μετέπειτα ὀνομασθεῖσα Ἐγνατία μὲ τὴν ὁδὸ ἀπὸ ΝΔ πρὸς ΒΑ κατὰ μῆκος τοῦ ροῦ τοῦ Ἐριγῶνος πρὸς τὴ συμβολὴ του μὲ τὸν Ἄξιό, ὅπου οἱ Στόβοι. Οἱ ἐπιγραφές καὶ τὰ μνημεῖα μᾶς πληροφοροῦν γιὰ τὴ συνέχεια τῆς λατρείας ἀπὸ τὰ χρόνια τοῦ Φιλίππου ὡς τὴν ἐπικράτηση τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἐκτὸς ἄλλων μνημείων (τεῖχη τῆς ἀκροπόλεως, ἀρχαῖο θέατρο κ.λ.) διατηροῦνται δυὸ παλαιοχριστιανικὲς βασιλικὲς καὶ ἄλλα κτήρια ποὺ σώζουν ὠραιότατα ψηφιδωτὰ τοῦ 5ου καὶ 6ου αἰῶνος.

Ἡ Στυβέρρα ἢ τὰ Στύμβαρα ἦταν πόλη στὸ κέντρο τῆς πεδιάδος τῆς Πελαγονίας πάνω στὸ ποτάμι Ἐριγῶν, στὴ δεξιὰ ὄχθη του. Ἀνάγεται ἢ ἵδρυσή της ὡς τοὺς ἀρχαίους χρόνους καὶ ἡ ζωὴ της συνεχίζεται ὡς τὴν ὕστερη ἀρχαιότητα. Τὰ σωζόμενα μνημεῖα της (τεῖχη, γυμνάσιο κ.λ.) σὲ ἔκταση περίπου 550 × 220 μ., ἔχουν χαρακτηριστὰ ἑλληνικῆς πόλεως. Ἀναφέρεται ἀπὸ τὸ Στράβωνα καὶ ἄλλες ἱστορικές πηγές, ἐνῶ ἀπὸ τοὺς καταλόγους τῶν ἐφήβων τῆς πόλεως περὶ τὸ 200 μ.Χ. ὑπολογίζεται ὅτι ἡ πόλη αὐτὰ τὰ χρόνια εἶχε περίπου 20.000 ἐλεύθερους κατοίκους. Ἔδωσε γνωστοὺς μακεδονιάρχες καὶ ἓνα ὕπατο κατὰ τὴ ρωμαϊκὴ ἐποχὴ.

Ἡ πόλη Ἀλκομεναὶ ἐντοπίζεται στὰ ἐρείπια ἑλληνιστικῆς πόλεως ποὺ βρίσκονται περὶ τὰ 6 χλμ. πρὸς Δυσμᾶς τῆς Στυβέρρας, πάνω στὸν Ἐριγῶνα. Ἦταν ὄχυρὸ τῶν Μακεδόνων βασιλέων ἀπὸ τὸν καιρὸ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου σὲ πέρασμα πρὸς τὴν Ἰλλυρία. Ἔχουν ἀποκαλυφθῆ τεῖχη μὲ πόλεις καὶ ἄλλα κτήρια ρωμαϊκῶν χρόνων. Τὰ κινητὰ εὐρήματα φυλάγονται στὸ Μουσεῖο τοῦ Prilep.

Ἡ πόλη Κεραμειαὶ ἐντοπίζεται σὲ προάστειο τοῦ Prilep μὲ τὸ ὄνομα ἄλλοτε Markos Varoš, τώρα Markov Grad, κοντὰ στὴν ἐκεῖ Ἱερὰ Μονή. Στους τοίχους τῆς ἐκκλησίας ἐντοιχισμένα καὶ στὴ γύρω περιοχὴ τῶν ἐρειπίων βρέθηκαν καὶ ἐνεπίγραφα ἀνάγλυφα καὶ ἄλλα τεκμήρια τῆς λατρείας, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ πολλὰ χάλκινα εἰδῶλια Ἐρμοῦ.

Ἡ Κολοβαῖση βρίσκεται περὶ τὰ 10 χλμ. βορείως τοῦ Prilep, στὸ βουνό, ὅπου τὸ μοναστήρι τοῦ Treskavec, σὲ ὑψόμετρο πάνω ἀπὸ 1.100μ. Τὸ ὄνομα τῆς ὄχυρῆς πόλεως ἀναφέρεται σὲ μεγάλη ἐπιγραφή σχετικὴ μὲ τὴ λατεία τῆς Ἐφεσίας Ἀρτέμιδος (εἰκ. 1). Ἄλλες ἐπιγραφές εἶναι ἀναθηματικὲς στὸν Ἀπόλλωνα.

Περισσότερο σημαντικὴ εἶναι ἡ πόλη τῶν Στόβων, στὴ συμβολὴ τοῦ Ἐριγῶνος μὲ τὸν Ἄξιό, μὲ ἄλλα λόγια στὴ συμβολὴ τῶν σπουδαιότερων ὀδικῶν ἀρτηριῶν στὸ κέντρο τῆς Βαλκανικῆς Χερσονήσου. Δὲν εἶναι παράδοξο ὅτι ἔδωσε τις σπουδαιότερες μαρτυρίες γιὰ τὴ λατεία.

Βορειότερα ἢ πόλη Βυλάζωρα παρὰ τὰ Βελεσσά (τώρα Titov Veles) ἀποτελεῖ καὶ τὸ ὄριο, πρὸς Βορρᾶν, τῆς Μακεδονικῆς ἐπικρατείας. Τὰ Σκόπια, βορειότερα, δὲν ἦταν ποτέ, μὲ καμιὰ ἔννοια, μακεδονικὴ περιοχὴ. Νοτιώτερα περὶ τὸν Ἄξιό στὴ σημερινὴ Γιουγκοσλαβία ἦταν τὸ Ἄργος (τῆς ἄλλοτε Παιονίας) παρὰ τὸ τωρινὸ Skačinci, ἢ Νεάπολις παρὰ τὸ Ἰζνο στὴ Μπαμπόυνα, ἢ Ἄστιβος παρὰ τὸ Stip, ἀλλὰ οἱ τόποι αὐτοὶ γιὰ τὴν ὥρα δὲν ἔδωσαν μαρτυρίες σχετικὲς μὲ τὴ λατεία. Νοτιώτερα ἀπὸ τοὺς Στόβους στὴν περιοχὴ τοῦ Καβάνταρτσι πόλεις ὅπως ἡ Εὐριστός παρὰ τὸ Drenovo, ἢ Ἀντιγόνηα παρὰ τὸ Tremnik καὶ στὸν Ἄξιό ἢ πόλη Στεναὶ παρὰ τὸ Demir Karija ἔδωσαν ἐπίσης μαρτυρίες, ἐνῶ ἡ Δόβρος δὲν ἔχει ἐντοπισθεῖ ἀκόμα καὶ ἀμφισβητεῖται.

Στήν περιοχή τοῦ μέσου Στρυμόνος, τώρα βουλγαρική, ἀμφισβητεῖται ἡ ταυτότητα τοῦ σπουδαίου ἀρχαιολογικοῦ καί ὁδικοῦ κέντρου κατὰ τὸ Sandaski (ἄλλοτε Sveti Vrači). Κατὰ καιροὺς τοποθέτησαν ἐδῶ τὴ Desudara (D. Dečev), τὴν Παρθικόπολη (L. Robert καὶ Φανούλα Παπάζογλου) ἢ τὴ Γαρησκὸ (B. Geron), πρωτεύουσα τῆς Παρορβηλίας, τὴν ὁποία ὁμως ἡ Φ. Παπάζογλου θέλει νοτιοδυτικὰ τοῦ Στρυμόνος. Γιὰ τὴν τοπογραφία τοῦ βουλγαρικοῦ τμήματος τῆς Μακεδονίας τὸ καλύτερο βοήθημα εἶναι ἡ συλλογὴ τῶν ἐλληνικῶν ἐπιγραφῶν τῆς περιοχῆς ἀπὸ τὸν G. Mihailov, Inscriptioes Graecae Bulgariae Retrae IV, μὲ ἐπιγραφές ἀπὸ Hiljadnica (333), Laskarevo (263), Gorno Spančevno (268), Píperica, Vranja (271), Muletarovo (277). Στὰ ἑλληνικὰ τὸ καλύτερο βοήθημα γιὰ τὴν περιοχὴ εἶναι τοῦ Δημ. Σαμσάρη, Ἱστορικὴ Γεωγραφία τῆς Ἀνατολικῆς Μακεδονίας κατὰ τὴν Ἀρχαιότητα, Θεσσαλονίκη 1976, 93 κ.έ., 120 κ.έ. καὶ ἄλλοῦ.

(Ἡ δεῖνα ἀφῆκεν)
 ἐνωχλημένη [ὄπ']
 Ἀρτέμιδος Ἐφεσίας τ[ῆς]
 ἐν Κολοβαίση παιδ[ισ]κην]
 5 ὀνόματι Ἑλένην κα[ὶ τὸ]
 παιδίον αὐτῆς Π[ερ]ισ-
 τεράν καὶ τὰς τούτ[ων]
 [ἐ]πιγονάς, ὧν καὶ τὴν ὠνή[ν]
 [ἢ ὄπ]α καταμένη ἔθηκε[ν]
 10 [πρ]ὸς τὰ ἕτερα γράμματα
 [τῆ]ς θεοῦ καὶ ἐνεχαράχθη
 [τὰ] γεγραμμένα. [Τοῦτο]
 [τὸ] γράμμα μνήμη[ς]
 [χάρ]ιν ἐγένετο ἐν Κο[λο]-
 15 [βαίση] τοῦ (ἔτους) ημ[α]τ' Ἀρτεμ[ισίου]
 Εὐτυχῶς.

*Εἰκ. 1. Ἀπελευθερωτικὴ ἐπιγραφή ἀπὸ τὴν Κολόβαισα χρονολογημένη
 μὲ τὴν ἐπαρχιακὴ (μακεδονικὴ) χρονολογία στὸ ἔτος 348-200 μ.Χ.
 Διόρθωσα τὸ στίχ. 9*

Σχετικὰ μὲ τὴ χρονολογία ἢ S.D. παρατηρεῖ ὅτι στὰ βορειοδυτικὰ τῆς περιοχῆς τῆς χρησιμοποιοῦσαν σχεδὸν ἀποκλειστικὰ τὴν ἐπαρχιακὴ χρονολογία (ἀπὸ τὸ 148 π.Χ.), ἐνῶ στὰ βορειοανατολικά τὴν ἀκτιακὴ (ἀπὸ τὸ 31 π.Χ.) καὶ χωρὶς τὴν προσθήκη «σεβαστοῦ», ἐνῶ σὲ ἐπιγραφή τοῦ ἔτους 232/33 σημειώνεται [κα]τὰ δὲ Ρωμαί[ους].

Χρήσιμος μπορεῖ νὰ εἶναι ὁ πίνακας μὲ τὸ σχῆμα γραμμάτων (σ. 32-33) καὶ τὸν ἀναπαράγουμε ἐδῶ χωρὶς τὶς παραπομπές στὴ σχετικὴ βιβλιογραφία (εἰκ. 2). Ὅπου σημειώνεται R ἢ St σημαίνει ὅτι ἡ ἐπιγραφή συνοδεύει ἀνάγλυφο ἢ ἄγαλμα. Ὅπως φαίνεται καὶ ἀπὸ τὸν πίνακα οἱ ἐπιγραφές χρονολογοῦνται ἀπὸ τὸ 59-307 μ.Χ., ἀλλὰ μόνον μέσα σὲ μιὰ περίπου ἑκατονταετία (112-238 μ.Χ.) ἢ σειρὰ εἶναι χωρὶς μεγάλα ἐνδιάμεσα κενά. Ἀπὸ ἄποψη Ἱστορίας τῆς Τέχνης, χρονολογικὰ συμπεράσματα καὶ τεχνολογικὴ ἀνάλυση μποροῦν νὰ γίνουν μόνο ἀπὸ τὸ 125 ἕως τὸ 234 μ.Χ. μὲ τὶς ἱκανοποιητικὰ διατηρημένες ἐπιτύμβιες στῆλες ἀπὸ τὸ Zlatolist (ἄλλοτε Sušica παρὰ τὸ Sadanski, εἰκ. 1) καὶ ἀπὸ τὸ Begnište παρὰ τὸ Kavadarci (εἰκ. 3).

Μετὰ τὴν Εἰσαγωγή, ἀκολουθεῖ τὸ πρῶτο καὶ κύριο κεφάλαιο γιὰ τὴ λατρεία τῶν θεῶν (σ. 39-156). Προηγεῖται ὁ λόγος γιὰ τὶς Ἑλληνικὲς θεότητες (σ. 39-131). Εἶναι τὸ κύριο σῶμα στὴ λατρεία τῆς περιοχῆς, συνεπῶς καὶ στὴ μελέτη τῆς S.D. Ἀπὸ τοὺς Ὀλύμπιους θεοὺς ὄλοι σχεδὸν εἶναι παρόντες. Μὲ τὴν ἀλφαβητικὴν σειρὰ τῆς S.D.: Ἀφροδίτη,

Ἄπόλλων, Ἄρτεμις, Ἀθηνᾶ, Δήμητρα, Διόνυσος, Ἡρακλῆς, Ἑρμῆς, Ἑστία, Ποσειδῶν, Ζεὺς καὶ Ἥρα. Ἀπὸ τοῦς κατώτερου θεοὺς συναντοῦμε τὸν Ἀσκληπιὸ μὲ τὴν Ὑγίεια καὶ τὸν Τελεσφόρο, τοὺς Διοσκόρουσ, Πασικράτα καὶ Σώτειρα, Πλούτωνα καὶ Περσεφόνη. Ἀκολουθοῦν οἱ θεοποιημένεσ Μοῖρεσ, ἡ Νέμεση, ἡ Νίκη, ἡ Τύχη.

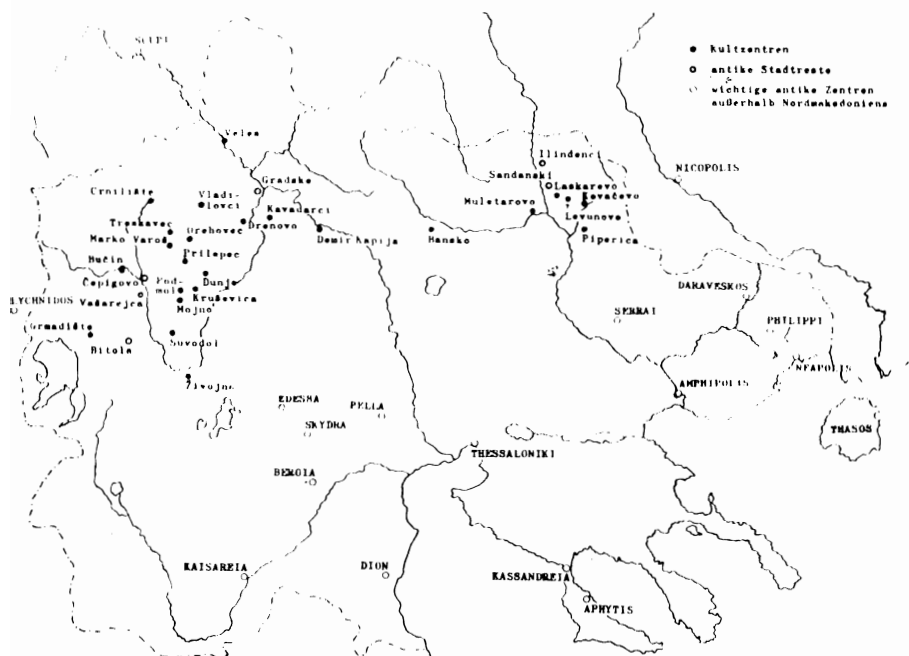
Σχετικὰ μὲ τίς «ἐντόπιεσ» θεότητες, ἡ S.D. παρατηρεῖ ὅτι «οἱ περισσότερεσ ἀπὸ τίς λεγόμενεσ ντόπιεσ θεότητες ἀναγνωρίζονται ἀπὸ τὰ ἐπίθετα τῶν γνωστῶν ἐλληνικῶν θεο-

Ἔτοσ	Μορφὴ γραμμάτων	Ἔτοσ	Μορφὴ γραμμάτων
59	R ΑΕΜΡΕΥ	200	ΑΕΚΜΥΡΡΦΘΩ
112	ΑΕΚΛΡΦΩ	209	ΑΕΚΜΘΕCΑΡΦΩ
119	st ΑΕΛCΥΩ	210	ΑΕΕΜΚΝΥCΩ
121	ΑΕΜΝΟΡCΥΦΩΩΞϜ	210	ΑΕΚΜΥΡCΩ
121	ΑΕΜΚΥΘΦΩΩΞϜ	211	R ΑΕΚΜΥΡCΩ
125	R ΑΕΜΚΥΡCΩΩ	211	ΑΕΚΜΥΡΨΩ
126	ΑΕΚΜCΩ	215	R ΑΚΜΥΡCΩ
129	ΑΞΜΚΗΗΡCΩ ^{ε1a}	216	ΑΕΚΜΥΡΗΩ
146	ΑΕΚΥΡΗCΩ	217	ΑΕΜΝΥΡΗΔ
150	ΑΕΚΥΩ	219	ΑΕΜΥΡΗΩ
158	ΑΕΚΜΡCΩ	221	ΑΕΚΥΡCΩΨΩ
159	R ΑΕΚΜΝΥΡC	223	ΑΕΜΚΝΡΦ
160	R ΑΑΕΜΥΡC	232	ΑΕΜΝΝΚΥCΦΩϜ
162	ΑΕΚΜΥΡCΩ	232/3	ΑΕΗΜΥΡΦCΩϜ
165	R ΑΕΚΥΡΩ	234	R ΕΚΜΥΡCΝΝΖ
167	R ΑΕΕΡCΕ	235	ΑΕΥCΩ
173	ΑΕΚΜΥΡΩ	238	ΑΕΚΜΥΡCΞ
191	ΑΕΚΚΥΡΟϜC	281	ΑΕΚΥΘΗΗCΩ
192	ΑΕΚΥΡΦΨΞ	286	ΑΕΜΥΡCΩ
198	R ΑΕΚΜΥΩ	307	ΑΕΜΥΡ

*Εικ. 2. Πίνακασ, ποὺ δείχνει τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων
στὶς χρονολογημένεσ ἀπὸ 59-307 π.Χ. ἐπιγραφεσ*

τήτων» καὶ φυσικὰ ἀπὸ πληροφορίεσ στὰ ἐλληνικὰ καὶ λατινικὰ κείμενα (Ἡρόδοτοσ κ.λ.). Δυσκολεῦθηκα νὰ καταλάβω τὸ κείμενο τῆσ S.D., γιατί δὲν εἶναι φανερό τί θεωρεῖται «einheimisch» («ντόπιο» ἢ «ἐπιχώριο») καὶ μάλιστα σὲ ἀντίθεση πρὸς τὸ «ἐλληνικό». Σ' αὐτέσ τίς σελίδεσ (132 κ.έ.) συναντῶνται χωρίσ διάκριση τὰ ὀνόματα τοῦ Διονύσου Δύαλοσ (σὴν Παιονία) καὶ Ἀσδοῦλησ (σὸ μέσο Στρυμόνα), οἱ Ἄντανοὶ δαίμονεσ στὸν κύκλο τοῦ Διονύσου ἐπίσης, ἡ Ἄρτεμισ Βασιλεία ἀλλὰ καὶ ἡ Βενδίς, ὁ Ζεὺσ Ὑπεραιρέτησ ἀπὸ τὴν περιοχὴ τοῦ Prilep καὶ ὁ Ὑπερβερέτασ τοῦ Δίου. Οἱ δύο τελευταῖεσ ἐπικλήσεισ τοῦ Διόσ, γράφει ἀλλοῦ (σ. 101) ἡ S.D., παρουσιάζονται μόνον στὴ Δυτικὴ Μακεδονία, ἔχουν ἐτυμολογικὴ διαφάνεια καὶ δείχνουν ἀναμφισβήτητα τὴν ὑπαρξὴ μακρᾶσ «ντόπιασ» λα-

τερίας. Ἐν τούτοις καὶ ὁ Ζεὺς (Ἵπεραιρέτης καὶ Ἵπερβερέτης) μπαίνει στὶς «einheimische Gottheiten», ἀπλῶς «griechisch interpretierte» μαζί με τὸν Ἄπόλλωνα ἀλλοῦ Ὀτευδανό, ἀλλοῦ Ὀτευδάνικο καὶ ἀλλοῦ Ἐτευδάνισκο, μαζί με τὸν Ἄπόλλωνα Δερροναῖο, τὸν Παιονικὸ Ἥλιο καὶ τὰ «ντόπια» στοιχεῖα στὴ λατρεία τῶν Νυμφῶν, τῶν ποταμῶν θεῶν Ἄξιου καὶ Ἐριγῶνος καὶ τῶν ὄφρων. Τῶν ὄφρων ἡ λατρεία «παραβάλλεται πρὸς ἰλλυρικὸ μῦθο» (σ. 133 καὶ 141), «συνδέεται πρὸς τὴ λατρεία τοῦ Γλύκωνος κατὰ τοὺς αὐτοκρατορικοὺς χρόνους μαρτυρημένη καὶ στὰ Σκόπια», ἀλλὰ —σημειῶνω— ἡ S.D. θὰ μπορούσε νὰ μνημονεύσει καὶ τὶς ἑλληνικὲς ρίζες ποὺ ἀπὸ τὴν ἀπώτατη ἀρχαιότητα φθάνουν στὰ χρόνια τοῦ ψευδομάντη Ἀλεξάνδρου καὶ τὴν Πέλλα τῆς ἐποχῆς του.



Εἰκ. 3. Χάρτης μετὰ τὰ ὄρια τῆς ἀρχαίας Μακεδονίας, μετὰ τὰ κέντρα λατρείας καὶ τὰ ἐρείπια πόλεων στὴ «Βόρειο Μακεδονία» καὶ μετὰ τὰ σπουδαιότερα ἀρχαῖα κέντρα («ἐκτὸς Βορείου Μακεδονίας»)

Ὁ λόγος γιὰ τὶς ρωμαϊκὲς αἰγυπτιακὲς καὶ ἀνατολικὲς θεότητες εἶναι σύντομος, ἀνάλογα μετὰ τὴν περιορισμένη σπουδαιότητα τῆς λατρείας τους στὸ μακεδονικὸ χῶρο. Οἱ ρωμαϊκὲς θεότητες ἰδιαιτέρως συνάντησαν, καθὼς παρατηρεῖ ἡ S.D., ἀντίδραση στὴ Μακεδονία καὶ αὐτὸ εἶναι εὐνόητο. Ἡ μαρτυρία γιὰ αὐτοκρατορολατρεία ἀπὸ τὴ λατινικὴ ἐπιγραφή ποὺ δημοσίευσα μαζί με ἄλλες (AE 1950/51, 58 κ.έ., ἀριθ. 4) δὲν πρέπει νὰ ἀποδίδεται στὴ Θεσσαλονίκη, ὅπου βρέθηκε ἡ ἐπιγραφή, ἀλλὰ στοὺς Φιλίππους, ἀφοῦ ἔδειξε ὅτι ἀπὸ κεῖ ἦρθε ἡ ἐπιγραφή στὴ Θεσσαλονίκη. Ἐπομένως ὁ σχετικὸς λόγος (σ. 143) καὶ ἡ παραπομπή (σ. 219, σημ. 6) δὲν ἔχουν τὴ θέση τους. Ἡ παραπομπή πρέπει νὰ μεταφερθῆ στὴ σημ. 8. Ἰδιαιτέρως ἐξετάζει ἡ S.D. τὶς ἀραιὲς μαρτυρίες γιὰ τὴ λατρεία τῶν Lares καὶ Dii Manes, γενικὰ μικρῆς σημασίας στὴ Μακεδονία.

Ἀντίθετα οἱ Αἰγυπτιακὲς θεότητες ὁ Σάραπις, ἡ Ἴσιδα, ὁ Ἄρποκράτης, μὲ ρίζες στὴν περιοχὴ ἀπὸ τοὺς ἐλληνιστικοὺς χρόνους, ἔχουν σπουδαία θέση στὴ Μακεδονία κατὰ τοὺς ρωμαϊκοὺς χρόνους. Ὑπάρχουν ἤδη προηγούμενες μελέτες τῶν B. Perc (1968), Lj. Zotonić (1968) καὶ R. Witt (1970). Ἀλλὰ νεώτερα εὐρήματα συμπληρώνουν τὴν εἰκόνα. Στὰ βόρεια τῆς Μακεδονίας καὶ τῶν Βαλκανίων οἱ αἰγυπτιακὲς θεότητες φθάνουν πάλι μέσῳ Θεσσαλονίκης, γενικώτερα ἀπὸ τὸ Αἶγαῖο (σ. 151). Στὸ ἐρώτημα τί εἶδους ἄνθρωποι ἦταν οἱ λατρευτοὶ τῶν Αἰγυπτίων θεῶν στὴ «Βόρειο Μακεδονία» ἡ S.D. δὲν μπορεῖ νὰ δώσῃ ἀπάντηση, γιὰτὶ δὲν ὑπάρχουν μαρτυρίες. Γιὰ τὶς ἀνατολικὲς θεότητες (Jupiter Dolichenus, Κυβέλη, Μίθρας), γενικά μικρῆς σημασίας στὴ Μακεδονία, ὑποτίθεται ὅτι οἱ λατρευτοὶ ἦταν «δοῦλοι, ἔμποροι ἢ στρατιωτικοὶ ἀπὸ τὶς ἀνατολικὲς ἐπαρχίες, οἱ ὁποῖοι, ὅπως οἱ Ἑβραῖοι στοὺς Στόβους, ζοῦσαν μιὰ θρησκευτικὴ ζωὴ ἀποτραβηγμένη ἀπὸ τοὺς Μακεδόνες» (σ. 156).

Συγκεφαλαιώνοντας (σ. 157-168) ἡ S.D. παρατηρεῖ:

1) Ἡ θρησκευτικὴ βούληση Παιόνων βασιλέων καὶ Μακεδόνων περιφερειακῶν ἀξιωματῶν ἐκδηλώνεται στὴ νομισματοκοπία ἀπὸ τὸν 4ο-2ο αἰ. π.Χ. καὶ μὲ ἀναθήματα σὲ Ἱερά ἐκτὸς Μακεδονίας, ποὺ συνοδεύονται ἀπὸ ἐπιγραφές, ὅπως ἡ ἐξῆς (συμπληρωμένη) στοὺς Δελφοὺς: *Δρωπίων Λέοντος, βασιλεὺς Παιόνων, Ἀδωλέοντα τὸν πάππον, κατὰ χρησμόν, Ἀπόλλωνι Πυθίῳ.*

2) Οἱ πόλεις καὶ οἱ κῶμες ἔχουν κι αὐτὲς τὴν αὐτόνομη νομισματοκοπία τους καὶ τοὺς ναοὺς τους.

3) Ὅσο γιὰ τὸ λαὸ ἢ ἰδιῶτες μὲ δική τους πρωτοβουλία ποὺ πότε-πότε ἐγκρίνεται ἀπὸ τὴ βουλὴ, χαρακτηρίζονται θρησκευτικὰ ἀπὸ τοὺς θεσμοὺς τοῦ κράτους ἢ τῆς πόλεως καὶ ἀπὸ τὴ σπιτικὴ λατρεία καὶ τὴ λατρεία τῶν νεκρῶν.

Ὅλες οἱ ἐπιγραφές εἶναι ἐλληνικὲς καὶ δύσκολα βρίσκει κανεὶς ἰδιωματισμοὺς ποὺ δὲν ἀπαντοῦν στὴν ἄλλη Μακεδονία ἢ στὴν ἄλλη Ἑλλάδα γενικώτερα. Ἡ S.D. θέτει τὸ ἐρώτημα: ἡ «Βόρεια Μακεδονία» εἶναι αὐθύπαρκτος ἢ ἐξαρτημένος χώρος ἀπὸ τὴν ἄποψη τῆς λατρείας;». Τὸ ἐρώτημα εἶναι δικαιολογημένο εἴτε ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι ὁ ἐλληνικὸς αὐτὸς χώρος συνορεύει μὲ Θράκες καὶ Ἰλλυριοὺς εἴτε ἀπὸ τὴν ἀπομόνωση τοῦ χώρου αὐτοῦ ἀνάμεσα στὰ βουνὰ ποὺ τὸν περιβάλλουν. Τὸ συμπέρασμα τῆς S.D. εἶναι ἡ διαπίστωση ὅτι ὁ χώρος εἶναι ἀνοιχτὸς σὲ ἐπιδράσεις ἀπὸ τὸν «νοτιομακεδονικὸ» καὶ τὸ θρακικὸν χώρο. Ὁφείλονται στὸ ἀνώτερο πολιτιστικὸ ἐπίπεδο τοῦ Νότου. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ ὁμοῦ διαπιστώνεται μιὰ ἰδιοτυπία τοῦ χώρου, ποὺ ὀφείλεται στὴν ἀπομόνωσή του, καθὼς τὰ πολιτιστικὰ του κέντρα εἶναι μακριὰ ἀπὸ τὶς ἀκτές, «στὰ βόρεια ὄρια τοῦ κόσμου τοῦ Αἰγαίου» — ἡ S.D. παραθέτει τὴ διατύπωση αὐτὴ τοῦ I. Mikulčić. Ἀποκλείεται ἡ ἐνταξὴ τοῦ «βορειομακεδονικοῦ» χώρου στὶς βαλκανικὲς χώρες ἔνεκα «τῶν θρησκευτικῶν ἀνταλλαγῶν μὲ τοὺς ἐλληνοφώνους γείτονες» (sic!) καὶ γι' αὐτὸ «ὁ χώρος ἀνήκει στὸν ἐλληνικὸν χώρον ζωῆς...» (σ. 168).

Ἄς ἰδοῦμε τώρα τί πῆραν «ἀπὸ τοὺς ἐλληνοφώνους γείτονες» δῆθεν (καὶ κράτηση, ὑπόδουλοι, μὲ τὰ δόντια κατὰ τοὺς αἰῶνες τῆς ρωμαιοκρατίας) στὴ «βορειοδυτικὴ» Μακεδονία πρῶτα. Κατὰ τὸν πίνακα τῆς S.D. (σ. 170 κ.έ.) λατρευόνταν (πρβ. χάρτη, εἰκ. 3).

1. Στὸ σημερινὸ Βαΐ ἢ Ἄρτεμις Ἐφεσία καὶ οἱ Διόσκουροι, ὁ Ἡρακλῆς καὶ ὁ Ζεὺς.

2. Στὸ Bansko ἢ Ἄρτεμις.

3. Στὴ Bela Crkva (Bučín (Ἄλκομεναι) ἢ Ἄρτεμις, ὁ Ἑρμῆς, ὁ Ἀγοραῖος Ζεὺς καὶ ἡ Ἥρα.

4. Στὸ Μοναστήρι (Λυγκηστικὴ Ἡράκλεια) ἢ Ἄθηνᾶ, ἡ Δήμητρα, ὁ Διόνυσος, Πάν, ὁ Ἡρακλῆς, ὁ Ἑρμῆς, ἡ Ἐστία Βουλαία, ὁ Ποσειδῶν, ὁ Ζεὺς, ὁ Ἀσκκληπιός, ὁ Τελεσφόρος, οἱ Διόσκουροι, ἡ Δικαιοσύνη, ἡ Νέμεσις, ἡ Τύχη, οἱ Νύμφες.

5. Στὸ Cericevo/Novo Selo/Trojkrst (Στύβερρα) ἢ Ἄρτεμις, ὁ Ἡρακλῆς Κυναγίδας

548 Βιβλιοκρισία (Siegfried Düll, Die Götterkulte Nordmakedoniens in römischer Zeit)

ἡ ἀπλῶς Ἑρακλῆς, ὁ Ποσειδῶν, ὁ ποτάμιος θεὸς Ἐριγῶν καὶ οἱ Νύμφες, ὁ Ζεὺς, ὁ Ἄσκληπιὸς καὶ οἱ Διόσκουροι, ἡ Τύχη, ἡ Κυβέλη.

6. Στὸ Crnilište/Zrte ὁ Διόνυσος καὶ ὁ Ζεὺς Ἄγοραῖος.

7. Στὸ Demir Karija (Στεναι) οἱ Διόσκουροι.

8. Στὸ Drenovo (Εὐρίστος) ὁ Ζεὺς Ὑψιστος, ὁ Μίθρας.

9. Στὸ Dolište/Korke/Prilepec/Štavica/Volkovo (Πελαγονία) ἡ Ἀφροδίτη καὶ ὁ Πρίαπος, ἡ Ἄρτεμις Κυναγωγὸς καὶ Ἐφεσία (εἰκ. 4), ἡ Ἀθηνᾶ καὶ οἱ Διόσκουροι, ὁ Ἑρακλῆς, ὁ Ἑρμῆς.

[Ἄρ] τέμιδι Κυν[αγω]-
γῶ (Κυνηγῶ) καὶ τῆ πόλει Ζ[ωτλος]
Διοσκουρίδου καὶ Κασ]-
σάνδρα Κασσάνδ[ρου]
5 κατὰ μέλευσιν Ἄ[λε]-
ξάνδρας τῆς εὐα[τῶν]
θυγατρὸς ἧτις κατὰ
ἐπιταγὴν Ἐφεσίας
καὶ πατρωνίσεως Ἄρ-
10 τέμιδος διήγαγεν
παρθενεῖαν ἔτεσιν
κζ' καὶ μετὰ ἀνδρὸς
μῆνας η', ἡμέρας
κβ' καὶ ἐβίωσεν
15 ἐν Πέλλῃ

*Εἰκ. 4. Ἐπιγραφή ἀπὸ τὴν Πελαγονία (διορθωμένο κείμενο)
πὸ μνημονεύει Ἀλεξάνδρα, ἡ ὁποία «ἐβίωσεν ἐν Πέλλῃ»*

10. Στὸ Gradsko/Dolno Čičevo/Rosoman (Στόβοι) ἡ Ἀφροδίτη, ὁ Ἀπόλλων, ἡ Ἄρτεμις (Ἐφεσία, Λοχία), ὁ Διόνυσος, ὁ Ἑρακλῆς, ὁ Ἑρμῆς, ὁ Ζεὺς, ὁ Ἄσκληπιὸς, ἡ Ὑγίεια, ὁ Τελεσφόρος, οἱ Διόσκουροι, ὁ Πλούτων, ἡ Νέμεσις ἡ Ultrix Augusta, ἡ Νίκη, ἡ Τύχη, ἡ Fortuna, οἱ Νύμφες, οἱ Lares, ὁ Σάραπις, ὁ Dolechenus, ἡ Κυβέλη.

11. Στὸ Grmadiste (Νίκαια) ἡ Ἴσις, ἡ Τύχη, ὁ Σάραπις.

12. Στὸ Kavadarci/Begnište/Resava/Vatasa ὁ Ἀπόλλων, ὁ Διόνυσος, ὁ Ἑρακλῆς Μέγιστος, ὁ Ἑρμῆς καὶ ἡ Νίκη.

13. Στὴν Kruševica ἡ Ἄρτεμις, ὁ Ἑρακλῆς, ὁ Ἑρμῆς.

14. Στὸ Marko Varoš/Markovi Kuli (Κεραμειαί) ὁ Ἑρακλῆς, ὁ Ἑρμῆς, ὁ Ζεὺς Ὀλύμπιος, οἱ ὄφεις, ἡ Ἴσις-Τύχη, ὁ Μίθρας.

15. Στὸ Mojno/Puturus ἡ Ἄρτεμις, ὁ Ἑρακλῆς Κυναγίδας, ὁ Ἑρμῆς.

16. Στὸ Orehovec/Pletvar ὁ Ζεὺς Ἄγοραῖος, ὁ Ἄσκληπιὸς καὶ ἡ Ὑγίεια, οἱ Μοῖρες οἱ ὄφεις.

17. Στὸ Podmol (?) ἡ Ἀφροδίτη.

18. Στὸ Sudoval ἡ Ἄρτεμις, ὁ Διόνυσος, ἡ Δήμητρα (;), ἡ Πασικράτα.

19. Στὸ Treskavec (Κολόβαισα) ὁ Ἀπόλλων Ἐτευδανισκος ἢ Ὀτευδανος ἢ Ὀτευδανικός, ἡ Ἐφεσία Ἄρτεμις, ἡ ἀπλῶς Ἄρτεμις.

20. Στὰ Βελεσά (Βυλάζωρα) ὁ Ἑρακλῆς καὶ ὁ Μίθρας.

21. Στὸ Vladilovci (Νεάπολις) ἡ Ἑρα.

Ἐξ ἄλλου στὴ «βορειοανατολική» Μακεδονία (στὴ σημερινὴ Βουλγαρία) λατρεύονταν:

1. Στο Gorna Gradešnica/Hiljadnica/Ilidenci ὁ Ἄπόλλων, ἡ Ἄρτεμις Σώτειρα ἢ Ἐπιχοὸς ἢ Ἀφωσικάκη (:), ὁ Διόνυσος Ληναῖος, ὁ Πάν.
2. Στο Koračevo ὁ Μέγας Θεὸς Πυρμηρυλας (:).
3. Στο Laskarevo ἡ Ἄρτεμις.
4. Στο Levunovo (Μελενίκο) ἡ Ἄρτεμις καὶ ὁ Διόνυσος Ἀσδούλης.
5. Στο Muletarovo ἡ Ἀφροδίτη Οὐρανία καὶ ἡ Ἄρτεμις.
6. Στὴν Piperica ἡ Ἄρτεμις καὶ ὁ Ἡρακλῆς.
7. Στο Sandanski ἡ Ἄρτεμις, ἡ Ἀθηνᾶ, ὁ Ἡρακλῆς, ὁ Ζεὺς μὲ τὴν Ἥρα καὶ τὸν ἄετό. ἢ Νίκη ὡς Οὐρανία καὶ Ὑπόπτερος, ἢ Τύχη.
8. Στὴ Slivnica ἡ Ἄρτεμις.

Μεταξὺ τοῦ πίνακος μὲ τὰ κέντρα λατρείας καὶ ἄλλου πίνακος (σ. 227-268) ὁ ὁποῖος ἐπίσης συνοψίζει τὸν Κατάλογο (σ. 269-420) μὲ 285 μνημεῖα-μαρτυρίες, παρεμβάλλονται οἱ σημειώσεις στὸ κείμενο (σ. 179-226). Εἶναι σχεδὸν μόνον παραπομπές σὲ βιβλιογραφία. Δὲν μπορῶ νὰ πῶ πόσο ἐξαντλητικὴ εἶναι ἡ βιβλιογραφία γενικά, ὅπως ὅποτε δίνει πάρα πολλὰ στὸν Ἑλληνα ἐρευνητὴ, ἀλλὰ πολὺ λίγα δίνονται ἀπὸ τὴν ἐλληνικὴ βιβλιογραφία. Ἄντι παραπομπῆς σὲ ἐλληνικά δημοσιεύματα ὁ ἀναγνώστης παραπέμπεται κατὰ κανόνα σὲ *Chronique des Fouilles, Bulletin Épigraφική, SEG*. κ.τ.τ. Ἔτσι π.χ. γιὰ τὸν Τάφο τῶν Λευκαδιῶν (σ. 203, σημ. 18) γίνεται παραπομπὴ στὸ Χρονικὸ τοῦ BCH, ὅπως καὶ γιὰ τὴν Πέλλα. Εἰδικές μονογραφίες ἀγνοοῦνται (Φ. Πέτσας γιὰ τὰ Λευκάδια καὶ Δ. Παπακωνσταντίνου-Φιαμαντούρου γιὰ τὴν Πέλλα, καὶ οἱ δυὸ μὲ εἰδικές ἀναφορές στὴ λατρεία). Καί, γιὰ νὰ ἀρκεσθῶ σ' ἓνα ἀκόμα παράδειγμα, στὴ σελίδα 97, ὅπου ὁ λόγος γιὰ τὴν Ἑστία, διαβάζουμε (καὶ μεταφράζω): «Γιὰ τὴ νότια Μακεδονία ὑπάρχει μία ἀπὸ μακροῦ δημοσιευμένη μαρτυρία ἀπὸ τὴ Βάλλα, νοτίως τῆς Βεροίας, ὅπου ὁ L. Heuzey βρῆκε τὰ λείψανά ἐνός Ἱεροῦ τῆς Ἑστίας στὸ κυκλικὸ κτήριο τοῦ Πρυτανείου», μὲ παραπομπὴ στὸν L. Heuzey (1860 καὶ 1876) καὶ στὸν Baege (1913). Ποῦ νὰ φαντασθῆ ὁ ἀνυπόπτος ἀναγνώστης, ὅτι πρόκειται γιὰ τὸ ἀνάκτορο τῆς Βεργίνας! Στὸ σημεῖο αὐτὸ ξαναθυμοῦμαι τὸ παράπονο (δικαιολογημένο ἴσως) τῆς S.D. ὅτι δὲν βρῆκε βοήθεια ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴ Ἀρχαιολογικὴ Ὑπηρεσία τῶν Ἀθηνῶν, καθὼς καὶ ἀπὸ τοὺς Ἐφόρους Ἀρχαιοτήτων καὶ τοὺς ἀνασκαφεῖς στὴν Ἑλληνικὴ Μακεδονία. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν δικαιολογεῖ καὶ τὴν ἀγνοία τῶν Ἑλληνικῶν τόπων καὶ τῆς Ἑλληνικῆς βιβλιογραφίας. Καὶ τὰ κείμενα στὴν ἐλληνικὴ δὲν παραθέτονται πάντοτε ἀλάνθαστα, π.χ. σ. 291, ἀριθ. 40, στίχ. 9 (ἐδῶ εἰκ. 1) καὶ σ. 290, ἀριθ. ἐπιγρ. 39, ὅπου, ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ ἤτις ἐγράφη ἤτις καὶ ἀντὶ μῆνας ἐγράφη μῆνας, καὶ αὐτά, κατ' ἀντιγραφὴν φαίνεται, ἀπὸ ἄλλη ἐκδοσὴ τῆς ἐπιγραφῆς, μετεφέρθησαν ἀβασάνιστα καὶ στὸ βιβλίον τῆς Δ. Παπακωνσταντίνου-Διαμαντούρου (ἔ. ἀ., σ. 147, ἐδῶ στὴν εἰκ. 4 διορθωμένο κείμενο).

Ἄφοῦ λοιπὸν ἄλλη μιὰ φορὰ ἐπαινέσω, ὅπως ἀξίζει, τὴν πολὺν χρήσιμη μελέτη τῆς Siegrid Düll γιὰ τὴ λατρεία τῶν θεῶν στὴ «Βόρειο Μακεδονία» κατὰ τὴ ρωμαϊκὴ ἐποχὴ, θὰ διατυπώσω τὴν εὐχή, μὲ τὴν πεῖρα ποὺ ἀπέκτησε ἤδη, νὰ συμπληρώσῃ τὴ μελέτη τῆς ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴν καλὴ ἀρχή, δηλαδὴ ἀπὸ τὶς ἐλληνικὲς ρίζες καὶ ἀπὸ τὸν κορμὸ τῆς Μακεδονίας. Νομίζω ὅτι ἔτσι θὰ ἰδῆ τὸ θέμα τῆς μὲ καλύτερο φῶς¹.

Φ. Μ. ΠΕΤΣΑΣ

1. Ἐνῶ ὁ τόμος αὐτὸς τῶν «Μακεδονικῶν» εἶναι στὸ τυπογραφεῖο, βλέπω τώρα τὴ βιβλιοκρισία τῆς Φανούλας Παπάζογλου στὸ περιοδικὸ «Ziva Antika», XXIX, 2(1979) 309-315. Μαζὶ μὲ τὴ δίκαιη κρίση τῆς ἡ Φ.Π. δίνει καὶ παρατηρήσεις τῆς σὲ λεπτομέρειες τοῦ ἐπιγραφικοῦ καὶ ἄλλου ὄλικοῦ ποῦ προέρχεται ἀπὸ τὴ «βόρεια» Μακεδονία.

Vladimir Hanga, Alexandru cel Mare. Editura Albatros, București [1974], 80 μικρό, σελ. 192.

Κατά τὰ τελευταῖα χρόνια ἔχει παρατηρηθεῖ διεθνῶς ἀξιόλογη συγγραφικὴ δραστηριότητα γύρω ἀπὸ τὴν προσωπικότητα καὶ τὸ ἔργο τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Τὸ πιὸ ἀξιοσημείωτο εἶναι ὅτι τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ σχετικὰ βιβλία ἀπευθύνονται στὸ εὐρὸ κοινό, πρᾶγμα ποῦ δείχνει πὼς ὁ Μακεδόνας στρατηλάτης παραμένει πάντοτε ἀντικείμενο ζῶντος ἐνδιαφέροντος· σήμερον ἴσως καὶ περισσότερο, μετὰ τὴν ἐπέτειο στὰ 1977 τῶν 2.300 χρόνων ἀπὸ τὸν θάνατό του καὶ μετὰ τὰ πρόσφατα ἐκπληκτικὰ ἀρχαιολογικὰ εὐρήματα στὴ μακεδονικὴ γῆ.

Ἐδῶ θὰ πρέπει νὰ τονιστεῖ ὅτι τὸ βιβλίον τοῦ κ. Hanga κυκλοφόρησε σὲ 48.500 ἀντίτυπα, ποῦ πολὺ γρήγορα ἐξαντλήθηκαν στὴν ἀγορά. Σκοπὸς τοῦ συγγραφέα δὲν ἦταν ἡ προσφορὰ νέων ἐρευνητικῶν συμβολῶν, μολοντί ὁ ἴδιος διαθέτει πλούσιο ἐπιστημονικὸ ἔργο στὴν μελέτη καὶ τὴν διδασκαλία τῆς ἱστορίας τοῦ δικαίου κατέχοντας τὴν ὁμώνυμη ἔδρα στὴν Νομικὴ Σχολὴ τοῦ ὀνομαστοῦ πανεπιστημίου τοῦ Κλουζ. Ὁ κ. Hanga, ἀποβλέποντας νὰ ἐπαναμυήσει τὸ εὐρὸ ρουμανικὸ κοινὸ στὸ οἰκουμενικὸ ἔργο τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ξεκίνησε τὸ βιβλίον του ἀπὸ τὴν ἀντίληψη ὅτι οἱ κατακτήσεις τοῦ Μακεδόνα βασιλέα ἄνοιξαν τὸν ἀνθρώπινον ὀρίζοντα πρὸς τὴν ἰδέαν τῆς παγκόσμιας ἐνότητας, τῆς ἐνιαίας, πολιτικῆς καὶ πολιτιστικῆς, πολυεθνικῆς κοινωνίας. Ἡ ἰδέα αὐτὴ ἀποτελοῦσε μιὰν ἐντελῶς νέα σύλληψη. Δὲν ἦταν συνέχεια τῆς πόλης-κράτους, ποῦ θεωρητικὰ ἀξιοποίησαν ὁ Πλάτων καὶ ὁ Ἀριστοτέλης καὶ στὴν πράξιν ὀριοθέτησαν ἡ Ἀθήνα καὶ ἡ Σπάρτη, χωρὶς νὰ ἐτοιμάσουν προοπτικὲς γιὰ τὴν ἐξέλιξίν της. Ἡ Pax Macedonica τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου διευκόλυνε τὴν μεταφύτευση τῶν ἰδεῶν καὶ μπόλιασε στὴν κοινωνία τῆς ἐποχῆς τὴν ἀντίληψιν τοῦ κοσμοπολιτικοῦ κράτους. Ὅλα αὐτὰ χάρις στὴν ἑλληνικὴ παιδείαν καὶ γλώσσαν. Ἐνότητα πολιτικὴ καὶ πολιτιστικὴ, τονίζει ὁ συγγρ., χαρακτηρίζουν τὴν δομὴν τοῦ κράτους ποῦ ἐγκαθίδρυσε ὁ Ἀλέξανδρος. Τὸ βιβλίον ἔχει γραφεῖ μετὰ ἑλκυστικὸ ὄψος καὶ μεγάλη ἀγάπην γιὰ τὸ ἀντικείμενον του. Ξενίζει, βέβαιον, ἡ ἄποψη — ἢ μάλλον ἀξίωμα τοῦ συγγρ. — ὅτι οἱ Μακεδόνες δὲν ἦταν φύλον ἑλληνικόν. Παρόμοιες ἀτέλειες εἶναι βέβαιον πὼς δὲν θὰ ὑπῆρχαν, ἂν τὰ πρόσφατα πορίσματα τῶν ἀρχαιολογικῶν ἐρευνῶν εἶχαν προηγηθεῖ τῆς συγγραφῆς τοῦ βιβλίου. Ὅπως δὲν πρέπει γιὰ ἔργον ἀξιόλογον, ποῦ ἐκπληροῖ στὸ ἀκέραιον τοὺς σκοποὺς τῆς συνθέσεώς του ἔχοντας ἐπιπλέον ἀποτυπωμένην σὲ κάθε σελίδα του τὴν βαθειὰ πνευματικὴ καλλιέργειαν τοῦ κ. Hanga.

Χ. Κ. ΠΑΠΑΣΤΑΘΗΣ